FATİH YAĞCI

HASBELKADER

bazen sadece gitmek istersin

DÖRDÜNCÜ BASKI: 39.000 ADET

indigo kitap

Allah, bir şeyin senin olmasını dilerse olur. Zamanı ve ne şekilde olacağı bizce bilinmez ama bütün dünya birleşse onu engelleyemez.

indigo kitap

Bu kitabın yazara ait geliri, insanlığın
ebedi saadeti için mücadele veren
Sözler Köşkü Derneği'ne bağışlanmaktadır.

FATİH YAĞCI

HASBELKADER

FatihYagciResmi fatih.yagci.resmi FatihYagciResmi Sözler Köşkü

indigo kitap

Hasbelkader
Fatih Yağcı

Baskı: Nisan 2017
ISBN: 978-605-9144-87-2
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Fatih Yağcı
Bu kitabın Türkçe yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Büşra Kanoğlu
Kapak Tasarımı: Ömer Faruk Yaman

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

FATİH YAĞCI

HASBELKADER

FatihYagciResmi fatih.yagci.resmi FatihYagciResmi Sözler Köşkü

indigo kitap

Önsöz

Okuduğu en uzun kitap "Ökkeş Maçta" olan...
Kütüphanelerde hiçbir zaman sessiz kalamayan...

Kabul ettiğinde evini ve arabasını kaybetme riski olduğu halde tek bir satırını bile okumadan, "Bu sözleşmeyi okudum ve kabul ediyorum." butonuna tıklayan arkadaşlarımızın bile bir solukta bitireceği bir kitap. Şahsen bende öyle oldu. Kitabı okumaya başladığımda kendimi Taha karakterinde bulduğum gibi, sizlerin de kendinizi karakterlerden birinin yerine koyacağınızı düşünüyorum, çünkü her birimiz, hatıralarımızı kilidi açılmayan kumbaralarımızda saklamaya devam ediyoruz. Özlemler, dostluklar, ihanetler, sevinçler, aldatmalar, kavgalar, küslükler ve dahası... Üst üste binmiş onlarca hatıra... Bazıları yara... Bazıları deva...

Bu kitabı okurken, kendini bir anda hatıralarının arasında hissedecek ve bazı yerlerde telefonuna sarılıp en yakın arkadaşını

arayarak, "Bir kitap okuyorum, ana karakterler aynı biz, yaşadıkları olaylar aynı bizim yaşadıklarımız..." demek isteyeceksin ama kontörün olmadığı için beleş wifi bulup Whatsapp'tan yazacaksın. Hay Allah, kontör diyorum, TL'ye geçemedim ben. Neyse, çok fazla uzatmadan sizleri de kitabın satırları arasında kaybolmaya çağırıyorum.

Bu arada, kapaktaki fotoğrafım başrolü temsil etse de hikâye bana ait değildir. Kapak fotoğrafı olduğum için para aldığımı falan da düşünmeyin. Allah rızası için oluyor bu işler. Sevabı var yani. Fakiriz ama saf değiliz elhamdülillah.

Volkan Atmaca
Instagram: @atmacavolkan7

Bölüm 1

Esrarengiz mesaj...

Şu an kendimizi Amerika'nın Guantanamo Cezaevinden firar edip kırmızı bültenle aranmamıza rağmen hiçbir şeyi umursamadan Miami plajlarında güneşlenen üç azılı suçlu gibi hissediyor olsak da... aslında Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı modern bir cezaevinden kurtulmuş üç arkadaşız biz. Fuat, Yaşar ve ben Taha. Dört senelik uzun metrajlı bir hapishane filminden ibaret olan lise hayatının sonuna gelmiştik. Şu anda ise kumsalda güneş batmak üzereyken hafif ve devamlı bir rüzgâr esintisinde özgürlüğümüzü ölümsüzleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Uçsuz bucaksız ufuk çizgisinden gelen rüzgâr, bilmediğim bir lisanla bir şeyler fısıldıyordu kulaklarıma. Tam karşıya baktığımda hiçbir engel olmadan dünyanın sonunu görebilmek kendimi çok iyi

hissettirdi. Bakış açımı kısıtlayacak binalar olmadan manzaraya bakıyor, egzoz dumanı yerine tertemiz yosun kokusunu çekiyordum içime. "Esaretin Bedeli" filminde Andy Dufresne, hapisten kaçarken daracık bir kanalizasyon çukurunda metrelerce sürüklendikten sonra dışarı çıkıp yağmura ve gökyüzüne meydan okurcasına kollarını hür bir şekilde sağa sola savuruyordu ya... Ben de öyle hissediyorum. Hayır. Tabii ki okul hayatını kanalizasyon borusuna benzetmiyorum. Film öyle sadece...

Ne güzel şeysin sen özgürlük... Ne kadar pahalı... Zenginlerin değil, ancak hiçbir şeyi olmayanların satın alabileceği kadar pahalı...

Kendimi bir an için antik Yunan kentinde yaşayan itibar sahibi bir filozof gibi hissetmeye başlamıştım ki... Yaşar'ın enseme vurmasıyla kulaklarımda yankılanan, içinde turşu stoklanmaya başlanmış reçel kavanozu kapağının açılma sesiyle irkildim. 18 yaşında olmama rağmen hâlâ ailem tarafından bir el arabası gibi yönlendirildiğim gerçeğini hatırladım. Enseme vurmak için uzandığı yerden doğrulma nezaketinde bulunan Yaşar, bağdaş kurarak vücudu hafif öne eğik vaziyette derin bir nefes çektikten sonra bana döndü, "Taha! Bitirdik be! Harbiden kurtulduk artık!" dedi.

İki elimin parmaklarını birbirine geçirip avuç içlerim gökyüzüne bakar bir şekilde esnedim, "Oh, evet... Hem de sonsuza dek..." diye teyit ettim söylediklerini.

Fuat hâlâ olayın şokunda olacak ki birden ayağa kalkıp birkaç adım ilerledikten sonra bize dönerek, "Yanlış anlamadım değil mi? Yarın sabah 07.00'de uyanıp 'Bi Dürüm mü Var?' isimli o saçma büfeden 'İki zeytinli poğaça bir de şeftalili meyve suyu' dedikten sonra saatimin 07.15 olduğunun farkına varınca 07.15'teki otobüse yetişmek için iki sokak aşağımızdaki otobüs

durağına koşturmak zorunda değilim." diyerek şaşkın gözlerle, olumlu bir cevap dilenircesine yüzümüze baktı.

Şüpheli bir ses tonuyla gülümseyen Yaşar, "Emin olamamakla birlikte 'evet' demek istiyorum." dedi. Hâlâ liseden mezun olduğumuza inanmakta güçlük çekiyor olacak ki tekrar bizlere arkasını döndü. Az önce ayağa kalkarken elinde topladığı taşları olabildiğince kıyıdan uzağa fırlatmaya çalıştı. "Yok ya ben biliyorum, yarın yine annem yatağımın başında dikilecek, 'Sen inşaatlarda amele olacaksın galiba, e tabii canım, herkes mühendis olursa kim güneşin alnında amelelik yapacak' diyecek. Dünya üzerinde inşaatta amele olmak ya da mühendis olmaktan başka hiçbir meslek yokmuş gibi konuşmaya devam edecek."

Bıraksam yarın harbiden kalkıp okula gidecek diye korkmaya başlamıştım ki, "Saçmalamayın oğlum, bitti işte. Zincirlerimizi kırdık. Tasmalı bir Rottweiler'ken özgür bir sokak köpeği mertebesine yükseldik..." dedim hafif tebessüm ederek. Birbirimize aval aval bakmayı yarıda kesip sanki batmak istemiyormuş da zorla batırılıyormuş gibi havada asılı duran güneşi izlemeye başladık tekrar... Güneşin o kırmızımtırak hali dostluğumuzu düşünmeye sevk etti beni. Kırmızı üçümüzün de en sevdiği renkti gün batımında... Karakterlerimiz çok farklıydı ama birbirimizle uyumlu olduğumuz söylenebilirdi. Öyle ki, üçümüz de farklı kişiliklere sahip olmamıza rağmen bizi birbirimize bağlayan görünmez bir bağ vardı aramızda... "Açıkla" dense apışıp kalacağımız ama var olduğunu bildiğimiz bir bağ...

Fuat, saçları dalgalı olmakla birlikte aramızda en fit olanımız. Kumral bir tene sahip olduğu gibi göz rengi Çeşme'nin denizi kadar yeşil. Ayrıca aileden yana şanslı olanımız. Babası gibi. Dedesi eski bir milletvekiliymiş. Babası, dedesinden kalan parayla kârlı ticaretler yapmış olacak ki maddi durumları oldukça iyi. Fa-

kat gel gör ki, Fuat, 'Parayla saadet olmaz' deyiminin ete kemiğe bürünmüş hali. Henüz 18 yaşında olmasına rağmen hayatından lezzet alamayacak kadar her şeyden sıkılmıştı. Milyonlarca insanın hayallerini kurduğu bir hayatın içinde sıkılmayı başarabilmiş biri... Gerçi hayattan sıkılmış olmasının üzerine son zamanlarda yaşadıklarını da eklersen gerçekten zor bir imtihandan geçiyor. Öyle ki psikolojik tedavi görüyor, yaşamak onun için nefes alıp vermek vazifesinden fazlası değil. Hatta bir keresinde intihar etmeyi düşündüğünü söylemişti, ölümü bir çıkış kapısı olarak görüyor. Her buluşmamızın sonunda da yollarımızın ayrılacağı sırada gökyüzüne bakarak, "Yaşamaya doyan en sonunda mermi yermiş." diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Yaşar ise orta boylu ve hafif yuvarlak bir yüze sahip. Bize göre biraz daha toplu. Hava soğuyunca yanakları kızaranlardan. Baktığın zaman yüreğinin temizliğini görebileceğin kadar ışıl ışıl parıldayan gözlere sahip. Gözünün beyazında hiç kırmızı çatlak olmayan cinsten... Ender tebessüm eder ama ettiğinde seni mutlu eder. Saçları kısa, gür ve bakımlı... Sürekli şiirler yazıp günlük tutan duygusal kankam... İnsanları kırmamaya özen gösterir. Bu yüzden kendi iç dünyası paramparça desem yeridir. Herkesten sır gibi sakladığı günlüğünü okumayı hep istemişimdir doğrusu. Duygularını dile getirmek yerine yaşlı gözlerle hep yazmayı tercih etmiş. Tanıdığım en iyi amatör şairlerdendir kendisi...

Ben ise hafif uzun boylu olanım... İnce yüzlü. Çoğu vakit siyah giyinmeyi seven... Ayrıca sakal bıraktığımda kendimi Johnny Bravo gibi karizmatik hissettiğim, kestiğimde çizgi film karakteri Cedric'e dönüştüğüm doğrudur. Sınıfta yapılan geyik anketinde, 'En karizmatik ve yakışıklı kim?' sıralamasında Fuat ile ilk ikiye ismimizi yazmışlardı. Yan sınıftaki bıyıklı Aysel'i üçüncü seçmeselerdi iyi olacaktı aslında. Tahtada ismini görünce biraz ayıp oldu kıza. Sevinmek ve üzülmek arasında kalmıştı bir an.

Ne var ki beğenilmek veya beğenilmemek umurumda değildi. Güzellik, her gün yavaş yavaş insanları terk edecek kadar sinsi ve vefasızdı...

Ayrıca aile fertleriyle yıldızları barışmayan biriyim. Baskıya gelemiyorum doğrusu. Etrafımda gördüğüm yanlışları ne pahasına olursa olsun çekinmeden dile getiren, baskı ve yasaklarla büyümüş, özgürlük iksirini şişenin dibini görene kadar içmek isteyen bir gölgeyim yerkürenin bağrında. Görünmez parmaklıklar içinde yaşamaya çalışıyorum, bunalsam da sıkılsam da... Dostlarım dışında en yakınım diyebileceğim ikili, kitaplar ve filtre kahvem oldu hep...

Üçümüz de tanıştığımız günden beri başımızı kaldırmadan bir karınca çalışkanlığıyla özgürlüğü arıyoruz aslında. Özgürlüğün çatık kaşlı, takım elbiseli bir İstanbul beyefendisi olduğunu nereden bilebilirdik ki...

Uzun bir oturuşta öyle düşüncelere dalarsın da bir yerlerinin ağrıdığını bile fark etmezsin ya... Güneşin battığı tarafa doğru oturmaktan sıkılınca, dalgalar vurdukça ayak bileklerime çarpacak kadar denize yakın bir mesafede yürümeye başladım. Yürüdüğüm hizada terk edilmiş bir sandalye vardı. Yaklaştıkça üzerindeki suda kabaran yerler belli oluyordu. Biraz sonra Fuat ve Yaşar da ayağa kalktılar. Ne çok konuşuyordu rüzgâr. Kırdığı dalları, döktüğü yaprakları anlatıyordu belki de. Uçmayı öğrenmeden göç etmeye mecbur kalmış kuşlar vardı bir de...

Birbirimizden kopuk mesafelerde yürümeye devam ediyorduk. Yaşar'la ben aynı hizada, Fuat biraz daha denizin içinden... Biraz sonra Yaşar ses tonunu ayarlayamayarak yüksek bir sesle, "Şşş filozof! Deniz suyu şeffaf da neden köpükler bembeyaz?" diye bağırdı. İkimiz de aynı anda Yaşar'a dönerek saçmalamak adına sessizliği bozmaması gerektiğini bakışlarımızla anlattık.

O da 'Tamam, kapatıyorum çenemi' bakışı attıktan sonra, parmak uçlarında yürür gibi sessizliğe ayak uydurarak yürümeye devam ettik. Biraz sonra Fuat'ın ayağı suyun içinde bir şeye çarptı. Acımış olacak ki, "Ahh!" diye bir ses çıkardı. Ne olduğunu anlamaya çalışmanın hengâmesi içindeyken elini suya daldırdı ve yavaşça yukarıya kaldırdı. Koşar adımlarla yanına vardığımızda elindekinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bu, şeffaf ama sararmış bir şişeydi. Damlalar şişeden yavaşça süzülürken hepimiz o âna dikkat kesilmiştik. Ucunda mantar tıpası, içinde eskitme bir kâğıt vardı. Kâğıtta bir mesaj yazılı olmalıydı. Hemen sağa sola bakınmaya başladık, biri bizi işletiyor mu diye. Etrafta kimse yoktu ve şişe hiç de yeni bırakılmışa benzemiyordu. Bir daha kalbimin bu kadar hızlı atması için kilometrelerce koşmam gerekebilirdi. İçinde ne yazdığını deli gibi merak ediyorduk ve her şey bizim için o an başladı...

Bölüm 2

Elveda uyku, elveda saniyeler sürdüğü
iddia edilen, oysa imkânım olsa
üç sezon dizi çekeceğim rüyalarım...

Beş ay önce...

Okula gitmek üzere uyandığım her sabah, yatağımla "Al Yazmalım" filminin final sahnesini yaşamak zorunda mıyım? "Sevgi neydi? Sevgi iyilikti, dostluktu. Sevgi emekti." Aman Allah'ım ne diyorum ben? Bugün günlerden pazartesi, yani ilk iki ders Ekvator Kemal'in dersi demek. Branşı coğrafya değil aslında Ekvator Kemal'in, enine geniş olduğu için öyle deriz. Yalnız bir sorun var ki bahsettiğim bu ders 08.30'da başlıyor. Geceleri ben uyurken, gizlice göz kapaklarıma dökülmüş çimentonun

ağırlığından gözlerimi zar zor açıp telefonuma baktığımda saat 08.18'di. Yani bu demek oluyor ki, en iyi ihtimalle ışınlansam, yaklaşık iki dakika kadar geç kalırım. En iyisi öğleye kadar uyuyup öğleden sonra gitmek. Hem zaten şimdi gitsem de ilk dersten yok yazıldığım için yine yarım gün yok yazılmış olacağım enayi gibi. O halde yatağımla kaldığımız yerden devam edebiliriz demektir. Ne diyorduk, sevgi neydi? Bilmiyorum valla abi biraz uyuyup gideceğim...

Tam büyük bir iştahla yeniden gözlerimi kapattım ki telefonumdan mesaj bildirim sesi geldi. Kapısı çalınmadan odasına girilmiş bir Osmanlı padişahı edasıyla 'Kim bu kendini bilmez' diye çıkıştım içimden. Bir de ne göreyim, "Kanka, Ekvator Kemal ilk ders yokmuş, yine uyuyakaldıysan yoklama alınmadı gel istersen." diye bir mesaj. Dünyadaki bütün arabesk şarkılar aynı anda çalmaya başladı sanki. Elveda yatak, elveda uyku, elveda saniyeler sürdüğü iddia edilen, oysa imkânım olsa üç sezon dizi çekeceğim rüyalarım...

Yorganı üstümden atarken kendimi, 'Seni hiçbir zaman bırakmayacağım' dedikten birkaç gün sonra ayrılmak isteyen sevgili gibi hissediyordum. Okul üniformamı alelacele üstüme geçirdim. Evden çıktığımda gözümdeki çapağın soğuktan kuruyup düştüğünü fark ettim. Ellerimi montumun cebinde kastım iyice. Hava o kadar soğuktu ki, akan sümüğümü üst dudağıma ulaşana kadar silmemeyi tercih ettim. Ellerim ceplerimdeyken bile titriyordu, bir sümük için ellerimden olamazdım. Otobüs durağına vardığımda herkes, sanki kritik bir oyuncu değişikliğiyle kadroya dâhil olup maçın kaderini değiştirecek bir futbolcu edasıyla volta atıyor, ısınmaya çalışıyordu. Neyse ki çok geçmeden geldi bizim otobüs. İçeriye adımımı attığımda klimanın çalıştığını fark edince, kendimi cehenneme girmiş de cennete geldiğini zanneden bir Eskimo gibi hissettim. Kartı basmamla otobüsün koridoruna doğru

samimi bir tebessüm atmam bir oldu. Yaşlılara yer vermemek için uyumuş numarası yapan eleman her zamanki yerini almıştı. Gözlerini sinsice kısmıştı ama kirpiklerinin arasından bana bakıtığından adım gibi emindim. Bunu anlamak için yüzüne baktım, göz kırparak tebessüm ettim. Şaşırıp hafif tebessüm edince kendisini ele verdi. Sinyali almıştı.

Titremelerim durmuş, donma korkusu aklımdan çıkıvermişti. Sanırım artık burnumu silebilirdim... Her zamanki koltuğuma oturup yerleşebildikten sonra şöyle bir göz ucuyla otobüsteki insanlara baktım, ailemin istediği gibi bir insan olamayacağımı bir kere daha anladım. Zira ailemin olmamı istediği kişi şu an bir ön koltukta salyası gömleğinin yakasına akmış, nefret ediyor olmasına rağmen haftada altı gün gitmek zorunda olduğu bir işi olan kişiydi. Sevdiği mesleği değil, para kazandığı mesleği yapan... Geçimini zar zor sağlayabileceği bir paraya günde on saati kiralanan bir insan...

Çalışmaya asla karşı değilim, neden bir balıktan ağaca tırmanması beklenir, sadece bu sorunun cevabını arıyorum... Herkes sevdiği işte çalışmalı.

Sabah sabah az daha Ortadoğu ve Balkanlar'ın gelmiş geçmiş en büyük filozofu olacaktım ki sağ çaprazımda bulunan deri ceketli elemanın çalan telefonunu açmasıyla şahit olduğum konuşma her şeyi berbat etti:

"İyidir moruk, işe gidiyorum işte ne olsun."

"..."

"Aaa, onu ben unutmuş muyum yaa?"

Eleman telefonla konuşmaya devam ediyordu ki ineceği durağa kadar geçici olarak otobüsün muhtarlığını üstlenen koca yürekli teyze, "Evladım kapatsana şu telefonu. Hepimizin canını tehlikeye atıyorsun. Yassak! Yassak!" dedi cırtlak bir ses

tonuyla. Bizimki hiç oralı olmadan konuşmaya devam etti tabii. Otobüs sakinlerinin duygularının tercümanı olan teyze, "Bak görüyor musun duymazlıktan geliyor bir de!" dedi. Bizimki biraz somurtsa da istifini bozmadan konuşmaya devam ediyordu. Aslında otobüslerde telefonla konuşma yasağı çoktan kalkmıştı. Fakat teyze biraz eskide kalmış olsa gerekti. Hem kimsenin bunu ona anlatacak cesareti de yoktu. Teyze daha fazla tahammül edememiş olacak ki yerinden kalkıp kararlı adımlarla çocuğun oturduğu koltuğa yürüdü, elleriyle iki yandan sıkı sıkı tutunduktan sonra, "Sana diyoruz evladım. Konuşmak yasak!" dedi sert bir ses tonuyla. Çocuğun verdiği cevap ise otobüste bulunan herkesin uykusunu açmıştı:

"Canım, otobüste telefonla konuşmama izin vermiyorlar, sen konuş ben dinliyorum."

Beynimde istemsizce thuglife müziği çalmaya başladı. Teyze neye uğradığını şaşırmış olacak ki ilk 15 saniye, düşünen adam heykeline dönüştü. 'Allah taş etti taş!' diye avazım çıktığı kadar bağırdım içimden, sonra tartışmaya devam ettiler ama bizim muhtar çoktan devrik lider unvanını almıştı...

Uykumun açılmasıyla saatimi kontrol ettim, saat 09.10'du. Yani bu demek oluyor ki ikinci dersin başlamasına tam 10 dakika var. Öğretmenler zilini de işin içine kattık mı eder sana 15 dakika. Herhangi bir aksilik olmazsa yetişirim herhalde diye düşünürken aksilik olur mu ya? Otobüs, teyzenin o tiz sesine daha fazla dayanamamış olacak ki -dizilerde başrol oyuncusu vurulunca slow-motion bir şekilde kollarını iki yana açar da hafifçe öne doğru gidip geldikten sonra olduğu yere yığılır ya, heh aynen öyle- bizim başrolümüz olan otobüs de 'buraya kadarmış' dercesine bir başrol oyuncusu edasıyla art arda tekledikten sonra olduğu yerde kala-kaldı. Standart bir tempoda yürüsem yaklaşık otuz beş dakikada

varabilirdim okula. Oysa benim sadece on dört dakikam vardı. Dizlerimin üstüne çöküp, "Allah'ım on dört dakikalığına beni Usain Bolt yapar mısın?" diye dua etmeyi bile düşündüm o an... Kendi kendimi motive ederek, "Haydi Taha koşmalısın!" dedim.

Daha fazla vakit kaybetmeden atladım yolun ortasına. Öyle bir koşmaya başladım ki görenler okuma aşkıyla yanıp tutuştuğumu sanır. Parkurları birer birer geçiyor, hedefe adım adım yaklaşıyordum. Ani makas hareketleri ve bir kartal edasıyla manevralar yaparak, hız kesmeden okula varana kadar koşturdum. Okulun kapısından içeriye adımımı attığım anda zil çalmaya başladı. İçimden, Allah'ım lütfen bu zil öğretmenler zili olmasın diye geçirirken hızlı adımlarla sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Eğer çalan zil öğretmenler ziliyse hiç şansım yok demektir. Çünkü Ekvator Kemal acayip dakik biridir, öğretmenler zili çalmadan bir iki dakika önce mutlaka sınıftaki yerini almış olur...

Kapıya vardım. Ünlem işaretinin temsil ettiği bütün duyguları aynı anda yaşıyordum o an. Soğuk bir koridor, kalitesiz bir boyayla boyandığından dökülmeye başlamış duvarlar... Bütün unsurlar gerilimi artırmak için ayarlanmış sanki. Haydi Bismillah...

İçeriye girdiğimde karşılaşacağım tablo hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bizim Tarık, elleriyle öğretmen masasının iki ucuna dayanarak, hafif öne eğik bir vaziyette bekliyordu, gözleriyle masanın üzerindeki kusmuğa kenetlenmişti. Masanın yarısını kaplayan bir kusmuk vardı. Tarık zorlanarak nefes alıyordu masanın başında. Ekvator Kemal de kapının ağzında durmuş sinirli bir şekilde söyleniyordu. İçeri girdiğimde beni de ihmal etmeyip imalı bir ses tonuyla, "Heeh bi sen eksiktin zaten Taha efendi!" dedi. İşin garip tarafı, kimse yerinden kalkıp yardım etmiyordu Tarık'a. Çantamda peçete var mı diye aranırken, aynı zamanda bizimkilere

dönerek 'Neden yardım etmiyorsunuz?' der gibi şaşkın gözlerle bakıyordum. İşte her şey o anda başladı...

Tarık doğrulup başını hafifçe yukarı kaldırdı. Bir eliyle göğsünü tutuyordu, ağzının etrafında kusmuk artıkları vardı. Rahatsız edici bir şekilde Ekvator'a bakıyor ve hiç gülmüyordu. Aman Allah'ım! Evet, kabul ediyorum bu sınıfta normal şeyler olmuyor. Fakat bu kadarı bizim için bile fazlaydı.

Ekvator Kemal de benimle aynı fikirde olacak ki, "Mideeesiizzz herifleeerrrr kusmuk yenir mi hiç?" diye kalorifer dairesinden bile duyulacak bir sesle avazının çıktığı kadar bağırdı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Şimdi Fuat, Selim ve Halil üçlüsü, çantalarından çıkarttıkları çıtır çıtır ekmekleri kaptıkları gibi soluğu öğretmenler masasında aldılar. Biraz önce Tarık'ın midesinden çıkarttığı, sindirilmeye yüz tutmuş kusmuğu öyle bir iştahla yiyorlar ki ağzın sulanır. Bunda kesin bir oyun olmalıydı. Tamam iğrenç heriflerdik fakat kusmuk yiyecek kadar uzun boylu değil. Kendi kendime söyleniyordum, "Hayır Taha, mideni bulandırma. Bu bir oyun olmalı!"

Selim, ekmeğinden kopardığı büyük bir parçayı, başparmağını masaya sabitledikten sonra pergel misali bir daire çizip kusmuğu ekmeğinin içine doldurdu, o koca parçayı içine dolmuş kusmukla beraber ağzına attı. Ekmeği ağzına bastığında, ağzının kenarından taşan kısmını parmağıyla sıyırıp tekrar ağzına atıyordu. Normalde benim midem bu kadar iğrençliğe dayanamazdı, lakin kusmayı unutacak kadar şaşkınlıkla izlemeye devam ediyordum...

Ekvator Kemal, "Çocuklar durun, bundan sonra derste kahvaltı yapmanıza izin vereceğim, yapmayın ne olur, durun!" tarzında cümleler kursa da bizimkiler soluksuz bir şekilde yemeye devam ediyordu. Çok kez sinirli insan gördüm bu adamı ama

ilk kez bu kadar çaresiz görüyordum. Ekvator Kemal en sonunda sınıfa dönerek, "Çocuklar ne olur durdurun arkadaşlarınızı, bakın bu yaptıkları çok zararlı, kusmuk yenir mi hiç? Ne olur söyleyin dursunlar!" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Çıldırırsın! Ekvator Kemal'in bu sözüyle bizimkiler teker teker kalkarak kusmuk yiyenler güruhuna engel olmaları gerekirken, eşlik etmeye başladılar. Neyse ki beş dakika içerisinde silip süpürdüler masayı. Hem de öyle bir sıyırdılar ki kimse o masaya biraz önce kusulduğunu fark edemezdi bile. Ekvator Kemal çaresizce yere çömeldi. "Benim yüzümden, benim yüzümden siz bu haldesiniz, Allah'ım ne olur bu bir kâbus olsun!" diye sayıklıyordu. Ekvator Kemal'in gözleri dolmuş, neredeyse ağlayacaktı. Bizimkilerse adamın yüzüne bakarak kahkaha atıyorlardı. Ben gözlerimi şaşkınlıktan öyle bir açmıştım ki neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Ekvator Kemal bizimkilere karşı mahcup bir ses tonuyla, "Çocuklar ben size ne yaptım?" diye sormasının ardından bizimkiler hep bir ağızdan "1 Nisaaaan!" diye bağırmasın mı?

"1 Nisan diye kusmuk yenir mi oğlum, manyak mısınız lan siz? Hem bugün 1 Şubat!" diye öfkeli bir şekilde sormamın ardından Halil, "Kusmuk değildi kanka o, ben dün gece anneme şöyle sulu bir menemen yaptırdım, e biraz da karıştırınca kusmuk gibi göründü. Aklımıza böyle bir fikir gelmişken 1 Nisanı da bekleyemedik işte..." dedi ve bende o an jeton düştü...

Tam hep birlikte tekrar kahkaha atmaya başlamıştık ki, Ekvator çömeldiği yerden bir hışımla kalkıp ellerini yumruk şeklinde sıkarak sinirden titreye titreye "Geri zekâlılaaaaaarrr!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Tehlike çanları çalmaya başlamıştı, herkes ayrı bir yana kaçışıyordu. Ekvator Kemal, cinayet işlememek için hızlı adımlarla çıktı sınıftan. Herkes birbirine 'Ne olacak şimdi?' manasını taşıyan üç numaralı acil durum bakışını atarken bir yandan da kendilerini gülmekten alamıyorlardı. Neredeyse

gülmekten ağzımızın kenarları kafamızın arkasında birleşecekti. Fuat'ın yakasına yapışarak, gülmekten kelimeleri ancak yarım yarım telaffuz eder bir şekilde, "Ne-den söy-le-mi-yor-sunuz oğ-lum? Kah-val-tı yapmamıştım." deyince, Fuat kapının önüne yığılıverdi. Tam o anda okul müdürü içeri girdi. Karşılaştığı manzara, bizlere dair bir parça umudu bile kalmışsa onu dahi yitirmesini sağladı o an. Müdürün geldiği fark edildikçe kahkaha sesleri birer birer kesilmeye başladı. Daha Fuat yerden kalkamadan, "Hepiniz disiplinliksiniz, hepinizi bugün yok yazacağım, çabuk terk edin okulu!" diye bağırdı ve çıktı sınıftan. Herkes birbirine beş saniye kadar sessizce baktıktan sonra kapının hızla çarpılmasıyla tekrar bir kahkaha tufanı başladı. Fuat yerden kalkmak yerine gülmeye kaldığı yerden devam etmeyi tercih etti. Belki de okuldan atılacaktık ama şu an bu kimsenin umurunda değildi. Kim ne derse desin, biz bu halimizle mutlu insanlardık... Bizi bekleyen şeylerden habersiz...

Bölüm 3

Fikir, kıvılcım gibidir...

Son yaşanan menemen hadisesinden sonra birçok öğretmenle aramız iyice kötüleşmişti. Sebebini bilmiyorum ama olayı bizim gibi basit bir şaka olarak göremiyorlardı. Oysa sadece biraz eğlenmek istemişti bizimkiler, hem fena mı oldu, Ekvator Kemal de duyguları olduğunu hatırladı işte. Disiplindir, ailedir uğraş dur şimdi. Neyse ki olaya sonradan dahil olduğum için bizimkiler çok da fazla ağızlarını açamadılar. Yoksa halim yamandı...

Fakat Fuat, Selim ve Halil üçlüsünün başı fena halde derttedi. Bu işin peşini ne Ekvator Kemal bırakır ne de idare. Aile de var bir yandan tabii... Bulunduğum lise, meslek lisesi olduğu için kişi başına düşen kız sayısı yaklaşık yirmi altı grama denk geliyor. Onların da bıyıklarını çıkarırsan on dört gram kalır. Okulda

gönül rahatlığıyla kız diyebileceğin kimse olmadığından, herkes doğal yaşam alanında nasılsa okulda da öyle davranıyor. Dışarıdan izleyince hayvanat bahçesini anımsatacak o kadar fazla olay gerçekleşiyor ki Göztepe'nin maçı olduğu günler bir şempanze profesyonelliğinde okuldan kaçanlardan tut, herhangi birinin elinde ne olduğu önemli değil, bir lokma yiyecek bir şey görüldüğünde etrafını saran sırtlanlara varana kadar birçok türü içinde barındıran masum bir hayvanat bahçesidir bizim sınıf. Bizim Fuat zengin bir aileye sahip, okuduğu kolejde başarısız olunca babası ceza olarak bizim okula göndermiş. Yani bir nevi zengin ailelerin çocukları için kullandıkları bir tehdit unsuru.

1 Şubat günü yaşananlar çok da anormal değildi yani. Neyse, birkaç haftaya disiplin kurulunun kararı belli olacak, hakkımızda hayırlısı...

Yaklaşık iki haftadır felsefe derslerimiz boş geçiyordu. Felsefeci emekliliğe ayrılmıştı. Gerekiyordu da zaten. Merdivenlerden inerken koluna giriyorduk adamın, Erzurum şivesiyle felsefe dersi dinliyorduk ya. Hatta bir keresinde Descartes'tan bahsederken, "Bakalım rahmetli Desçart beyefendi ne demiş?" dedi. Allah'tan sınıfta Descartes'ın nasıl okunduğunu bilen pek kimse yoktu da mevzuya uyanmadılar. İnşallah yeni gelen felsefeci gıcık biri olmaz. Hayır onun için söylüyorum yani.

Tam ben kendi kendime bunu düşünürken, menemen hadisesi kahramanlarından Tarık, sınıfın diğer bir ucundan mükemmel bir gürültü kirliliği ortasında benimle sağlıklı bir iletişim kurmak adına yüksek bir sesle, "Hoop Filozof Taha! Yeni bir felsefeci atanmış lan duydun mu?" dedi. Sesimi, Tarık kadar yüksek çıkartamayacağımı bildiğim için başımı sallamakla yetindim. Öğle arası bitmiş, kırk dakikalık dersin yirmi beş dakikası boş geçmişti. Hâlâ bizim yeni felsefeciden ses seda yoktu. Sınıfta

yenilen salamlar, sucuklar ve sabahtan beri birkaç kişi hariç sınıftaki herkesin akrobatik hareketlerde bulunmasından kaynaklı, sınıf at gibi kokmasına rağmen ısrarla camları açmayan arkadaşlarım vardı benim. Hatta bir keresinde, "Oğlum sadist misiniz lan? Neden açmıyorsunuz camları?" diye sorduğumda, cam kenarında oturduğu için pencerelerden sorumlu olan Metin, "Bu kokladığın samimiyettir abi, samimiyet!" dedi. O gün bugündür bir daha sormadım bu soruyu. Aslında haklıydı Metin. Burnumun direklerini paramparça etse de bu koku bize özgüydü. İçerideysen alışıyor ve fark etmiyordun. Dışarıdaysan içimize dahil olmak istemiyordun.

Normalde karamsar bir karaktere sahip olmasına rağmen bugün etrafa Pollyanna gibi gülücükler saçan Yaşar'a çarptı gözüm. Tam yanına gidip bu durumun nedenini soracaktım ki yeni atanan felsefe hocası girdi sınıfa. Uzun boylu, uzun, kıvırcık saçlı genç biriydi. Sınıfın yarısından çoğu hocanın geldiğini bile fark etmemişti. Herkes o ana kadar ne yapıyorsa, o andan sonra da yapmaya devam ediyordu. Bizim sınıf için bu doğal bir durumdu da işin garip tarafı, felsefeci ne bu durumdan rahatsız olmuşa benziyordu ne de geldiğini fark ettirmeye çalışıyordu...

Kendinden emin adımlarla öğretmenler masasına yürüdü ve yavaş yavaş eşyalarını masaya bıraktı. Giyinişine baktığın zaman, bir zaman makinesiyle orta çağdan günümüze ışınlanmış gibi bir hali vardı. Marjinal kıyafetlere sahip, kendine özgü bir tarzı olmasının yanında rahat bir karaktere benziyordu. Benim gibi diğer arkadaşlarım da garipsemiş olacak ki herkes meşgul olduğu şeyle ilgilenmeyi bırakıp yavaş yavaş hocayı izlemeye başlamıştı. Eşyalarını masaya bıraktıktan sonra ayağa kalkıp sırayla tüm pencereleri açtı. Elbiselerinin bolluğu hareketlerine artı bir rahatlık katıyordu. Yavaş yavaş tahtaya doğru yürümeye başladı. Yürürken kollarına hiç müdahale etmiyor, istedikleri gibi sallanmalarına

izin veriyordu. Sanırım tahtaya bir şeyler yazacaktı fakat tebeşir bulamadı. O güne kadar hiçbir öğretmene karşı bu nezakette bulunmamış, sınıfın en haylazlarından olan Melih, yere düşmüş bir tebeşiri aldı ve hocaya uzattı. Melih'in bu hareketi karşısında elini Melih'in omzuna vurup gözlerine baktı, hafif bir tebessüm eşliğinde karizmatik bir şekilde teşekkür eden felsefeci, tahtaya "Carpe Diem!" yazdı. Herkes bu kelimelerin ne manaya geldiğini merak ediyor olacak ki birbirlerine şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

Daha adını bile söylememiş olan gizemli hocamız, sandalyeye oturmak yerine sağ ayağını destek olarak kullanırken sol dizini hafif kırmış bir şekilde masanın ön tarafına yaslanmayı tercih etti. Nihayet başlamıştı konuşmaya. Kelimelerin arasında kuvvetli boşluklar bırakarak net ve tane tane konuşuyordu:

"Hepiniz şu an carpe diem kelimelerinin ne manaya geldiğini merak ediyorsunuz."

Tam konuşmaya devam edecekti ki bizim boş boğazlardan biri, "Hocam, carpe diem ne bilmiyoruz ama Canpare'yi çok severiz, çayla çok iyi gidiyor." dedi.

Hoca, gülmelerimize tebessümüyle eşlik etme nezaketinde bulunduktan sonra karizmatik bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

"Carpe diem, Latin edebiyatının ünlü ozanı Horatius'un bir dizesinde geçen ve milattan yirmi üç yıl önce söylenmiş bir özdeyiştir. Doğrudan çevirisi 'günü yakala' manasına gelse de, popüler kültürde 'ânı yaşa' anlamında kullanılmaktadır."

Bakışlarını sınıfın diğer yarısına doğru çevirerek devam etti:

"Evet arkadaşlar, milyarlarca kişi bir zamanlar sizin yaşlarınızdaydı. Sizler gibi genç ve dinamiklerdi. Onların da sizler gibi ailevi ve toplumsal sorumlulukları, dini sınırlamaları vardı. Hepsi sizler gibi bu sınırlamalar, bu katı kurallar yüzünden yapmak is-

tedikleri birçok şeyden vazgeçtiler. Onlara ne oldu biliyor musun canpare? Hepsi ölümün gelmesiyle... tamamen... yok oldular! Onlardan geriye kalan, bir gün sizlerden de geriye kalacak olan koca bir HİÇ."

Sınıftakiler, daha iyi anlamak için gözlerini kısarak önce hocaya, sonra şaşkın bir şekilde birbirlerine bakmaya başladılar.

Felsefeci devam ediyordu:

"Seçim hakkı sizin, yaşamak istediği her şeyi yaşamış bir hiç mi olmak istersiniz yoksa saçma sapan kurallar yüzünden yapmak istediği birçok şeyden vazgeçmiş milyarlarca hiçten biri mi?"

Konuşmasını sürdürüyordu ki zil çalmaya başladı. O an daha önce benzeri görülmemiş bir şey oldu. Hiç kimse sınıftan çıkmamıştı. Bizimkiler çıt çıkarmadan can kulağıyla dinlemeye devam ediyordu. Ne var ki kendini ağırdan satmayı tercih etmişti felsefeci. Öylece yarıda keserek, masanın üzerinde bulunan eşyalarını alıp çıkmıştı sınıftan. Bir kişiye düşüncelerinin tamamını anlatırsan kabul etmeyebilir. Fakat fikir kıvılcım gibidir. Her şeyin membaı olan akıl denen tarlaya düşürmeyi başarabilirsen, o kıvılcım bütün bir tarlayı aleve verebilir...

Felsefeci bunu çok iyi biliyor olacak ki tarla sahibi tarlanın başındayken düşüncelerinin tamamını anlatmak yerine kıvılcımı atıp gitmişti. Zira kendi eliyle ateşi yaymaya çalışsa tarla sahibi engel olabilirdi. Fakat kıvılcımı atıp giderse, o tarla o kıvılcımı kendi elleriyle büyütür, tarla sahibi olayı fark ettiğinde ise yanmış mahsullerle yola devam etmekten başka bir şansı kalmadığını görürdü.

Söylediklerine bakılırsa Müslüman değildi. Zira amiyane tabirle 'dini kurallar' diye adlandırdığımız, Allah'ın sayısız hayırlı neticeler veren kusursuz kanunlarını... gelenek göreneklerle bir tutarak aşağılayıcı bir üslupla gereksiz olduğunu ifade etmişti.

Ayrıca ölümden sonrasını 'hiçlik' diye adlandırıyordu. Müslüman olmaması neyse... Fakat kendinden yaşça küçük ve kolayca etkilenebilecek insanlara düşüncelerini bu şekilde empoze etmeye çalışmak yeterince etik değildi sanki. Elbette buna izin veremezdim fakat hiç de kolay bir lokmaya benzemiyordu.

Bölüm 4

Umut dedikleri, gözlerimiz açıkken gördüğümüz rüyalardır.

Nihayet bir okul gününün daha sonuna gelmiştik. Günlerdir Yaşar'ın yüzünde açan güllerin sebebini de biliyorduk artık. Üç gün sonra Selin'le tam bir yılları doluyormuş. Hem bunun sevinci içindeydi hem de Selin'e ne hediye alacağını düşünüp heyecanlanıyordu. Hatta bugün onu konuşacağız. Benle Fuat'a danışmak istiyormuş. Biz de çok anlardık ya sevgiliye hediye almaktan.

Her bir okul gününün sonunda kafam kazan gibi oluyordu. İçinde aynı anda onlarca yemek yapılan bir kazan gibi... İşin garip tarafı, en bitkin ben olmam gerekirken, Fuat benden daha beter, üzerine ölü toprağı serilmiş gibiydi. Çünkü bugün disiplin kurulu tarafından çağrılmış, savunması istenmişti. Tabii fırsat

bu fırsat, Fuat savunmasını yaparken bütün disiplin kurulu aynı anda nasihatler vermeye kalkınca, Fuat'ın bu hali de kaçınılmaz oluyor.

Harçlıkları mideye yatırmayalım, oturduğumuz yerde birkaç bardak çay içme fırsatımız olsun diye önce herkes evlere geçti yemek yemek için. Aslında Fuat hepimizi birden idare edebilirdi ama bunu ben de Yaşar da kabul etmezdik.

Eve varıp karnımı tıka basa doyurduktan sonra Whatsapp grubundan "Ben çıkıyorum." diye mesaj attım. Evden çıkarken bir şey unuttum mu diye düşünüyordum ki canım annem her zamanki uyarılarını yapmaya başladı. Kendi kendime, "Heh şimdi oldu!" dedim. Gönül rahatlığıyla gidebilirdim artık. Üçümüz de aynı otobüse biniyorduk, evlerimizin arasında iki durak vardı. Uzun bir bekleyişten sonra nihayet otobüs gelmişti. Tam iş çıkışı saatleri olduğu için otobüs ağzına kadar doluydu. Yeni yolcu almak için kalabalıkla mücadele eden şoför, "Arkadaşlar, otobüsün arka tarafı da aynı yere gidiyor, lütfen biraz daha arkalara doğru yürüyelim." deyince, yolculardan biri, "Kaptan, yürümek isteseydik otobüse binmezdik." dedi ve ben ülkemizde yediden yetmişe herkesin mizah ustası olduğunu bir kere daha hatırlamış oldum.

İneceğim durağa yaklaştıkça içimdeki korku gittikçe büyüyordu. Nasıl daha az hasarla kurtulabilirim diye planlar yapıyordum içimden. En iyi ihtimalle gazi olarak ayrılabilirdim herhalde... Gideceğim yere daha iki durak kalmış olmasına rağmen, "Gazamız mübarek ola..." diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yürümeye çalıştıkça arkadan biri beni çekiyordu sanki. Ortama ayak uydurmak adına bir kamyon şoförü edasıyla, "Ablacım inecek var, indi bindi yapalım." tarzında cümleler eşliğinde nihayet kapıya kadar ulaşmayı başarmıştım. Ayağımı yere bastığım anda

kendimi "Er Ryan'ı Kurtarmak" filminden fırlamış gibi hissettim. Ellerimi kapüşonlu ceketimin şefkatli cepleri himayesinde muhafaza ederek yürümeye başladım. Hava bozuk atıyordu yine. Yağmurlu havaları sevmiyor değildim de bir de ıslanmasak hiç fena olmazdı.

Dedim ya ülkedeki herkes mizah ustası diye, oturacağımız kafenin ismi de "Cafe'yi Yersin." idi. Ben mekâna vardığımda bizimkiler çoktan çöreklenmişti. Hemen ben de oturdum yanlarına. Benim gelmemle beraber garson da geldi. "Ekip tamamlandığına göre artık siparişleri alabilirim." deyince Fuat, "Ben bir white chocolate mocha istiyorum." dedi. O öyle deyince ben içeceğim şeyi unuttum. "Bana da aynısından…" diyebildim sadece. Yaşar da gözlerini kısarak her zamanki nezaketiyle, "Bana da bir çay lütfen." dedi. Garson yanımızdan ayrıldığı gibi Fuat alaycı bir üslupla, "O istediğin şeyin ismini bi söylesene be…" deyince, cahilliğimi örtbas etmek adına, "Ne var ya! Sütlü kahvenin biraz daha değişik hali işte." diyerek geçiştirdim hemen. Neyse ki Fuat daha fazla dalga geçme fırsatı bulamamıştı.

Yaşar derin bir iç çekti. Kararsız olduğu her halinden belli olur bir şekilde, "Ne hediye alsam ki ben şimdi?" diye sordu.

Hiç rahatını bozmadan Fuat, "Valla kanka, senin kız da bizim okuldakiler gibiyse birer kutu jilet, bir tane de tıraş köpüğü al derim ben." dedi.

Yaşar'ın alınabileceği ihtimalinden korktuğumdan, gülmemek için savaş verdim resmen.

Sitemkâr bir şekilde, "Anlaşıldı abi sizden bana hayır yok." diye hayıflanması da hislerimin doğru olduğunu ispat etmiş oldu zaten.

Bu konu hakkında yardım edebilecek yeryüzündeki son canlılardık herhalde. Çaresizliğimizi itiraf ederek, "Biz ne anlarız

oğlum sevgiliye hediye almaktan? Kalas gibi adamlarız, tanımıyorsun sanki..."

Özrüm kabahatimin büyük büyük dedesi olabilirdi. Ne var ki elimden bir şey gelmiyordu. Küçükken böyle durumlarda dedemlerin bahçesine gider iğde yerdim. Zira kararsız kaldığımda olgun insanlar gibi düşünmem gerekirdi ya da ben öyle zannediyordum. İğdenin boğazımda oluşturduğu o garip his, düşünceleriyle tüm dünyayı etkilemeyi başarmış bir filozof gibi hissettiriyordu bana. Ne var ki o zamanlar böyle bir filozof tanımıyordum bile. Şimdilerde ise "Ne büyük bir yanılgı içerisindeymişim" diyorum kendime. Zira kararsız kaldığım anlarda olgun bir insandan fazlası gerekliymiş. İğde yiyerek geçici bir olgunluğa sahip olmayı bırakıp seneler sonra hakiki bir olgunluğa sahip olunca anladım. Şimdilerde ise iğde yiyince çocukluğuma dönüyorum. Meğer iğde manaymış. Çocukken olgun olmak istediğimden iğde yiyor, olgunlaşmaya başlayınca da çocukluğuma dönmek istediğimden iğde yiyorum ben.

Hafif bir hüzün rüzgârı esmeye başladı. Biraz daha bu soğuğa maruz kalırsam zatürre olabilirdim. Neyse ki Fuat'ın, "Ben bir lavaboya kadar gidiyorum." demesiyle irkildim birden. Kendime geldiğimde Yaşar hâlâ ne hediye alacağını düşünüyordu. Fuat ise eskilere gittiğimi fark etmişti. Sık sık böyle yolculuklar yaptığımdan, çok aldırmamıştı.

Yaşar, soluksuz bir şekilde tavanı izlerken, parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Bir on, on beş saniye kadar dikkatli bir şekilde dinledikten sonra ben de parmaklarımla uyumlu bir şeyler tıkırdatmaya başladım. Fark ettiğinde yüzüme doğru bakıp gülümsedi ve kafasını ritimle uyumlu bir şekilde sallamaya başladı. Bir süre sonra etrafımızdaki insanların bizi izlediğini fark ettiğimizde ikimiz de utanmıştık. Onlar da bize eşlik etseler hiç

fena olmazdı aslında. Utanma hissi ne acımasız bir histi. Elinden hiçbir şey gelmiyor insanın.

Allah'ın sevdiği kulları olacağız ki tam o sırada Fuat geldi ve bir anda gündem değişti. Gelir gelmez sinirli bir şekilde söze girdi Fuat:

"Kardeşim tuvaletin kapısı kitliyse içeride biri var demektir. Niye Viyana kapılarını zorlayan Osmanlı ordusu gibi davranıyorsun?"

Az önceki utangaçlığımızdan eser kalmamış şekilde kahkahalar atmaya başladık. İnsanlar yine bizi izliyordu. Fakat bu sefer utanmıyorduk. Kahkahalarımız her zaman olduğu gibi yine işe yaramıştı. Zira henüz daha gülmeye devam ediyorken Yaşar, "Ahan da buldum abi!" dedi, "Selin çikolatayı çok sever. Yarın bizim okulun karşısındaki hediyelik eşya dükkânından kocaman bir kutu alacağım ve kutunun içini her çeşit çikolatadan ikişer üçer tane ile dolduracağım. Hepsinden önemlisi, çikolatalarla birlikte Selin için yazdığım bir şiirimi de koyacağım. Gerçi ben bütün şiirlerimi onun için yazıyorum ya..."

Bizimki iyice aptal âşığa bağlamıştı ki, "Çikolataları BİM'den alacaksın galiba. Her çeşit çikolatayı almaya paran yetecek mi?" diyerek daha fazla ümitlenmeden fakir olduğu gerçeğini hatırlattım.

Yaşar da hatırlamış olacak ki, Fuat'a dönerek bir kelime bile etmeden borç isteme bakışı attı. Fuat da her zamanki cömertliğiyle, "Şimdi çıktığımızda karttan çekip vereyim." dedi tereddütsüz bir şekilde. Heyecandan yerinde duramaz hale gelen Yaşar'ın gözlerinin içi gülüyordu. Onun bu halini gördükçe biz de mutlu oluyorduk.

Biraz sonra Yaşar derin bir soluk alarak, "Her şey çok güzel olacak." dedi. Belli ki kafasında kurmuştu her şeyi. Umutları

vardı, gerçekleşmek için can atan. Fakat umut dedikleri, gözlerimiz açıkken gördüğümüz rüyalardır. Hem de öyle rüyalar ki, yanlarında kâbusların masum kaldığı. Zira kâbuslar, uyandığında kurtulduğun rüyalardır. Umutlar ise, uyandığında başlayan kâbuslar...

Hesabı ödeyip çıkıverdik kafeden. Parayı çekmek için bankamatiğe doğru yürürken sessizlik hakimdi. Zira Yaşar o anda aramızda değildi, yani vücudu yanımızdaydı ama aklı başka yerdeydi. Ben de hazır sessizliği bulmuşken kendi kendime düşünmeye başlamıştım. Ne de olsa sağırlar da ıslık çalabilirdi. Gerek yorulduğumdan, gerek bir işe yaramayacağını bildiğimden, düşünürdüm de dile getirmezdim hiçbir zaman.

Bankamatiğe vardığımızda Fuat parayı çekmek için sıra beklemeye başladı. Biz de Yaşar'la bir köşede durup gelmesini bekliyorduk. Biraz sonra geldi ve parayı alması için Yaşar'a uzattı. Yaşar tam alacaktı ki Fuat elini kaçırarak, "Hangi şiirini koyacaksın kutuya?" dedi. Tatlı bir tehditti bu zira okuyacağı şiiri söylemese de verecekti o parayı.

Eli havada kalan Yaşar, "Yüzündeki Ütopya" dedi utangaç bir ses tonuyla. Ütopya, ideal düzen demekti. Duyguları o kadar kuvvetliydi ki, o kadar âşıktı ki Selin'in yüzünü olabilecek en ideal düzen olarak görüyordu.

Fuat, daha fazla utandırmamak adına hiçbir şey söylemeden parayı uzattı. Sonra da sımsıkı sarıldılar. Duygusal bir an mı yaşanıyordu, yoksa içlerinden mi gelmişti sarılmak? Neyse ki beni bu ikilemden kurtarmak adına otobüs yetişmişti imdadıma.

Otobüse bindiğimizde, boş yer bulmanın mutluluğuyla Fuat, "Seni seviyorum şoför amca." diyerek boş olan koltuğa doğru ilerlemeye başladı. Bu saatlerde bırak boş koltuğu, ayakta gidebilmek için bile savaş vermen gerekiyor. Ben oturmayı pek

sevmediğimden, Fuat'ın yanındaki koltuğa da Yaşar oturmuştu. Muhabbete kaldığımız yerden devam ediyorduk ki otobüs yavaş yavaş dolmaya başladı. Koltuklardaki genç nüfus giderek azalıyor, yerini kıdemli yaşlılara bırakıyordu. Bir de ne göreyim, bizim geçen günkü devrik lider! Yaşlı teyzem yine o cırtlak sesiyle, "Bizim zamanımızda böyle miydi? Terbiye vardı, ahlak vardı..." tarzında bir şeyler mırıldanıyordu. Bu sözleriyle gençlerden yer istiyordu aslında. Fakat kimse ona yer vermek istemiyordu belli ki... Otobüste gençler üzerindeki psikolojik baskı giderek artmış, dayanılmaz bir hale gelmişti. Yaşar da amcanın birine yer vermek zorunda kaldı, artık koltuk sahibi tek genç Fuat, ayaktaki tek yaşlı ise cırtlak sesli yaşlı teyzeydi... Kıyasıya bir mücadele vardı desem yeridir. Yaşlı teyze giderek sesinin volümünü artırıyor, güya kendi kendine söyleniyordu. Fuat ise hiç oralı olmuyordu. Tahmin ettiğim gibi biraz sonra yaşlı teyze dayanamayıp Fuat'ın oturduğu koltuğa yaklaşarak, "Evladım annen baban hiç mi terbiye etmedi seni, büyüklerine yer vermen gerektiğini bilmiyor musun sen?" dedi.

Bütün otobüs pür dikkat onları izliyordu. Teyze, kalabalığın desteğini arkasına alarak psikolojik baskıyı doruk noktasına çıkardı. Öyle ki biz bile utanmaya başlamıştık. Resmen rezil olmuştu. Bütün otobüs aynı sahneyi izliyordu. Kaptan bile aynadan filmin sonunu merak edercesine bizi kesiyordu. Ancak yer yarılsa da kaybolsaydı bu rezillikten, kurtulabilirdi ki...

Fuat, elleriyle öndeki koltuktan destek alarak ayağa kalkıyordu. O anı slowmotion olarak izliyorduk. Zengin ve gururlu Fuat'ın yüzünde ağır bir yenilginin ezikliği vardı. Baskılara dayanamamanın ifadesiydi bu. Muhtar teyze ise Mona Lisa gibi, yüzünün yarısıyla kızıyor, diğer yarısıyla da kıs kıs gülüyordu. Sonra hiç kimsenin beklemediği bir şey oldu. Fuat, o an Oscar Ödülü'nü hak edecek derecede kusursuz bir oyunculuk sergilemeye başladı.

Koltuktan kapıya doğru topallaya topallaya yürüdü. Herkes şok! Herkes iptal! "Buyur teyzeciğim geç otur. Bu dünya kime adil davranmış ki zaten? Lütfen çekinme geç otur!" dedi. Resmen ağzımız açık kalmıştı. Tüm otobüs ahalisi kendinden utanmış, yok olmak için fırsat kolluyorlardı sanki.

Fuat öyle bir topal taklidi yaptı ki tanımasam yemin ediyorum hiç şüphe etmeden inanırdım. Bir topal gibi sallana sallana kapıya kadar yürüyen Fuat, gelecek durakta inmek için zile bastıktan sonra ellerini yüzüne kapatarak ağlıyormuş gibi sesler çıkartmaya başladı. Ne var ki bombayı finale saklamıştı. Durağa varınca şoför frene bastığında, sarsıntıya dayanamayarak yere kapaklandı. Yani herkes öyle zannetti. O anda elinden gelse, şoför bile yerinden kalkarak yardımına koşacaktı. Otobüste bulunan herkesin yüreği ağzına gelmişti. Yardım etmek isteyenlerin hiçbirine elini uzatmayarak kendi çabalarıyla ayağa kalktı ve kapılardaki demirlere tutunarak yavaşça aşağı indi. Topallaya topallaya uzaklaşıyordu. Otobüs on, on beş saniye kadar hareket etmedi. Anlaşılan şoför de kaptırmıştı kendini.

İçimden, "Senden korkulur lan Fuat..." dedim. Aynı zamanda gülmemek için de kendimi zor tutuyordum. Zira genci yaşlısı herkes teyzeye söylenmeye başladı. Öyle ki baskılara daha fazla dayanamayan teyze, hemen bir sonraki durakta inerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Yaklaşık otuz-kırk kişi ayakta olmasına rağmen sanki Fuat'ın anısını muhafaza etmek ister gibi, yol boyunca bir daha kimse o koltuğa oturmadı.

Bu olay karşısında Yaşar'ın mevzusunu bile unutmuştuk. Birbirimize bakıyor, gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Neyse ki benim ineceğim durak geldi de Yaşar'la selamlaşıp indim. İner inmez Fuat'ı aradım. Telefonu açtığında, hayranı olduğum ünlü bir aktörle konuşma fırsatı yakalamış gibi

hissediyordum."Abi o oyunculuk neydi ya? Altı üstü bir yer verecektin. Fazla abartmadın mı?" diye sorduğumda, havalı ve tok bir ses tonuyla cevap veren Fuat, "Meslek sırrı..." dedi.

Hem yürüyor hem uzun uzun konuşuyorduk ki başımı kaldırdığım anda şahit olduğum manzara karşısında elim ayağım buz kesti! Yüzümdeki tebessüm, acı bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Fuat telefonda bir şeyler söylüyordu fakat algılayamıyordum. Telefonu elimden düşürdüm. Saniyeler boyunca gözlerimi bile kırpamadım. Hiçbir fikrinin olmaması kadar iğrenç bir şey olamaz. Hele bir de düşünmek zorundaysan...

Bölüm 5

Bazen birileri yalan olur, birileri yanan...

Bugün yine şenlik var. Menemen hadisesinden bu yana Ekvator'la ilk dersimiz olacak. Herkes sırasına oturmuş, uslu bir şekilde Ekvator Kemal'i bekliyor. İşte geldi. Sınıfı ilk defa bu kadar temiz, düzenli, pencereleri açık ve bizleri sıralarında uslu bir şekilde beklerken gören Ekvator, şaşkınlığını gizleyemedi. Resmen gözleri büyümüştü adamın. Fakat ne kadar şaşırırsa şaşırsın Ekvator'luğundan da ödün vermemişti:

"Ne o, şikâyetimi geri çekmem için mi böyle davranıyorsunuz? Daha çok beklersiniz."

Bütün sınıf aynı anda ayağa kalkarak, "Öğretmenim, canım benim, canım benim, seni ben pek çok, pek çok severim... Sen bir ana, sen bir baba, her şey oldun artık bana..." diye koro halinde seslendirmeye başladık. Daha ilkokul yıllarında ruhumuza

işledikleri bu şarkı, melodisini hayatım boyunca unutmayacağım tek şarkıydı belki de. Öyle ki düz yazı halinde görüp okumaya başlayınca bile ritmine uygun bir şekilde okumaya başlıyorsun.

Ekvator Kemal'i daha ilk dakikadan çıldırtmayı başarmış olacağız ki hacıyatmaz gibi oturduğu sandalyeden fırlayarak, "Sussuunn! Geriii zeeekâllıı heerriiffleer! Sizin yüzünüzden aklımı yitirdim ben be aklımı!" dedi.

Hemen bu cümlesinin ardından Fuat, "O konuda hemfikiriz zaten hocam." dedi. İyice gözleri büyüyen Ekvator ilk cinayetini işlemek üzereydi ki, "Yani hem fikiriz derken bizim size çok çektirdiğimiz konusunda hemfikiriz hocam. Yoksa sizin zekânız fevkaladenin fevkinde."

Hemen muhabbete dahil olan Melih, "Fuat'a sonuna kadar katılıyorum hocam. Hatta Allah geçinden versin ama size bir şey olursa, ben TÜBİTAK'a dilekçe yazmayı düşünüyorum sizin beyninizin incelenmesi için." dedi.

Ekvator kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Geçin siz dalganızı geçin, o üç serseri arkadaşınız okuldan atılınca bakalım yine böyle neşeli olabilecek misiniz? Zaten birkaç güne disiplin kurulunun kararı belli olacak." dedi Fuat, Selim ve Halil'i kastederek. Bu bizimkilerin ilk vukuatı değildi, açıkçası okuldan atılacakları konusunda ben de oldukça endişeliydim.

Selim, "Hocam masum bir şakayı neden bu kadar büyüttünüz ki? Alt tarafı öğretmenler masasında menemen yedik. Hayır, ikram etmedik diye bu kadar sinirlendiyseniz bir dahaki derse ayarlarız yeni bir ziyafet." dedi ve sınıf yine kahkahalara boğuldu. Ekvator Kemal sinirli bir şekilde bir şeyler zırvalıyordu fakat kahkahalardan duyulmuyordu bile. Halil, "Hem bu sefer mum ışığında yeriz hocam, siz çok duygusallaşıyorsunuz ne de olsa." deyince, Ekvator Kemal, oldu sana Erol Taş. "Siz şimdi

görürsünüz lan!" diyerek çıktı sınıftan. Ne yapacağı belli olmazdı bu adamın fakat kimsenin de umurunda değildi ne yapacağı.

Sınıf kahkahalara devam ederken Metin, "Buralar iyice saygınlığını kaybetmeye başladı." diyerek pencereleri kapattı.

Herkes yine günlük hayvanlıklarına kaldığı yerden devam ederken Fuat yanıma geldi. Gözlerini kısarak ne olduğunu anlamaya çalışır gibi, "Dün akşam telefonda sesin birden kesildi," dedi.

Aklıma geldiği gibi göğsüme ağırlık çöktü sanki. Yüzüm asıldı tekrar. Ellerimi başıma götürüp, parmaklarımla saçlarımın aralarına girerek, "Sorma abi ya anlatsam şok olursun." dedim.

Eliyle omzuma vurarak, "Aileyle mi alakalı?" diye sordu Fuat, zira benim ailevi sıkıntılardan başka kayda değer bir sorunum olmazdı.

Başımı sağa sola doğru sallayarak, "Yok, hayır. Benimle alakalı değil." dediğimde daha da meraklanan Fuat, "Ne oldu o zaman? Söylesene oğlum." diye çıkıştı birden.

Söylesen bir dert, söylemesen bir dert. Sanki kafama silah dayamışlar da zorla söyletiyorlarmış gibi, "Selin var ya bizim Yaşar'ın sevgilisi..." dedim giderek alçalan bir ses tonuyla.

Konuyla ne alakası olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüne bir şaşkınlık ifadesi takıldı, "Ee ne olmuş varsa? Bir kere de leb demeden leblebiyi anla be oğlum!"

"Başka bir çocukla gördüm onu..."

Nutkumun tutulma sebebini pratik yaparak öğrenmişti. Elini omzumdan çekerek ayağa kalktı. Kekeleyerek, "Ne, ne diyorsun sen oğlum? Yok ya... Yanlış görmüşsündür. Kuzeni falandır abi." tarzında ardı ardına cümleler kurarak inanmak istemiyordu. O da benim gibi beyninden vurulmuşa dönmüş, ne yapacağını şaşırmıştı.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum.

Fuat tam konuşacaktı ki ikimizin telefonundan da aynı anda mesaj bildirim sesi geldi. Fuat'ın ağzı açık kalmıştı. Zira ikimize de aynı anda mesaj gelmesi çok düşük bir ihtimal olduğuna göre, büyük ihtimalle bu mesaj Whatsapp grubumuzdan gelmişti. Sadece üçümüzün olduğu... İkimiz de mesaja bakmayı birbirimizden bekliyorduk. Aynı korkuyu taşıyorduk, biliyorum. Fakat yanılmak istiyorduk. İnsan yanılmak ister mi? Hata yapmak ister mi? Haklı çıkarsa, üzülecek taraf sevdikleri olursa ister.

Fuat'ın mesaja bakamayacağını anladığımda, telefonumu çıkardım cebimden. Ellerim titriyordu. Biz üçümüz, birbirimizi kardeşten çok seviyorduk. Acılara da sevinçlere de ortak olmuştuk. Tuş kilidini açmak için desen şeklindeki şifreyi tamamlamaya çalışıyordum fakat ellerim titrediğinden defalarca yanlış yaptım. En sonunda yavaş yavaş gezdirmeye başladım, başparmağımı noktalar üzerinde. Nihayet açılmıştı telefon. Daha pratik bir yol olduğu için parmağımı yukarıdan aşağı kaydırarak bildirimler penceresini açtım. Daha önce bakmadığım mesajlar da olduğu için '3 yeni mesaj' yazıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Olumsuz bir şey görmek istemiyordum. Bütün cesaretimi toplayıp derin bir nefes aldım ve bastım gelen bildirime.

Gözlerini kapatarak ağzımdan çıkacaklara kenetlenmiş olan Fuat, yavaşça gözlerini açtı ve "Mesaj Yaşar'dan değil mi?" diye sordu. "Hayır değil." desem sevincinden havalara uçacak gibiydi. Bugün yarın ayrılacaklarından korkuyorduk. Şiddetli bir aşkın, şiddetli bir ıstıraba dönüşmesi ihtimaliydi bizi bu kadar düşündüren. Oysa ayrılmasalar sıkıntı daha da büyük bir hal alacaktı. Zira dün akşam gördüklerimi Yaşar'a anlatmak zorunda kalacaktık.

Avuç içiyle göğsüme vurarak Fuat, "Söylesene oğlum, mesaj Yaşar'dan mı?" diye sordu tekrar.

Mesaja bakma mesuliyetinin benden kalkmasının verdiği rahatlıkla, "Bilmiyorum, şarjım bitti." dedim.

Basit bir mesajdan bu kadar korkmamızın sebebi Yaşar'a olan sevgimizdi şüphesiz. Üzülmesini istemiyorduk fakat yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal misali bizimkisi. Biraz da kendisine kötü bir şeyler yapmasından korkuyorduk. Fuat telefonunu çıkarmak için elini cebine götürürken gözlerime bakıyordu. Çok üşengeç bir insan olduğundan tuş kilidi bile yoktu telefonunda. Whatsapp'ı açtı ve Yaşar'dan gelen mesajı okumaya başladı. "Abi çok kötüyüm Şahin Tepesi'ne gelir misiniz?"

Çantalarımızı bile almadan koşarak çıktık sınıftan. Merdivenlerden aşağı inerken Müdür Bey ve Ekvator Kemal de yukarı doğru çıkıyorlardı. Muhtemelen bizim sınıfa gidiyorlardı. Arkamızdan, "Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırsalar da cevap bile vermeden devam ettik. Şahin Tepesi okula yakın bir yerde olduğundan hiçbir vasıta kullanmadan koşarak gittik yanına.

Vardığımızda karşılaştığımız tablo ikimizin de yüreğini paramparça etmişti. Yaşar'ın elinde dün bahsini yaptığı kutu vardı. Yere çömelmiş, başını o kutuya yaslamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir şeyler sayıklıyordu fakat ağladığından ne söylediği anlaşılmıyordu. Yağmur çiselemeye devam ediyordu. Yavaşça yanına yaklaştım ve oturdum sağına. Benden cesaret almış olacak ki Fuat da soluna oturdu. Onu böyle görmeye alışkın değildik. Ağlayacağımdan korkuyordum. Zira hıçkırıkları göğsüme inen yumruk darbeleri gibiydi. Böylesine bir sevgi, ihaneti hak etmiyordu.

Parmaklarıyla kutuyu sıkıştırmış, öfkesini ondan alıyordu sanki. Uzunca bir şiir okuyordu. Öyle anlamlı mısralar dökülüyordu ki dudaklarından, yaşadığı acıyı bir parça da olsa anlayabilmemizi

sağlıyordu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülürken hıçkıra hıçkıra devam ediyordu şiirine. Mısralar birbirlerini kovalıyordu sanki.

Zehirli bir bal yutmuş gibiydi hali. Acısı tüm vücudunu sarmış, kendinden köşe bucak kaçmak istiyor gibi... Öyle bir illetti ki hisleri, şu an geri dönüp gelse, onlarca acıya rağmen, Yaşar yine de kabul ederdi. Ne var ki geriden ileriye bir tek zaman gelir.

Ne yapmalı diye Fuat'la birbirimize bakıyorduk. Elimizden bir şey gelmemesi öyle bir yük ki nereye varacağını bilmeyen bir hamal gibi hissediyor insan.

Yaşar birden kutuyu yere bırakarak elleriyle yaşlı gözlerini silmeye başladı. Burnunu çekiyor, hızlı hareketlerle, ağladığı gerçeğinden kurtulmaya çalışıyordu. Başını havaya doğru kaldırdı, buğulu gözleriyle onun gibi ağlayan gökyüzüne bakarak, "Bir gün burada elim elinde, dizim dizinde otururken, 'Gözlerimi kapatarak bitireceğim bu gurbeti, sonu güzel olan bir masal anlat ve uyut beni.' dediğimde gözlerimin içine bakarak, 'Anlatmama gerek yok masalın adı umut." dedi.

Şiddetli bir ıstırap çekiyordu belli ki. Anımsadığı zamanlarda tatlı bir tebessüme vesile olan hatıralar, şu dakikadan sonra 'hatıralar ağlatır' koleksiyonundaydı.

Fuat elini sırtına vurarak, "Yapma be oğlum, sana kız mı yok?" dedi. Tam zatına yakışır bir cümleydi. Yaşar gibi ince ruhlu bir insana söylenecek söz müydü bu? Fuat'ın bir kere çenesi açıldı ya devam etti konuşmaya, "Yan sınıftaki bıyıklı Aysel var ya, fosforlu giyinen, onu ayarlarız sana. Çok delikanlı kızdır bak. Kavgada falan hayatta adam satmaz."

İşe yaramaz diye düşünmüştüm ama doğru ânı yakalamıştı galiba. Yaşar'ın gizlemeye çalıştığı tebessümünü ikimiz de fark etmiştik zira. Fırsat bu fırsat deyip konuşmaya devam eden Fuat,

"Şiirleri de Aysel'e okursun artık. Hatta bu şiirler olmaz. Aysel yengeye sıfırdan bir şeyler yazman gerek." dedi.

Mükemmel bir duygu karmaşası yaşayan Yaşar, biraz önce ağlayan benmişim gibi, "O kıza şiir yazmaya kalksam, ilham perileri korkup kaçar!" dedi.

Hep birlikte gülebilmeyi başarmıştık tekrar. Yeniden atmaya başlayan bir kalp gibi. Fuat böyle anlarda ortamı yumuşatmayı çok iyi beceriyordu, hiç hız kesmeden devam etti konuşmaya:

"Senin istediğin ilham olsun oğlum, ben sana ilham kaynağı olması açısından bir şiir okuyayım hemen."

Ne yapacak bu deli diye bekliyorduk ki Yaşar'dan ayağa kalkmasını istedi. Yaşar da ben de ne olduğunu anlayamadan adamı zorla kaldırdı ayağa. Deliler gibi ıslanıyorduk ama kimsenin umurunda değildi. Dizlerinin üstüne çöken Fuat, Yaşar'ın ellerinden tutup gözlerine bakarak, sanki gerçekten duygusal bir şiir okuyormuş edasıyla başladı:

"Kahveden adam toplarsın bir gün senden ayrılmak istesem,
İyi kızsın aslında kaçak sigara içmesen,
Gözüme uyku girmez gün içinde görmesem,
Ne olurdu geceleri trafik lambası gibi gezmesen,
İslamiyet güzelleştirir en iyisi sen kıl namaz,
Uzaktan görenler kız olduğunu anlamaz,
Kıskanmazdım seni benden yakışıklı olmasan,
Çok yakışırdı sevgilim kirli sakal bıraksan."

Bu saçma sapan şiirin daha ortasında kahkahalara boğulmuştuk. Yerlere düşmemek için birbirimize tutunuyorduk. Yağmur da öyle şiddetli yağıyordu ki sırılsıklam olmuştuk resmen. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Yaşar, "Abi siz yok musunuz siz... Siz iyi

ki varsınız." dedi yaşlı gözlerle dudaklarını içe doğru bükerek. Buram buram dostluk kokuyorduk. Bir de ıslanınca iyice yayılıyordu kokumuz, toprak gibi... 'Allah'ım bizi hiçbir zaman ayırma!' diye bağırdım içimden. Biliyorum, Fuat ve Yaşar da 'amin' demeyi ihmal etmemişlerdir, içlerinden...

Bölüm 6

Ateşin üstüne su olup atılmak...

Cuma günleri benim için ayrı bir yere sahip. Zira öğle arasında okuldan kaçıp cuma namazını kıldıktan sonra geri döndüğüm zaman kendimi "Görevimiz Tehlike" filminden fırlamış gibi hissediyorum. Bugün de yine öyle oldu. Cumaya gitmek için okulun arka bahçesinde tellerden atladığım sırada, gömleğime takılan tel yüzünden gömleğim yırtıldı. Vaktim giderek azaldığından bu durumu şimdilik es geçip koşar adımlarla vardım camiye.

Camiye ulaştığımda müthiş bir Kuran ziyafeti beni bekliyordu. Benim yaşlarımda genç bir delikanlı okuyordu Kuran'ı. Çok ihlasla okuyordu. Yüreğime dokundu. Ayrıca caminin bahçesi içerisinde öyle bir uyum vardı ki... Takunyalarla şadırvanlara yürüyenler... Geç kaldıkları için tatlı bir telaşla ayakkabılarını

çıkartıp kollarını sıvayanlar... Yaşlılara abdest sırasını verenler... Aynı zamanda bütün bu telaşın içinde herkes Kuran-ı Kerim tilavetine olan saygısından dolayı olabildiğince gürültüsüz bir şekilde işlerini halletmeye çalışıyordu.

Kuran-ı Kerim; ruhumun derinliklerinde, işlediğim günahların açtığı yaralara merhem oluyordu sanki. İyileştiğimi hissediyordum. Yalnız olmadığımı hissediyor, boğucu dünya dertlerinden birkaç dakikalığına da olsa teneffüs etme şansı yakaladığım için mutlu oluyordum. Bir kez daha anlamıştım, ruhumun gıdası Allah'ın kelamıydı.

Mükemmel bir hoşgörü hakimdi camide. Hiç kimse dışarıda kalmasın diye iyice sıkışmıştık. Herkesi yüzüne bir tebessüm takınmış... Saf tutmak için boş bulduğu yerlere ilerleyenler, yanlışlıkla birine çarpınca bile defalarca özür diliyordu.

Etrafımda olup bitenleri izlerken, imamın "Allahuekber" demesiyle irkildim birden. Birkaç saniye içerisinde Allah'ın huzuruna çıkmak için konsantre olduktan sonra imama tabi olarak ben de durdum namaza. O an ruhum nefes alıp veriyordu sanki. Tekbir alırken ellerimin tersiyle dünyayı gerimde bırakmıştım. Boğucu, monoton dünya işlerine kısa bir paydostu bu. İnsan sadece maddeden ibaret değildi. Öyle olsa, saraylarda intihar ederler miydi insanlar? Manevi organlarımız da vardı. Nasıl ki ihtiyaç tekrarlandığından günde üç öğün yemek yiyorsak, manevi ihtiyaçlarımızın karşılanması adına, günde beş vakit namaz var. Belki de manevi olarak kendimizi aç bıraktığımızdandı bunca psikolojik sorun, depresyonlar, acı dolu şarkı sözleri...

İnsanın içinde öyle manevi duygular var ki, ebedden ve ebedin sahibinden başkasına razı olmuyor, madde ile doymuyor. Bütün

dünya nimetlerini versen, ebede karşı olan ihtiyacını susturamıyor. Nereye gidersen git... Ne yaparsan yap... Vicdan, "Allah!" diyor her daim.

Nasıl geçtiğini anlamadan, imam, "Esselamü aleyküm ve rahmetullah..." diye bir sağa bir sola olmak üzere iki defa tekrar etti. Sünnetleri de eda ettikten sonra ayakkabılarımı giydim. Derse yetişmem gerekiyordu. Tesbihatı yolda yaparım diye düşünmüştüm. Hızlı bir şekilde ayakkabılarımı giyerek yola koyuldum.

Sırada tellerden atlamak vardı. Tırmanmaya başladığımda tam içimden, "Mission completed!" diyordum ki zil çalmaya başladı. Öğleden sonraki ilk iki ders kimindi acaba? İçimden, 'İnşallah sorun çıkartacak bir hocanın dersi değildir' diye geçirirken, yüzüme 'Öğle arasında illegal hiçbir şey yapmadım ki' ifadesini takınarak sınıfın kapısına kadar gelmiştim.

Kapıyı çaldığımda, "Gel..." diye seslenen kişi, bizim felsefeciydi. Dikkatli bir insan olduğunu içeriye girer girmez gömleğimin yırtığını fark etmesiyle anlamış oldum. Kuşkulu bir ses tonuyla, "Gömleğine ne oldu?" diye sorduğunda, "Carpe diem oldu!" diye yanıtladım.

Carpe diem, ânı yaşamaktı. Ne zaman, nerede, ne şartlar altında olduğunu umursamadan gönlünden geçenleri yapmak. İşte ben de gömleğimdeki yırtığı bu şekilde açıklamıştım. Ne zaman, nerede, ne şartlar altında olduğumu umursamadan gönlümden geçenleri yaparken yaşadığım küçük bir ayrıntıydı sadece.

Tam yerime geçiyordum ki samimiyetsiz bir tebessüm eşliğinde, "Ne yapmak için dışarı çıktın?" diye sordu kuşkulu bir ses tonuyla.

Ben de iftiharla, "Cuma namazına gittim." diye karşılık verdikten sonra yerime oturdum.

Bizimki cevabımı pek beğenmemiş olacak ki birden yüzü düştü. Alaycı bir tavırla, "Kapıda hacı yağı, hacı misi tutan ihtiyarlar da var mıydı?" dedi.

"Neden sordunuz hocam? Yoksa haftaya beraber mi gidiyoruz? Eğer öyleyse cuma gününü beklememize gerek yok. Ben beş vakit kılıyorum hamdolsun. İsterseniz ikindi namazı için camiye kadar size eşlik edebilirim." dedim yüzümde hin bir sırıtışla.

Duruşu, giyimi ve ses tonuyla insanları etkileyip fikirlerini onlara empoze etmeyi çok iyi biliyordu bu adam. Yine o niyette olacak ki mimiklerini toparlayıp boğazında gıcık varmış gibi sesini de kontrol ettikten sonra, "Akıl insanı diğer canlılardan üstün kılan en bariz özelliktir." diye başladı konuşmaya. "İnsan, bulunduğu andan nasıl daha fazla zevk alabilir? Yine bu sorunun cevabını da aklıyla bulabilir aslında. Tabii bunun için cesaret de şarttır. Yani bir kelimeyle özetlemek gerekirse, bir önceki derste de bahsini yaptığım 'carpe diem' sizin için hayatınızın vazgeçilmezi olması gerekmez mi arkadaşlar? Gelenek ve görenekler ve dini sınırlamalardan korkan insanlar, aklı sayesinde bulunduğu anda nasıl daha fazla eğlenebileceğini bilse de o saçma korkularından dolayı eğlenmekten vazgeçerler..."

Konuşmaya devam ediyordu ki şaşkın bir ifadeyle, "Pardon hocam, 'akıl kayıtsız şartsız bir üstünlük aracıdır' derken ciddi miydiniz?" diye araya girdim.

Biraz memnuniyetsiz, biraz da alaycı bir tavırla, "Elbette öyle. Bundan şüphen mi var?" dedi.

İpler geriliyordu. Sınıf ise tenis maçı izler gibi, bir hocaya bir bana bakıyordu. İçimden, 'fırsat bu fırsat' diyerek başladım konuşmaya:

"Klasik medeniyet öğretileri ve biyoloji kitaplarını taklit eder gibi 'İnsan akıllı bir varlık olduğu için kayıtsız şartsız bir şekilde

diğer bütün canlılardan üstündür' düşüncesi, eksik bir düşünce olsa gerek. Zira akıl tek başına bir üstünlük aracı değildir, bir üstünlük aracı olması için gerekli şartlar var... Akıl dediğimiz cihaz bizleri geçmiş ve gelecekle sımsıkı bir şekilde bağlar. Öyle ki insan bulunduğu ânı yaşarken akıl vesilesiyle geçmiş ve gelecekle de alakadardır."

Nereye bağlayacağımı merak ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirip gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde dinlemeye devam ediyordu.

"Şimdi sizinle Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen bir insanı düşünelim. Bahsettiğim bu kişi geçmişte sevdiklerini kaybetmiş. En yakınları olan annesi, babası ve kardeşleri ölmüş ve canı gibi sevdiği bu insanlar onun inancına göre yokluğa gitmişlerdir. Bir daha onlarla sonsuza dek görüşemeyeceğini düşünen bu kişi aklı yüzünden sürekli olarak bir acı çekmektedir. Bahsettiğim bu kişi, aklı yüzünden heybesinde sürekli olarak böyle bir acı taşıyorken bulunduğu andan acı çekmeden lezzet alabilir mi? Aklı olduğu sürece alamaz. Hatta konuyla alakalı olarak Yaşar'ın çok sevdiğim bir şiirinde geçen şu mısrayı da aktarayım yeri gelmişken 'Ne garip vuruyor beni geçmişim, hem de onca uzaktan...' Türkiye'de yaşayan inançsız bir gazetecinin yan dairede yaşayan babasının vefatını nasıl değerlendirdiğine bir baksanıza: 'Yan dairenin kapısı kapalı. Sonsuz bir sessizlikten başka hiçbir şey kalmadı orada.' Sanırım az önce bahsettiğim şeyin yaşanmış bir özetidir şu cümleler..."

Tarık ve Halil, birbirine bakıyor, kafa sallayarak hayretlerini ifade ediyordu. Sınıf hiç olmadığı kadar sessizdi.

"Hocam, bir de geleceği düşünelim sizinle. Kayıtsız şartsız bir şekilde üstünlük aracı olduğunu iddia ettiğiniz akıl, gelecekten ne getiriyor bizlere? Gelecekte benim ölümüm var, sevdiklerimin

ölümü var. Sahip olduğum her şeyden bir gün ayrılacağım gerçeği yine akıl aracılığıyla onlarca mesafe kat ederek gelip beni buluyor ve bulunduğum andan aldığım lezzeti dehşetli bir acıya dönüştürüyor. Hem de geçmişten daha acımasız bir şekilde... Zira başıma gelecek bu olayların ne zaman gerçekleşeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Her an sevdiklerimi kaybedebilirim, ya da her an kaybolabilirim... Ne zaman gerçekleşeceği hakkında hiçbir şey bilmemem durumu iki kat zorlaştırıyor. Büyük bir İslam âlimi Bediüzzaman'nın söylediği gibi, 'Merak, hastalığı ikileştirir...' Konuyla alakalı olarak yine aynı gazetecinin insanın yüreğini parçalayan şu cümlelerine baksanıza: 'Bütün hayatım bir gün babamın ölümünü göreceğim korkusuyla geçti.' Sanırım yine bu cümleler de bahsettiğim şeyin yaşanmış bir özetidir... Şu adamın yaşadığı ıstırabı bir düşünün... Sevdiği herkesin bir gün yok olacağı korkusuyla yaşayan bir insan ya da bir gün yok olacağını düşünen bir insan, bulunduğu andan acı çekmeden ne kadar lezzet alabilir ki? Geçmişten acıları, gelecekten korku ve endişeleri getiren şey akıldır. Evet, akıl bir üstünlük aracıdır. Fakat tek başına, kayıtsız şartsız değil."

Bütün sınıf pür dikkat bir şekilde söylediklerime odaklanmıştı. Ben de gaza gelmiş olacağım ki konuşmaya devam ettim:

"'Carpe diem' diyor başka bir şey söylemiyorsunuz. Bir de bugün 'ânı yaşa' manasına gelen bu kavramı özendire özendire anlatıyor, nasıl yaşamamız gerektiği konusunda aklımızın bizlere tek rehber olacağından bahsediyorsunuz. Oysa yaşanmış milyonlarca çelişkiyle sabit ki akıl bulunduğu andan aldığın lezzeti artırabilmek için yeterli bir rehber değildir. Hatta eğer Allah'a ve ahiret gününe inanmıyorsan, bırak üstünlük aracı olmayı, insanı hayvandan daha aşağı çekerek yaşanmaz bir hayat sunuyor bizlere. Ölünce yok olacağına inanan bir insan, bu acıyla nasıl

ânı yaşayabilir? Ha, bir cennet fikri olsa durum değişebilir. Gelecek günlerin endişesini, geçmiş günlerin yaralarını saracak bir Allah'a ve bir ahiret gününe inanmadan ânı yaşamak sadece ıstırap verir. Hele de yaşlanınca! O yaşlılara da 'ânı yaşa' diyebilecek misiniz? Harama helale bakmadan ânı yaşamak değil! Sonsuz yaşamak için 'İslam'ı yaşa'. İslam'ı yaşarken de sıkıntıdan öl diye bir şey yok. Helal dairesi keyfe kâfi gel..."

Konuşmaya devam ediyordum ki hoca daha fazla tahammül edemeyerek, "Ehh yeter artık be! Her Müslüman gibi sıradan bir yobazsın işte." dedi.

Benimle birlikte tüm sınıf şok olmuştu. İlk günkü o karizmatik filozof gitmişti de yerine başka biri gelmişti sanki... Sınıfta derin bir sessizlik oluştu. Tam o sırada arka sıralarda oturup zaman zaman kaliteli espriler yapan Halil, "Beyler, felsefecinin içine Ekvator kaçtı galiba." demesin mi? Tüm sınıf bir anda kahkahalara boğuldu.

Hoca, elini sert bir şekilde masaya vurarak, "Susssuuunn!" diye bağırdı. Gözlerinden belli oluyordu çılgına döndüğü. Bana doğru dönerek, "Sizi yakmakla tehdit eden bir ilaha inanıyorsunuz. Din, eşittir ceza! Din, eşittir ceza! Din, eşittir ceza! Başka hiçbir şey değil! Sizinle konuşacak neyim olabilir ki? Benimki de iş işte..." dedi.

Resmen ateizm propagandası yapmaya başlamıştı. Bu durum beni oldukça sinirlendirdi. Yüksek ve sert bir ses tonuyla şunları söyledim:

"Allah yeryüzünde bozgunculuk yapmamaları için insanları şiddetli bir şekilde teşvik ve dehşetli bir şekilde tehdit etmiştir. Kuran-ı Kerim'de tam 117 defa 'ceza' kelimesi geçerken, tam iki katı kadar, 234 defa 'affetmek' kelimesi geçiyor. Yoğun bir şekilde cennetten bahsediyor ki insanlar cenneti kazanmak isteğiyle hem

kendilerine hem de toplum hayatına zarar veren günahlardan kaçınsınlar…"

Konuşma hızım hiç olmadığı kadar artmıştı, boşluk bırakmadan ardı arkasına kelimeleri diziyordum:

"Yine aynı şekilde dehşetli bir şekilde cehennemden bahsediyor ki insanlar cehennem korkusuyla hem kendilerine hem de toplum hayatına zarar veren günahlardan kaçınsınlar. Arabanızla otobanda ilerlerken yol kenarında çıkan tabelaları gördüğünüz zaman, 'Devlet bana ceza yazmak istiyor' diye mi düşünürsünüz, 'Kaza yapmamam için beni para cezasıyla tehdit ediyor' diye mi düşünürsünüz?"

Hoca, diyecek bir şeyi kalmayınca durumu toparlamak adına gerginliğini üzerinden atmaya çalışarak, alaycı bir tavırla, "Şu söylediklerine kendin inanıyor musun sen? Bana bunları anlatma çocuk! Bu söylediklerine inanmayı ilkokulda bıraktım ben." dedi.

Ateizm propagandası yaptığı yetmiyormuş gibi cevap verememeyince hakaret ediyordu. İçimden bir "Ya Sabır!" çektikten sonra devam ettim anlatamaya. Sınıf buz kesilmişti. Dikkatle maçı izliyorlardı. İşin sonu ne olacaktı?

"Bir anne, tanımadığı insanlardan şeker almaması için çocuğunu ağzına biber sürmekle tehdit ediyorsa, şefkatinden dolayı mı yapıyordur, yoksa nefretinden dolayı mı?"

Konuşmama devam ediyordum ki yarıda kesmek için mana bularak garip bir şekilde kendiyle çelişti. "Sesinin yüksekliğine dikkat et!" diye bağırmıştı.

Fırsat bu fırsat deyip sesimi daha da fazla yükselterek, "Etmezsem n'olur hocam!" diye kasten bağırdım.

Sınıftan çıt çıkmıyordu. Ortam iyice gerildi. Herkes düelloyu kimin kazanacağını merakla bekliyordu.

"Öğretmenine karşı gelip sınıfın düzenini bozduğun için bütün sözlü notlarına sıfır veririm. Notlarını düşürmekle de kalmam, idareden ceza da alırsın!" dedi kaşlarını çatarak.

Bu tehdit karşısında geri adım atmam bekleniyordu. Yaslandığım yerden doğrulup vücudumu öne doğru yaklaştırdım. Herkes ne diyeceğim konusunda dikkat kesilmişti. Alçak ve yumuşak bir ses tonuyla, "Sanırım az önce sınıfın düzenini bozmamam için beni 'CEZA' ile tehdit ettiniz hocam." dedim.

Beş saniye ölüm sessizliği...

Felsefeci böyle bir cevap beklemiyordu. Gözleri büyüdü ve gözbebekleri yukarıya doğru yöneldi. Beyninde bir şeyler arıyordu karşılık verebilmek için. Ne var ki sonuç #404Error...

Bizimkiler "Owww...", "İnsafın yok mu lan senin Taha?", "Evlat acısının bir tık altı derim ben buna!" tarzında rencide edici gereksiz cümleler kuruyordu. Tıpkı Ekvator Kemal gibi "Geri zekâlı herifler!" türevi bir cümle ile çıktı hocadan. Maskesi düşmüştü. İlk dersten beri kendi düşüncelerini empoze etmeye çalışmanın bedelini ağır ödemiş oldu.

Pencere kenarından gür bir sesle bağıran Metin, "Taha, tebrik ediyorum seni kardeşim. İlk dersten çözmüştüm ben bu kılkuyruğu zaten." dedi.

Neşem yerine gelmişti. Sevinmemin sebebi hocayı mor etmiş olmam değil, arkadaşlarımı "Carpe diem artı ateizm" formülüyle ahiretlerini yakacak saçma bir düşünceden kurtarmış olmamdı. Mutluluğumu saklayamıyordum. Samimi bir tebessüm eşliğinde, "Nasıl çözdün ilk dersten?" diye sorduğumda, "Geldiği gibi pencereleri açtı oğlum. Samimiyetimizi kırıp bizi içten fethedecekti belli ki." dedi.

Neyse ki bu badireyi de atlatmıştık. Tam her şey yolunda diyordum ki her zamanki gibi Müdür Bey sert bir şekilde sınıfa

girdi. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz be? Daha ikinci derste ne hale getirmişsiniz adamı. Size haddinizi bildirmenin zamanı geldi. İnsaf ile yargılıyayım diyorum ama fırsat vermiyorsunuz ki! Size merhamet etmek öğretmen kadroma merhametsizlik oluyor." diyerek esip gürledikten sonra kapıya doğru yöneldi. Tam çıkacaktı ki, "Bu arada 1 Şubat günü yaşanan hadisenin faturası bugün elimize ulaştı. Disiplin kurulunun kararıyla Fuat, Selim ve Halil üçlüsü okuldan atıldınız! Okul çıkışı gelip tasdiknamenizi alın. Geriye kalan bütün sınıf kınama cezası alacak." dedi.

Başımızdan kaynar sular dökülmüştü. Nasıl yapabilirlerdi böyle bir şeyi? Bu kadar basit miydi her şey? Yıl boyunca azarladıkları, tartakladıkları yetmiyormuş gibi şimdi bir de okuldan atmaya kalkıyorlar. Kesinlikle böyle bir şeye izin veremezdim...

Oysa ne yapmıştık ki menemen olayı tamamen zararsız bir şakaydı. Maalesef bizim okul öğretmen yönünden nasipsizdi. Halbuki ortaokuldayken ne kadar uyumlu hocalara sahiptim. Burada ise iki üç tanesi bize fena halde takmış durumda.

Felsefe dersinde hocanın ilk dersten İslamiyet aleyhtarı propagandasına sessiz mi kalsaydım? Hayır, bu bir suç değil! Bu bir suçsa bana en ağır cezayı verin, çünkü asla bundan vazgeçmeyeceğim!

Sınıfta herkes ümitsizce birbirine bakıyordu. Ellerimiz kollarımız bağlıydı. Üç arkadaşımızın sistemin kurbanı olmasıyla kahroluyorduk. Moraller altüst... Fuat'la ayrılacak olmamızı kendime yediremiyordum. Fuat ve Selim önüne bakıyordu. Halil'in yüzü o kadar gerilmişti ki dokunsak ağlayacaktı. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Yönünü pencereye dönmesiyle gizli gizli hıçkırmadan ağlamaya başladı. Sessizce...

Bütün sınıf kara kara düşünüyordu. Fakat kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Birden Yaşar öğretmenler masasının üstüne çıkarak,

gür bir sesle "Beyleeer n'oluyoruz ya? Arkadaşlarımızın gelecek-
lerini yakmalarına izin mi vereceğiz? Bu adamların sicilleriyle oy-
nuyorlar! Gelecekleriyle, işiyle, ailesiyle oynuyorlar! O gün bera-
ber gülmüşken bugün yalnızca üçü mü üzülecek? Anca beraber
kanca beraber. Atacaksa hepimizi atsın. Yürüyün gidiyoruz mü-
dürün odasına!" dedi. Yaşar'ı ilk defa böyle görmüştüm. Resmen
o narin ceylanın içinden kükreyen bir aslan çıkmıştı.

Yirmi dört kişi, ayaklarımızı yere çarpa çarpa en üst kattan zemin katına doğru yürümeye başladık. Müdürün odası, zemin kata varınca yürüdüğümüz koridorda, öğretmenler odasından sonra geliyordu. Tam öğretmenler odasının kapısından geçiyor-duk ki haberi almış olan felsefeci, "İyi oldu bu küstahlara, ara-larından birkaç kişi atılsın da akılları başlarına gelsin." diyordu. Belli ki dedikodumuz yapılıyordu. Hep birlikte daldık içeri. Bizi karşılarında bulan değerli hocalarımız, öfkeli bakışlarımız karşı-sında utanarak iki büklüm olmuşlardı. Üçü dışında on numara insanlardı ama o üçünün baskınlığı karşısında sessiz kalmaları bizi üzüyordu.

Yaşar, hakkımızda ileri geri konuşan üçlüye dönerek, "Çekin-meyin, devam edin." dedi gür bir sesle. O üçü öyle küçülmüşlerdi ki gözümüzde...

Daha fazla yüzlerine bakmaya tahammülümüz kalmadığından çıktık ve müdür beyin odasının kapısında aldık soluğu. Kapıyı çaldıktan sonra, "Gel..." sesini duymamızla içeriye girmemiz bir oldu. Bir kişi bile dışarıda kalmayacak şekilde hep birlikte, tıka basa girdik içeri. Bilgisayara kenetlenmiş bir şeylerle ilgileniyordu ki, ka-fasını kaldırarak göz ucuyla bize baktı, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

Yaşar, sesinin gürlüğünden zerre kadar kaybetmemiş bir şekil-de, "Arkadaşlarımızın geleceklerinin kararmasına izin veremeyiz, okuldan atılacaklarsa bizleri de atın." dedi.

Hâlâ bizi umursamaz tavırlar içerisinde bulunan müdür, "Bittiyse gidebilirsiniz." dedi.

İçimden, 'Ya Sabır... Ya Sabır...' diye sayıklıyor, ağzımı açmamak için kendimi zor tutuyordum...

Halil, "Biz sizi onlardan farklı sanmıştık hocam." dedi. Gerçekten de öyleydi. Her kapıyı çarparak sınıftan kaçan hocadan sonra müdür bey gelip bizi azarlasa da aynı zamanda bizim için çabalıyordu da. Normal zamanlarda bizi görünce "Aslanlarım benim, öğrencilerim olduğunuz için iftihar ediyorum." tarzında cümleler kurardı. Rehberlik öğretmenine bizi motive etmesini telkin eder, okul adına kararlar alırken bizi düşünerek alırdı. Bu son alınan karar da onun iradesi değildi zaten. O sadece diğer üyeler gibi disiplin kurulunun bir parçasıydı. Tahmin ediyorum ki oyunu bizimkilerin okuldan atılmaması yönünde kullanmıştır.

Halil'in bu cümlesiyle ilgilendiği şeyleri bir kenara bırakan müdür gözlüklerini çıkartıp masaya bıraktıktan sonra tüm vücuduyla bize dönerek, "Çocuklar, siz ne yaptığınızın farkında değilsiniz." diye konuşmaya devam ediyordu ki, "Hocam, siz bize bugüne kadar hiçbir zaman 'çocuklar' diye hitap etmediniz. 'Gençler, aslanlarım, öğrencilerim, arkadaşlar' diye hitap eden Yusuf Hocamız ne oldu da bize diğerleri gibi sesleniyor?" dedim...

İnsanlar akıllarıyla düşünüp kalpleriyle karar verirler. Bu yüzden biraz da olsa yumuşamıştı Yusuf Hoca. Okuldan atılma meselesine eminim onun da gönlü razı değildi. Bunu belli etmemeye çalışsa da hal ve hareketleri, bakışlarını bizlerden kaçırmaya çalışması onu ele veriyordu.

"Arkadaşlar, tek başıma aldığım bir karar değil bu. Ben de diğer öğretmenleriniz gibi o kurulun bir üyesiyim sadece. Hem

tahmin edersiniz ki oyumu alınan kararın aksi yönünde kullandım. Kusura bakmayın, benimle alakalı bir mesele değil bu. Hem siz de işin buralara kadar varacağını tahmin etmeliydiniz." dedi. Anlaşılan müdür bey de bizden vazgeçmişti.

Yaşar, "Bizler zaten af dilemeye gelmedik hocam. Arkadaşlarımızı okuldan atıyorsanız tasdiknameler yirmi dörde çıktı." deyince, Yusuf müdürün gözleri yerinden fırladı ve ayağa kalktı.

Yaşar konuşmaya, "Bunu söylemeye geldik. Okul çıkışı gelir alırız tasdiknamemizi. Bu kadar işin arasında bir de bizi okuldan atmakla uğraşıyorsunuz, ne örnek bir öğretmensiniz, Allah sizden razı olsun." diye devam etti.

Maneviyat sahibi bir insan olan Yusuf Hoca'yı tekrar düşünmeye sevk etmişti bu sözlerimiz.

Sınıfa gitmek üzere odadan çıktığımızda hiç kimse pişman değildi. Az önce okul müdürüne okuldan atılmak istediğimizi söylemiştik. Bu bir blöf değildi. Dönerken yine öğretmenler odasının önünden geçiyorduk ki içeriye doğru baktığımda gördüğüm tablo beni güldürdü. Her biri odanın başka bir yerinde, birbirlerine sırtlarını dönmüş bir şeylerle ilgileniyorlardı.

Sınıfa vardığımızda mahcup bir ses tonuyla Fuat, "Oğlum bizim yüzümüzden sizler de yanacaksınız ya, keşke siz hiç bulaşmasaydınız." dedi.

Elimi omzuna vurarak, "Siz bu okuldan atılır, biz de buna seyirci kalırsak, her günümüz az önce öğretmenler odasında şahit olduğumuz manzaraya döner." dedim. Gerçekten de öyleydi. Eğer bu duruma mani olamazsak ya da bizler de okuldan atılmazsak, hayatımız boyunca boynumuzda taşıyacağımız utançtan bir kolyemiz olacaktı.

Bölüm 7

Yalanlar, yakalanmadığı sürece suçsuz zannedilir...

Okul çıkışına iki ders kalmıştı. Kimsenin tadı kalmadığından, herkes bir şeylerle ilgilenmeye başladı. Kimisi uyuyor, kimisi müzik dinliyor, kimisi müzik dinleyerek uyuyordu... Kulaklığını takmış müzik dinlerken aynı zamanda sınıfın arka köşesinde, sıraları birleştirerek ilkel bir yatak haline getirip uyumaya çalışan İbrahim, çantasını da yastık olarak kullanıyordu. Hayır, ağzından sicim gibi süzülen salyadan bahsetmeyeceğim. Ani bir yatak hareketiyle sağına doğru dönerken telefonu yere düştü ve kulaklığı, kulaklık girişinden çıkmayı başardı. Aman Allah'ım İbrahim arabesk rap dinliyordu! Şarkının başlangıcına denk gelmemiz ayrı bir talihsizlikti zaten. Kızgın bir ses tonuyla, "Asiii Belaaa!! İki bin on ikiii! Aaarrhaa!" diye başlayan bir şarkı

düşünün... Pencereden aşağı atlama teşebbüsünde bulunanları sakinleştirmeyi zor başarmıştık. Şairin burada ne anlatmak istediği pek anlaşılmasa da şu cümleyi duyduğumdan eminim, "Sen sevda mısın yoksa kim köpeksin?" Bir insan bu şarkıyı dinlerken uyuyabiliyorsa, kesinlikle ağır bir travma geçiriyor olmalı. Yalnız, "Yiğidi öldür hakkını yeme" demiş atalarımız. İşkence alanında Çinlilere taş çıkartır bu yöntemle.

Şarkıyı kapatmak için olacak ki evladını kartal kaçırmış Fatma Girik gibi, uzandığı sıradan bir yarasa edasıyla atladı resmen. Telefonu eline aldığı gibi çalan şarkıyı kapatsa da artık iş işten geçmişti. Ben bile utanmıştım oturduğum yerden. Rencide olmaması için ben ve birkaç fedakâr arkadaş daha hiç böyle bir şey yaşanmamış gibi davranmaya çalışsak da Melih'in İbrahim'e dönerek, "Baba, sen bebekken ağlamaların kesilsin de uykuya dal diye biberonda sütle karışık alkol mü veriyorlardı ya? O müzik ne oğlum? Google'a 'üstündeki yükü çekemeyen eşek acıdan anırdı' yaz onları dinle. Bir de uyurken dinliyor." demesiyle çabalarımızın bir işe yaramadığını anlamış olduk. Radara takılmıştı bir kere.

Hemen ardından uzandığı sıradan doğrularak Metin, "Geçenlerde bir video izledim, 'Dünya üzerinde denenmiş en acılı on intihar şekli' diye, 1. sırada bu şarkıyı yarısına kadar dinlemek vardı." diye sallayarak ateşi harlamıştı. Türk filmlerinde beş altı kişi ortalarına aldıkları birini yumruklarla birbirlerine paslarlar ya, öyle bir sahne izliyor gibiydim o an. Sanki bir saat sonra müdür tarafından tasdikname alacağı söylenmemiş gibi, Selim, "Oğlum bu şarkıyı büyük devletler savaşlarda kullanıyorlar. Şarkıyı açtıkları arazilerde diken bile yetişmiyormuş." dedi. Her şeye rağmen gülmeyi başarmıştık. Böyle zor zamanlarda bile gülebiliyor olmak...

Daha çok uzatacaklardı ama İbrahim'in kulaklığını takarak, "Ne haliniz varsa görün!" dedikten sonra yeniden uyuma pozisyonu alması, sınıfın dalga geçme isteğini kaçırmış olacak ki herkes o faciadan önce ne yapıyorsa, onunla ilgilenmeye devam etti.

Biraz muhabbet, biraz duvar manzaralı pencerede hayal derken vakit gelmişti. Uyuyanları da uyandırıp, "Haydi Bismillah..." diyecektik ki Fuat, Selim ve Halil üçlüsü, "Abi bizim yüzümüzden siz de sıkıntıya gireceksiniz. Yanacaksak bari hepimiz yanmayalım." diyorlardı. Söze giren Yaşar, kararlı ve tok bir ses tonuyla, "Yanacaksak hepimiz yanalım." dedi.

Şu dakikaları ilerde çok özleyeceğimi biliyordum. Yeniden derinlere dalmadan, "Haydi o zaman beyler, gazamız mübarek olsun!" diyerek çıktık sınıftan. Her indiğimiz basamakta biraz daha artıyordu gerginliğimiz. Basit bir şaka nelere mal olmuştu. Sanki hayat durmuş, hepimiz gerilmiş, ağır çekimde dönüyorduk koridor köşelerini. Belki de son kez yürüyorduk bu koridorlarda. Tüm sınıf hatıraları, yaşanmışlıklar, yaşanamamışlıklar geride kalıyordu.

Nihayet varmıştık müdür beyin odasına. Kapıyı çalıp içeri girdiğimizde, Ekvator da içerideydi. Herkes Ekvator'a annesini öldürtmüş Hain Kostok gibi bakıyordu. Biz içeri girdiğimizde kendi aralarında muhabbet ediyorlardı. Bizim girmemizle beraber Ekvator Kemal'in "İşte geldiler..." demesinden anlaşılıyordu ki bizden bahsediyorlardı.

Müdür bey kapının sağındaki masayı işaret ederek, "Fuat, Selim ve Halil üçlüsü, tasdiknameleriniz orada. Şimdi çıkabilirsiniz." dedi.

Hiç kimsede zerre kadar kıpırdama olmadı birkaç saniye. Masada bulunan kâğıtları tutarak müdürün masasına götürüp, "Ya bunları da alın ya bizimkileri de verin." deyip bıraktım masaya.

Müdür, "İşi zorlaştırıyorsunuz arkadaşlar. Sizler o üçlü gibi Kemal Hocam'a nefret söylemlerinde bulunup hakaret etmemişsiniz. Disiplin kurulu onlar hakkında okuldan atılma, sizin hakkınızda ise kınama cezası kararı aldı. Alınan kararlara saygınız olsun biraz." dedi.

Bir anda, şaşkınlıkla birbirimize baktık. Anlaşılan bu işin içerisinde bir iş vardı. Biz Fuat, Selim ve Halil üçlüsünün menemen hadisesinin öncüleri oldukları için daha ağır bir cezaya tabi tutulduklarını düşünüyorduk. Oysa müdür bey bizimkilerin Ekvator'a hakaret ettiklerini söylüyordu.

"Anlamadım hocam, ne hakareti?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Gün boyu yorulmuş olan Yusuf Hoca, yürüyen sandalyesiyle geriye doğru açılarak, "Ne hakareti olacak canım. Bu üçlü, Kemal Hocam'a ağza alınmayacak sözler söyleyip hakaret etmediler mi? Bildiğiniz halde bir de beni konuşturuyorsunuz." dedi.

Tabii ya ah benim salak kafam! Menemen hadisesinin başrolünde oldukları için bu cezayı alsalar Tarık da aynı cezayı alırdı. Anlaşılan bir iftira söz konusuydu.

Fuat ortalardayken öne doğru çıkarak, "Hocam biz size hakaret mi ettik?" diye şaşkın gözlerle döndü Ekvator' a doğru.

Ekvator, baskınlığını ortaya koyarak, "Etmediniz mi serseriler? Sizin yüzünüzden gözlerime uyku girmiyor benim. Haberiniz var mı?" dedi.

O kadar kendinden emin bir şekilde söylemişti ki şu cümleleri, bizimkiler başka bir zaman aralığında hakaret ettiler de benim haberim mi yok diye düşünmeye başladım. Fakat neden menemen olayıyla bağdaştırıyorlardı? Sinirlendiğinde gözleri büyüyüp elleri titremeye başlayan Halil, yine sinirlendiğine dair işaretler

vererek, "Ne hakaret etmişiz hoca, söyle de bilelim." dedi. Tam bir mahalle ağabeyi havası vardı Halil'de.

Ekvator da biraz tanıyor olacak ki ürktüğünü hissetmiştim. O an bir sessizlik oldu. Birazdan Yusuf Hoca Ekvator'a dönerek, "Kemal Bey bu çocuklar size hakaret ettiler mi, etmediler mi?" dedi.

Ekvator Kemal telaşından ne yapacağını şaşırmıştı. Karşısında birçok insanın yüzünde kendinden emin olma ifadesi vardı. Olayların daha da kötüye gidecek olmasından korktuğu belli oluyordu, "Şeeyy, aslında ben karıştırmış da olabilirim." dedi.

Yusuf Hoca kaşlarını çatarak dikkatini topladığını belli edercesine Ekvator'a baktı, "Nasıl karıştırmış olabilirsiniz? Gururunuzun incindiğini, sınıfın ortasında bağıra bağıra hakaretler edip tehdit ettiklerini söylemediniz mi?" dedi.

Kuru iftira. Allah düşmanın bile şereflisini versin cümlesinin hakikatini anlıyorum şu an. Ekvator'un foyası ortaya çıkmıştı. Adam, bildiğin bizimkiler okuldan atılsın diye iftira atmıştı. İki üç kişiyi kovdurup sallandırınca bütün sınıfa gözdağı verecekti. Ne yalan söyleyecekti şimdi çok merak ediyordum. Yayıldığı koltukta toparlanırcasına öne doğru doğruldu, ellerini göbeğinde birleştirip ovuşturarak, "Şey, ben tansiyon hastası olduğumdan bazen olayları karıştırabiliyorum. Belki de siz sınıfta ne olduğunu sorduğunuzda, ben geçen günkü gaspçıların bana sarf ettiği cümleleri söylemiş olabilirim." dedi.

İçimdeki civcivler, 'Amcaya söyler misin biraz ufak atsın da biz de yiyelim…' dediler.

Her şey gün yüzüne çıkmıştı. Yusuf Hoca bir mafya filminden fırlamış gibi sert bir şekilde Ekvator'u süzerek, "Mesele anlaşıldı. Gidebilirsiniz çocuklar, kimsenin okuldan atıldığı falan yok."

diyerek masadaki tasdiknameleri üst üste koyup yırtmaya başladı. Kâğıdın yırtılma sesi, cuma günü son dersin bitiş zilinden bile daha büyük bir kıpırtı yaptı yüreklerimizde. Sevincimizden yüzümüzde güller açıyordu fakat müdürün odasında olduğumuz için çılgınlar gibi bağıramıyorduk.

Biz odadan dışarı çıkarken bizimle beraber Ekvator da, "Ben de artık kalkayım." dese de, Yusuf Hoca tam karşısındaki duvar saatine gözlerini ayırmadan bakar bir halde, "Siz kalın Kemal Hocam." dedi.

İçeride neler olacağını deli gibi merak etsek de ilk sırada zaferimizi kutlamak vardı. Eğer bizimkilerle beraber olmayıp susmayı tercih etseydik, hem bizimkiler boşu boşuna okuldan atılmış olacaktı hem de ömrümüz boyunca bu utançla yaşayacaktık. Okul binasından dışarıya ilk adımımızı attığımız andan itibaren herkes farklı bir hayvanı taklit edercesine sesler çıkartmaya başladı. Büyük ihtimalle sesimiz müdür beyin odasından duyuluyordu.

Bölüm 8

Birileri dilek tutmayı denedi,
birileri ise yas tuttu, kayan yıldızın ardından...

Tasdikname krizimizin üzerinden iki hafta geçmişti. Yarın günlerden cumartesi. Kaynar suyla yıkanıp kendimi yorganla dürüm yapmak istiyorum. Öyle bir uyumalıyım ki beni uykusuz bırakan herkese ders olmalı. Bazen, "Küçükken uyku haplarıyla dolu bir kazana mı düştüm acaba?" diye soruyorum kendime. Eğer öyleyse vicdanım rahatlamış olacak. Rahatlamazsa da uyurum geçer.

Oturma odasında televizyon izleyen bizimkileri selamladıktan sonra mutfağa geçtim. Karnım kazınmıştı. Buzdolabını açtığımda karşılaştığım manzara karşısında elim ayağım titremeye başladı. Annem sarma yapmıştı. Hem de yaprak sarması...

Kimileri için dondurma kabından çıkan sarma tam bir hayal kırıklığı olsa da benim için mutluluğun resmiydi. Dondurma kabının kapağını açmamla sarmanın yok olması arasında en fazla birkaç dakika oynar. Mideyi de doldurmamla iyice ağırlaşan bedenim tam olarak bir panda gibi hissetmemi sağlamıştı.

İstediğin kadar uyuyabilecek zamanın ve bir koala kadar uykun varsa hayat gerçekten güzel. Nasıl olsa birazdan uyuyacağımı bildiğim için kendime gereksiz işler çıkartıyor, onlarla ilgileniyordum. Uykum ağırlaşsın da aldığım zevk çoğalsın istiyordum.

Hey, hey bir dakika! Telefonumdan mesaj bildirim sesi geldi. Allah'ım inşallah şizofrenimdir ya da o sesi biri ağzıyla yapmış olsun. Hayatımda ilk defa gelen bir mesajın operatörden geldiğine sevinecektim ki maalesef mesaj operatörden değildi.

İlkokul arkadaşım Emre, "Yarın n'apıyosun?" diye soruyordu.

Bir anda elim ayağıma dolaştı. Emre'yi uzun zamandır geçiştiriyordum. "İyiyim sen n'apıyosun?" diye cevap verdim. İyi bir kaçış yöntemi değildi kabul ediyorum. Fakat o anki çaresizliğim yüzünden çok tutarlı duruyordu.

Uyuyamayacağımdan korkmaya başlamıştım. İşte odamdayım. Yatağımla göz göze geldiğim an kadar duygusal değil hiçbir sahne. Yatağıma, "Bizi ayrı bıraktılar. Ben senden uzak, vefasız okul sıralarında dirsek çürüttüm. 'Neyin var?' diye soranlara, 'Hiç' demek zorunda kaldım. Neyse ki artık beraberiz, artık hiç ayrılmayacağız, artık üzülmeyeceğiz, artık sen hep sıcak kalacaksın..." dedim.

Sağ salim bir şekilde yatağıma ulaşmanın mutluluğu yeryüzünde pek az şeyde herhalde. Hele o ilk yatağa uzandığımdaki zevk, dünyadaki sayılı şeyde vardır herhalde.

Telefonum çalıyor. İnşallah arayan önemsiz biridir. Önemliyse de öylesine aramış olsun. Allah Allah bu saatte neden arasın ki?

"Efendim Yaşar?"

"Taha, Cem abi trafik kazası geçirmiş!"

"Cem abi mi? Fuat'ın abisi mi?"

"Aynen kanka... Aynen..."

"Ciddi olamazsın! Hastanede misiniz şimdi? Sağlığı ne durumda?"

"Özel İzmir Hastanesi'ne kaldırmışlar. Hastanede vefat etmiş... Ben de şimdi yola çıktım, gidiyorum. Müsaitsen sen de gel, Fuat'ın yanında olmalıyız..."

"Allah rahmet eylesin... Başımız sağ olsun... Çıkıyorum şimdi..."

Kanım çekildi o an. Hiç beklemediğim bir zamanda böyle bir haber... Montumu aldığım gibi çıktım dışarı. Bu saatte otobüs falan da bulunmaz şimdi. Hafta sonu olduğundan yirmi lira param vardı. En yakın taksi durağına gittim. Telaşlı bir ses tonuyla, "Özel İzmir Hastanesi ne kadar yakar?" diye sorduğumda, taburede oturmuş ellerini çay bardağına sararak ısınmaya çalışan yaşlı bir amca, "Belli ki paranın zamanı değil yeğenim, ne kadarın varsa o kadar yakar." dedi. Dünyada hâlâ böyle insanların var olduğunu bilmek bile güzel.

Yolda giderken Cem Abi ile geçirdiğimiz vakitleri düşünüyordum. Ölüm ne garip şey. Her şeyle ve herkesle bağlantını kesen bir gerçek. Hem de öyle bir gerçek ki en gerçekler yanında tozpembe kalır...

Taksici amcanın, "Yakının mıydı?" demesiyle irkildim birden. Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Sayılır..." diye cevap verdim. Sesindeki buğunun verdiği gizemle, "Genç miydi?" diye sordu. Derin bir iç çektikten sonra "Öyle. Daha ömrünün baharındaydı." deyince, "Kaldırımda yeşeren bir çiçek çaresizliğinde baharlarımız,

üstüne basılmaya mahkûm." diyerek bir kere daha vurguladı, ölüm, en yalın gerçekti hayatımızda.

Hastaneden içeriye girdiğimde onlarca ağlayan insan arasında kaldım. Yaşar'ı bulabildiğim için şanslıydım. Başını iki elinin arasına almış ve yere çömelmiş bir şekilde bekliyordu. Yanına yaklaşarak başucunda durdum. Mahvolmuştu, nasıl olduğunu soramadım bile.

Başında birinin beklediğini fark edince yavaşça kafasını kaldırdı. Beni görünce, eliyle yerden destek alarak ayağa kalktı ve "Fuat'ın yanında olmalıyız. Kantinde oturuyor, tek başıma gitmeye cesaret edemedim." dedi.

Onaylar şekilde başımı salladım. Kantine yaklaştıkça içimdeki korku büyüyor, kıpırdamalar artıyordu. Biraz sonra Fuat'ı gördüm. Sandalyede oturmuş, dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğik bir vaziyette, bir noktaya kenetlenmiş, gözlerini kıpırdatmadan izliyordu.

Fuat'ı öyle gördüğümde, sanki boşluğuma bıçak sapladılar, yutkunamadım. Olduğum yerde durdum. Yanına varmaya cesaretimin olmadığını fark ettim. Göz göze gelirsek karşısında ağlarım da daha kötü olur diye korkuyordum.

Yaşar'ın, "Taha? Taha iyi misin?" diye seslenmesiyle kendime geldim tekrar. Küçük adımlar atıyordum Fuat'a doğru. Ne zor bir şeydi ölüm. Teselli kelimesini yaşlandıran bir şey. "Ölenle ölünmez" derler fakat, ölen bazen öyle bir ölür ki oksijen sevdiklerinin ağzının tadını bozar…

Tüm cesaretimi toplayıp Fuat'ın dikkat kesildiği noktaya yürüdüm. Beni ayakkabılarımdan tanıyan Fuat, kalktı ve sımsıkı sarıldı, "Ne olacak şimdi? Şahsen benim hiçbir fikrim yok." dedi.

Göz kapaklarımı sımsıkı kapattım, gözyaşlarım omzuna düşmesin diye. O an anladım ki gidenler kalanlar kadar ölmüyormuş. Ne kadar süre birbirimize sarılı kaldığımızı bilmiyorum.

Bir hemşire geldi, "Cem Gündüz'ün anne ve babası, Fuat Gündüz'ün istiyorsa morga girebileceğini söylediler. İsterseniz on dakikalığına girebilir, son bir kez görebilirsiniz." dedi.

Elleriyle gözyaşlarını silen Fuat, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkasından, "Fuat!" diye seslendim. Duraksayınca, "Biz de gelelim." dedim Yaşar'ı da kastederek. O da, "Olur..." dedi boğuk bir sesle. Hızlı adımlarla morga doğru yürüdük. Sanki biraz daha erken görsek bir şeyler değişecekmiş gibi.

İçeriye girdiğimizde morgun soğukluğundan tüylerim ürpermişti. Korkutucu bir soğukluk vardı. Buzdolaplarının üst kısımları olan buzluk bölmeleri gibi bölmeler vardı. Her bölmede bir ceset...

Her gün dünyada 200.000 civarı kişi kendi vücuduyla ölüme imza atıyor. Ne garip değil mi? Her gün dört stadyum dolusu insan. Yüzyıl sonra şu an nefes alan herkes ölmüş olacak. Bugüne kadar kim bilir kaç tane İzmir boşalmıştır mezarlara. Milyarlarca hayal ölmüştür, milyarlarca kişiyle birlikte. Ne parlak fikirler sönüvermiştir mezarlığın kasvetinde...

Morg görevlisi, Cem abinin cenazesinin bulunduğu bölmeyi boynuna kadar açtı. Yüzü mosmordu. Göz kapakları şişmiş, hiçbir kıpırdama yok. Görür görmez kanım çekildi. Boğazın düğümlenmesi ne manaya geliyor, ilk kez anladım.

Fuat'a doğru baktığımda ağlamaktan nefes alamıyordu. Elleriyle Cem abinin yüzünü ovuşturarak ısıtmaya çalışıyordu. Bölmenin tamamını açmak için dışarıya doğru çekti. Gücü kuvveti kalmamıştı. Ona yardım etmek için bölmenin sapından tuttum. Bir demir parçası ancak bu kadar soğuk olabilirdi. Kanım donmuştu. Cem abinin cansız bedenini dışarıya doğru çekerken, demirin çıkarttığı o gıcırtı bütün koridorda yankılanıyordu.

Fuat, üzerindeki montu çıkararak Cem abinin cesedinin üzerine örttü. Bir yandan ağlıyor, bir yandan incelen ses tonuyla konuşuyordu. Cem abinin ellerini öpüyor, "Çıkacaksın buradan, beraber çıkacağız abi. Evimize döneceğiz. Hadi biraz gayret et, hadi abi. Bizi daha fazla üzme bak annemler perişan oldular." diyordu. Boynundan tutarak kaldırmaya çalıştı.

Kolundan tutup, "Fuat... Fuat yapma. Fuat n'olur yapma abi..." dedim.

Eliyle göğsüme vurarak, "Karışmayın siz. Görmüyor musunuz adamı nereye koymuşlar? Daracık lan burası! Daracık! Özgürlüğüne düşkün adamdır benim abim, canı sıkılır burada." dedi. Özgürlüğün beş para etmediği bir yerdi burası.

Kendini kaybetmişti Fuat. Boynundan tutarak kaldırmıştı Cem abinin cesedini. Boynu sağ omzuna düşmüş, oturuyor gibi duruyordu. Karışamıyorduk da. Çıkaracaktı cesedi, mani olmak zorundaydık. Tam o anda hemşire girdi içeri. "Beyefendi ne yapıyorsunuz siz? Lütfen bırakır mısınız cesedi!" dedi telaşlı bir ses tonuyla.

Aman Allah'ım, hemşirenin o cümlesiyle kıyamet koptu! Fuat, Cem abinin cesedini bırakarak hemşireye döndü. Tam o sırada Cem abinin cansız bedeni geriye doğru düştü. Kafası demire çarpınca, morgda "Küüt" diye bir ses yankılandı. Sanki güçlü biri tarafından göğsüme balyozla vurulmuştu.

Fuat'ın gözleri birden kocaman oldu. Hemşireye, "Sen benim abime nasıl 'ceset' dersin?" diye saldırmaya kalktı. Ben bir koluna, Yaşar bir koluna girdik Fuat'ın. Hemşire korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Fuat, "Bıraaakkıınn beeniii öllddüürrrüüüceeemm onnuuu!" diye bağırıyordu. Zor tutuyorduk ki hemşire dışarı kaçtı. Bir yandan bağırıyor, bir yandan da elimizden kurtulmaya çalışıyordu.

İki omzundan da tutup karşısına geçerek Yaşar, "Fuuaaat, öldü artık Cem abi. Anlıyor musun, öldü. Bunu beynine sok, abin öldü!" demesiyle birlikte Fuat birden buz kesti. En yakınlarından biri öldüğünde iki defa şok yaşıyor insan. Birincisi ölüm haberini aldığında, ikincisi ise öldüğünü kabul ettiğinde...

Morgda yaşadıklarımız beni çok etkilemişti. Birkaç saat içinde kafamdan bir kitap kadar düşünce aktı geçti. Kendimi... yaptığım hataları... Allah'a olan kulluğumdaki eksikliklerimi sorgulamaya başladım.

Rahmetli dedem, Bediüzzaman'ın *Risale-i Nur* eserinden bir bölüm okurdu, okuttururdu tekrar tekrar. O satırları anımsadım bir anda.

"EY GAFLETE DALIP ve bu hayatı tatlı görüp ve ahireti unutup dünyaya talip bedbaht (mutsuz) nefsim! Bilir misin, neye benzersin? Devekuşuna! Avcıyı görür, uçamıyor; başını kuma sokuyor, ta avcı onu görmesin. Koca gövdesi dışarıda; avcı görür. Yalnız o, gözünü kum içinde kapamış, görmez."

Aynı bunun gibi... Ölüm bir avcı, biz ise devekuşu. Ölümü görüyor, bizi gördüğünü biliyor, uçup kaçmaya çalışıyoruz. Ne fayda, kaçamıyoruz. Kafamızı dünya denilen bu çukura gömüyor, içinde gözlerimizi kapatıp ölümü unutuyoruz. Biz görmediğimiz, biz unuttuğumuz için ölüm de bizi görmüyor, ölüm de bizi unuttu zannediyoruz.

İnsan ne kadar aciz. Canından çok sevdikleri elinden giderken hiçbir şey yapamayacak kadar aciz. Cem abi, yarın sabah beyaz bir kefenle cenaze aracına bindirilecek. Varlıklı bir ailenin kıymetli çocuğu...

Cenaze aracını Fuat'ın hiç tanımadığı bir adam sürecek ve mezarlığa doğru giderken kalabalık trafikli yollarda hayat devam ediyor olacak. İnsanlar günlük rutin işleriyle koşturmaya devam

edecekler. Cenaze aracının yanından geçen araba ve otobüsteki herkesin çok önemli işleri olacak. Telaşla koşturdukları... Korna sesleri, telefon konuşmaları, birbirine bağıran sevgililer, parası dolandırılan adamın şaşkınlığı, evladına bağıran annenin vicdan azabı, dürüm satan amcanın günlük kazancını hesaplarken duyduğu mutluluğu... Hiçbirisinin umurunda değil aralarından geçen bu cenaze aracı. Halbuki bir gün senin de benim de durağımda durmak için ring yapıyor. Arkasında çığlıklarla ilerleyen soğuk ve görünmez bir kamyonet bu...

Fuat da başka bir araçla cenaze aracını takip edecek. Canından çok sevdiği abisini bir daha ömrü boyunca görmemek üzere kara toprağa gömmek için, cenaze aracını takip edecek...

Biraz sonra Fuat'ın kollarına girdik ve dışarı çıkardık. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyordu. Kendini bize bırakmıştı. O an bir uçuruma doğru yürütsek fark etmeyecek kadar kayıtsızdı. Bahçeye çıkarıp bir banka oturttuk. Gözyaşları birbirinden ayrılmadan akıyordu. Teselli etmek için bir şeyler söylemek isterdim fakat duymuyordu ki...

Bu saatten sonra her şey daha zordu bizim için. Daha karmaşık. Konuşsam duymayacaktı. Ben de içimden şu sözleri fısıldadım yüreğimden yüreğine: 'Ölüm bir yokluk değil, idam değil, hiçlik karanlıkları değildir. Her insanın başına gelecek olan bu fiilin, faili bellidir. Bu fail öyle bir güce sahip ki bizleri hiçlik karanlıklarından varlık sahalarına çıkarmış. Her birimiz için özel olarak şefkatli bir anne, kudretli bir baba yaratmış. Bir dil ihsan etmiş ve bu dilin hoşuna gidecek envai çeşit lezzetler yaratmış. Bir göz ihsan etmiş ve bu gözün hoşuna gidecek envai çeşit manzara yaratmış. Bir kulak ihsan etmiş ve bu kulağın hoşuna gidecek envai çeşit ses yaratmış. Daha saymaktan aciz kaldığım milyarlarca nimet ihsan etmiş. Böyle bir Zat, insana bu kadar fazla merhamet

edip sonsuz keremiyle yarattıktan sonra, onun için milyarlarca nimet masraf ettikten sonra onu yok eder mi? Hem de bu nimetler sürekli olarak tazelenirken. Elbette etmez. Ölüm, olsa olsa bir terhis tezkeresidir, bir mekân değişikliğidir. Bu dünya gurbetinde görevini tamamlayanların, ücretlerini almak üzere asıl vatanlarına dönmeleridir. Cem abi de o kapıdan geçti. Şimdi ise onun için oturup ağlamak yerine dua etmek lazım... Yok olmadı! Yer değiştirdi... Tıpkı senin ve benim de değiştireceğimiz gibi...'

Yüreğine olan konuşmam bitince, göz bebeklerini yukarı doğru kaldırarak karşıya baktı nefes almak istiyormuşçasına... Ağzından bir kelime çıktı, çok sessiz ve hırıltılı. Yaşar ile birbirimize baktık. İkimiz de anlamamıştık ne dediğini. Sormaya cesaret edemedik.

Bölüm 9

Gidenler, kalanlar kadar ölmezler.

Cem abinin ölümünden üç ay sonra,
sahilde şişe içinde bir mesaj...

Biz mi içinde bir not bulunan bu eskimiş şişenin olduğu yere yürüyorduk? Şişeyi mi bizim yürüdüğümüz yola koymuşlardı? Fuat yüzünü ekşitip elindeki şişeyi bir kenara bırakarak, "Beni işletmeye çalışıyorsanız, hiç halim yok baştan söyleyeyim." dedi.

Yaşar, şişeyi yerden alarak, "Boş boş konuşmayı bırak da şişenin içinde ne yazıyor ona bakalım." diyerek şişenin ağzındaki

mantarı çıkartmaya çalıştı. Fakat mantar kısa olduğundan çıkmıyordu. Belli ki cerrahi bir çalışma istiyordu.

Fuat her zamanki doğallığıyla, "Şu kayaya fırlat da ne yazıyormuş görelim." deyince, Yaşar Fuat'a dönerek, "Ne ruhsuz adamsın be birader. Niye kırıyoruz şişeyi. Bugün özel bir gün. Liseden mezun olmuş üç kafadarın hatırası olarak kalsın. Ben evde uğraşır, çıkartırım mantarı." dedi. Ben de Yaşar'ı onaylar şekilde kafamı sallayınca, Fuat, "İyi, siz bilirsiniz ruhlu adamlar. Hadi yürümeye devam edelim." dedi.

Biraz daha yürüdükten sonra dalga çarptıkça ayaklarımızı ıslatacak bir mesafeye oturduk. Beş dakikalık bir sessizlikten sonra Yaşar kuşkulu bir ses tonuyla, "Ne olacak şimdi?" dedi.

Evet, lise bitmişti ve biz üniversite sınavına girmiştik. Fakat üçümüz de farklı puanlar alacağımızdan, üniversite okumak adına farklı şehirlere gidip ayrılacaktık. İşte bu yüzden bu soru üçümüzün de kendine sorduğu, fakat hiçbir cevabımızın olmadığı bir soruydu.

Fuat, Cem abinin ölümünü kastederek, "Benim bir ayrılık daha yaşayacak kadar takatim kalmadı." dedi. Belli ki üzerinden uzun bir süre geçmesine rağmen acısı hâlâ tazeydi.

Yaşar umutlu gözlerle, "Hiçbir zaman ayrılmayacağız öyleyse." dedi. Fuat da ben de onaylar bir şekilde tebessüm ettik. Yaşar'ın mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu, "Biliyordum lan ayrılmayacağımızı, biliyordum. Bu soruyu sormaya korksam da ayrılmayacağımızı biliyordum." dedi.

Üniversite tercihlerimi ailemin yapacak olmasından korkuyordum. Beni ciddi bir baskıya alacaklardı. Dostlarım, hislerim, isteklerim onların umurunda olmayacaktı, biliyordum. Bu yüzden, yüzümdeki tebessümün ardında korkularım gizliydi. O an

bunu fark etmemelerini başarmış olsam da bu korku içimi kemiriyordu.

Fuat, avcuna doldurduğu kumu bir elinden diğer eline boşaltarak, "Siz şimdi o şişenin içinde ne yazdığını merak ediyor musunuz?" dedi. Bu soruyu neden sorduğunu tahmin edebiliyorum.

Yaşar, garipser bir ses tonuyla, "Evet. Sen merak etmiyor musun?" diye sordu.

Doğrulan Fuat, ellerini birbirine çarptırarak temizledikten sonra derin bir nefes aldı, "Maalesef etmiyorum, edemiyorum. Artık hiçbir şey beni heyecanlandırmıyor. Öyle ki nefes almaktan kusasım geliyor bazen. Bilmiyorum beyler, sanırım ben başaramıyorum. Her şeyden sıkıldım. Para, pul, istediğin her şeye sahip olmak... Bütün bunlar külfet oldu ve tat alamaz hale geldim. Her şeye sahip olunca her şey anlamını yitiriyor sanki... Hele bir de son başıma gelenler... Bazen sırf sevdiklerimin hatırı için gülümsemeye çalışıyorum. Uyku en şefkatli arkadaşım şu sıralar. Her şeyi unutana kadar uyumak istiyorum..."

Cem abinin ölümünden beri Fuat'ta olumsuz yönde değişiklikler vardı. Fakat ilk defa böyle bir cümle kurmuştu. Yaşar da benim gibi korkmaya başlamış olacak ki bir anda beti benzi attı. Hiçbir şey anlamamış gibi, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen şimdi?" diye sordum.

Beş saniye kadar gözlerimin içine baktıktan sonra, "Kabul ediyorum ölmek zor, fakat yaşamak hiç kolay değil..." dedi.

Konuyu değiştirmek için, "Saçmalamayı kes de yarın ne yapıyoruz onu düşünelim." dedim. Yüzünde acı bir tebessümle ufuk çizgisine dönerek seyrine devam etti Fuat. Az önceki sorum havada kalmıştı. Zira konuyu değiştirmek için sorduğumu gerek ses tonum gerekse mimiklerim ele veriyordu. İçimden, "Allah'ım sen sonumuzu hayret..." dedikten sonra ayağa

kalktım ve "Ben eve gidiyorum. Bizimkilerle aram açılmasın yok yere. Yarın konuşur ne yapacağımızı düşünürüz, hadi Allah'a emanet olun." dedim.

Yaşar, "Görüşürüz kanka, kendine iyi bak." diye karşılık verdi. Fakat Fuat sanki beni hiç duymamıştı. Hüzünden gölgeler birikmişti yüzünde. Ufuk çizgisini izliyor, kıpırdamadan öyle duruyordu.

Her ne kadar unutmaya çalışsak da üçümüzün de yüreğini kavuran sıkıntıları vardı. Ben, özgürlüğe hasret, baskılar içinde... Yaşar, kalbinde ayrılık ve ihanet acısıyla... Fuat ise hayattan zevk alamayacak kadar yorgun...

Bölüm 10

Büyük imtihanı olan insanların küçük sorunları birikmezmiş.

Eve vardığımda yatağıma uzanıp Fuat'ı düşünmeye başladım. Söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Hayattaki hiçbir şeyden keyif almaması bir yana, bir de Cem abinin ölümü onu her şeyden iyice soğutmuştu.

Bizimkiler yemeğe oturdular. Annem beni de çağırdı fakat iştah kalmamıştı ki... Fuat'ı yalnız bırakmak istemiyordum. Şimdi çıkarsam bizimkilerle tartışmak zorunda kalacaktım. "Ne olacak canım, yapmadığımız şey mi?" deyip ayaklandım hemen. Montumu giydiğimde, babam memnuniyetsiz bir ses tonuyla, "Nereye gidiyorsun bu saatte?" dedi. Saat daha akşam dokuz buçuktu. "Fuatlara gidiyorum baba. Yarım saate dönerim." diye karşılık verdiğimde babam, "Yalan söylemeye de mi başladın sen? Fuat'ın

yanından gelmedin mi zaten?" dedi. Bu cümlesi oldukça onur kırıcıydı. Ben onlara hiçbir zaman yalan söylememiştim. En zor zamanlarımda bile...

Babam olmayan birine "baba" demek nezaketinde bulunduğum halde gereğinden fazla üstüme geliyordu. Otoriter davranmaya çalışıyordu fakat umurum sınırları içerisinde bile değildi. Annemin hatırı olmasa, bırak "baba" demeyi, sohbet bile etmeye dayanamıyorum onca yaptığından sonra...

Cevap vermeyerek sorusunu yanıtladıktan sonra çıktım evden. Yolda giderken, son zamanlarda çok fazla bunaldığımı fark ettim. İster istemez birçok sorunla boğuşuyordum. Ölümün olduğu bir dünyada hangi sorun ne kadar canımızı sıkabilirdi ki? Yine de bu sorunlar sevdiklerin kaynaklı ise canını acıtabiliyordu.

Dışarıya çıktım. İşte bir ambulans daha... Kim bilir kime yetişmeye çalışıyor böyle telaşlı telaşlı... Yolum bir köprü altından geçiyordu. Köprü altında, elinde kırık bir oyuncakla usul usul yürüyen küçük bir sokak çocuğu gördüm. Kızdı. Elbiseleri oldukça eski ve kirliydi. 'Bu kadar zor hayat şartları ile ne kadar daha devam edebilir' diye geçirdim içimden. Eğer ahiret olmasa, süs köpeğine şu küçücük kız çocuğundan fazla tasalanan kişiye kim hesap soracaktı ya da bu kızın hakkını Allah'tan başka kim verebilirdi?

Aslında içimizdeki mutlak adalet isteği bile Allah'ın varlığının ispatıydı. Zira akılsız, şuursuz, duyguları olmayan atomlardan meydana gelen insanda mutlak bir adalet duygusu vardı. Hayatım boyunca ilk defa gördüğüm bir kız çocuğu için üzülebiliyorsam, mucidimin programıma eklemiş olduğu bir duygu olmalıydı bu. Ona merhamet edip yardım etmem gerektiğini söylüyordu bu şekilde. Bir imtihan yeri olan bu dünyada hakkı gözetmezsek de asıl vatanımız olan ahiret âleminde kendisi bu

adaleti tesis edecekti bir gün... Hak yiyen ve hakkı yenen... Her şey dengelenecek.

Hem zaten cennetten içeriye ilk adımını attığı andan itibaren bu dünyada yaşadığı her bir acıyı unutmuş olacaktı. Koca dünya fani olduğu halde sıkıntılar nasıl baki olabilirdi? Hem bir ahiret olduğundan, burada çekilen her bir acı mükâfat hükmündeydi.

Elimi cebime attım, iki üç lira kadar bozuk param vardı. Tebessüm ederek elimdeki bozuklukları uzattığımda o kadar mutlu oldu ki... Belki de aylardır duş almıyordu. Fakat öyle masum bir şekilde tebessüm etti ki... Bu, dünyadaki bütün pisliklerden arınmış tertemiz bir tebessümdü...

Başım öne eğik bir şekilde düşüne düşüne yürümeye devam ediyordum ki Fuatların sokağına varmıştım. Yol çok kısa gelmişti düşüncelerin yoldaşlığında...

Sokağa girdiğimde başımı kaldırdım. Gördüğüm manzara karşısında kalbim göğsümü yumruklar gibi atmaya başladı. Az önce önümden geçen ambulans, Fuatların kapısının önünde bekliyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki mahallelinin konuşmaları iyice korkutmaya başladı. Ne olur korkum doğru olmasın! Ne olur!

"Yazık oldu, gencecik delikanlıydı..."

"Önce abisi sonra kendisi. Allah ailesine sabır versin..."

Duyduklarım karşısında ne yapacağımı şaşırdım. Biraz sonra sedyeyle çıkardılar Fuat'ı. Bir kolu sedyeden aşağı düşmüş, gözleri kapalıydı. Annesinin ağlamaları ta sokağın başından duyulabilecek kadar şiddetliydi.

Yüreğimin orta yerine hançer saplamışlardı sanki. Yutkunamadım. Etrafımda bir şeyler oluyordu fakat idrakinden acizdim. Sağ kolum çekildi omzumdan, hareket ettiremiyordum. Aklım

başımdan kuş olup uçtu sanki. Gözlerim karardı ve olduğum yere yığıldım. Birileri tarafından yerden kaldırıldım ve kaldırıma oturdum.

Donuk bakışlara etraftakileri anlamaya çalışıyordum. Beynim uyuşmuş, algılarım tıkanmıştı.

"Kaldırımda oturduğum yer temiz mi, su birikintisi var mı?" gibi normal zamanda düşündüğüm ufak sorunlar umurumda değildi. Bu yüzden mi büyük imtihanı olan insanların küçük sorunları birikmiyor yoksa?

Su getirdiler. Bilincimin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için sorular soruyorlardı. Bir şeyler söylediklerinin farkındaydım fakat ne söylediklerini anlamıyordum. Bir kargaşa ortasında kalmış gibi. Birbirinin içine girmiş onlarca ses var fakat hiçbirini anlamıyorsun... Resmen travma geçiriyordum. Yetişememiş miydim? Geç kalmak ancak bu kadar canımı acıtabilirdi...

Kerem Amca da alelacele bir şekilde ambulansa bindikten sonra yola çıktılar. Ambulansın hareket etmesiyle beraber çalmaya başlayan siren sesiyle kendime geldim birden. Allah'ım neler oluyordu? Siren sesi varsa, yaşam için bir umut vardı.

Mahalleliden birkaç kişi arabalarıyla takip edecekti. Rica edip beni de götürmelerini istedim. Yolda giderken bildiğim bütün duaları ediyordum. Ne kadar aciz varlıklar olduğumuzu bir kez daha anladım. Hemen Yaşar'ı aradım. Söylediğim anda buz kesmiş olacak ki bir kelime bile etmedi.

Arabadakilerin kendi aralarında ettikleri muhabbetten meselenin ne olduğu biraz biraz anlaşılıyordu. Fuat, Cem abi yaşarken birlikte kaldıkları odada kendini asmış. Kerem Amca, boğulurken çıkarttığı sesleri duyunca kapıyı kırıp içeri girmiş. Büyük oğlunun ölümünden sonra küçük oğlunun intihar girişimi ne zor bir şeydir. Birinin acısı geçmeden diğerinin acısıyla yanmak...

Ambulans hastaneye bizden önce varmıştı. Geldiğimizde onlar çoktan içeri girmişti zaten. Öyle bir şeydi ki şu an "çaresizlik" kelimesini iliklerime kadar yaşıyordum. Yalnız da değildim bakarsan. Hastanenin bahçesi öyleydi ki, benim gibi onlarca insan vardı. Her biri içeriden gelecek haberi bekliyordu. Kimilerinin iki dudağın arasından çıkacak bu kelimelerle yüreğine su serpilecekken, kimilerinin de yüreğine ateş düşecekti.

İnsanda bulunan olumsuz ne kadar duygu varsa hepsini barındırıyordu o bahçe. Bitkilerin bile bir telaşı vardı. Rüzgârla kavga ediyorlardı sanki. Rüzgâra kafa tutuyorlardı. Herkes başını yaslayıp ağlayacak bir omuz arıyordu. Kimilerinin aradığı omuz içerideydi. Aslında sorun da buydu ya. Dünya denilen bu harp meydanında başını yaslayacak bir omuz bile bulamamak...

Kafayı yemek üzereydim ki omzumda bir el hissettim. Yaşar gelmişti. Yüzünü gördüğüm gibi sımsıkı sarıldım. Yaşlı gözlerle, "Nasıl olmuş abi?" diye sordu. Ağlamaktan konuşamıyordum, nefesim kesiliyordu. Arabada duyduklarımı birkaç cümleyle anlattım. Gözyaşları eşliğinde pişmanlığını dile getirircesine, "Anlamalıydık. Kumsalda söylediklerinden anlamalıydık." dedi. Aslında anlamıştık da. Fakat olabilirliğine ihtimal vermiyordum, olabilirliğini düşünmek istemiyordum.

Yaklaşık bir saat kadar bekledikten sonra kapıda doktor belirdi. Halinden, çok yorulduğu belli oluyordu. Yavaş adımlarla Kerem Amcanın olduğu yere doğru ilerlerken bizler de yaklaşmaya başladık. Herkes doktorun ağzından çıkacaklara kenetlenmişti. Ellerini usulca önlüğünün cebine koyarak derin bir soluk aldıktan sonra Fuat'ın hayati tehlikeyi atlattığını söyledi.

Yüreğimden bir yük kalktı sanki. Gözlerimizden süzülen yaşlar akmaya devam etti. Ancak yaşların sebebi değişmişti. Mutluluk gözyaşlarındaydı sıra. Yaşar'la birbirimize öyle bir sarıldık ki

kaburgalarımız birbirine geçecekti. Yüreğimi bembeyaz bir boyayla boyamışlardı sanki. Ellerimi semaya kaldırıp şöyle en şükürlüsünden bir 'Elhamdülillah' çektim. Yaşadığımız şok nedeniyle böyle mükemmel bir haber karşısında dahi gülemiyorduk.

Büyük ihtimalle Fuat'ı bugün göremezdik. Olsun, nasıl olsa yaşıyordu. Sabah olmalıydı bir an önce. Zira Fuat'a atmam gereken bir fırça borcum vardı.

Neler oluyor bize Allah'ım? Yıkılmamıştık ama ayakta da duramaz haldeydik. Kaderin bizim üzerimizdeki planı ne olabilirdi?

Bölüm 11

Doğru zamanda gelen bir rüya nisan yağmurları gibidir.

İki hafta sonra...

Yaşanan o kötü hadiseden sonra Fuat bir hafta boyunca hastanede kaldı. Gerek psikolojik, gerek fiziksel tedavi görüyordu. Bir hafta sonrasında ise iki günde bir hastaneye gidiyordu. Hastanede bulunduğu her gün yanında olmamıza rağmen tek bir kelime konuşmamıştık. İntiharı başarısız sonuçlandığı için üzülmüştü sanki. Doğrusu, dostumla sohbet etmeyi özlemiştim. Her gece dua ediyor, sabahın yedisinde kalkıp hastaneye uğruyorduk.

Haftalar sonra yine hastanedeydik. Kantinde Yaşar'ın omzuna başımı yaslayıp uyuyakalmışım. Sabahın köründe bir ses,

"Geldik beyler." dedi. Sesin sahibi Fuat'tı. Uyku sersemliğinin verdiği şaşkınlıkla, "Sen ölmedin mi ya..." diye sordum meraklı bir ifadeyle. Sanki iki hafta önce intihara girişen benmişim gibi, "Yok ya, öbür tarafta kontenjan sıkıntısı varmış." dedi. Sesi çatallı geliyordu boğazındaki tahrişten dolayı.

Mimikleri ile yüreği birbiriyle çelişiyordu. Yaşar da ben de biliyorduk ki bizi daha fazla üzmemek için rol yapıyordu. Rol yaptığını söylememiz ortamı karamsarlaştıracağı için, biz de rol yapmaya başladık Yaşar'la. Gerçek dostlar, kelimeleri kullanmadan da konuşabiliyordu.

Açma ve çay almıştı bizim için. Çok solgun görünüyordu. Fakat bizi daha fazla üzmemek için espri yapmayı da ihmal etmemişti.

Gecenin yorgunluğunu üzerinden atamamış olan Zeliha Teyze, "İyi ki varsınız çocuklar." dedi.

Yaşar, açmayı almak için masaya uzanarak, "İntihar iyi geldi galiba. Baksana neşen yerine gelmiş." dedi.

Fuat'ın boynunda kalın bir ip izi vardı. Konuşurken de zorlanıyordu.

Zeliha Teyze, anneliğin verdiği o şefkatli ses tonuyla, "Bu geçirdiğimiz zor zamanlarda bize çok yardımcı oldunuz. Çok sağ olun çocuklar." dedi.

Biraz daha içini rahatlatmak adına, "Ne demek Zeliha Teyze. İnşallah bundan sonra da emin ellerde Fuat." dedim hafif bir tebessüm eşliğinde.

Şu son zamanlarda yaşadığı onlarca olay karşısında iyi dayanıyordu. Bir anne için daha kötü ne olabilirdi ki? Bizlerin bu maddi manevi desteğine de şahit olunca duygusallaşan Zeliha Teyze, "Sağ olun çocuklar. Ben sizi yalnız bırakayım." diyerek uzaklaştı yanımızdan.

Fuat rahat bir şekilde hareket edemiyordu. Robot gibi ağır adımlarla hareket etmesi gerekiyordu. Zeliha Teyze gözden kaybolunca, Yaşar, Fuat'ın gözlerinin içine bakarak, "Neden yaptın oğlum? Hiç mi düşünmedin bizi? Hadi bizi umursamıyorsun, anladık. Aileni de mi düşünmüyorsun?" dedi.

Belli ki Fuat bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. "Boş verin şimdi beni. Çaylarınız soğuyacak içsenize hadi." dedi.

Beş dakika kadar kimse bir şey söylemedi. Karnımız acıkmıştı gerçekten. Tatlı tatlı açmayla çayı gömüyordum ki, Fuat, "Nefes al be oğlum, nefes al. Ben ölmedim sen öleceksin şimdi." dedi. O anda ağzında lokma bulunan Yaşar gülmeye başlayınca, açmanın susamları genzine kaçtı. Şiddetli bir şekilde öksürüyordu ki sırtına, "Helal... Helal..." diye balyozla vurur gibi vurmaya başladım. Öksürmekten gözleri yaşaran Yaşar, bir an için nefessiz kaldı, dondu. Genzine kaçıp kaçıp dönen susamlar, yanında oturmuş, "Helal... Helal..." diye sırtına balyozla vurur gibi vuran bir dost ve tüm bu olumsuz şartlar altında elinde taşımak zorunda olduğu sıcak bir çay...

Öksürmekten gözleri yaşardığından bir şey göremiyordu. Çay içse geçecekti belki ama hem çay sıcaktı hem de sırtına vurduğumdan çayı ağzına götüremiyordu. Bir de bizim kahkahalarımız olunca, kırk beş saniye kadar tam anlamıyla nefessiz kaldı. O acı çekerken çok rahattık. Ne de olsa hastanedeydik. Neyse ki insafa gelip vurmayı kesince, çayı yudumlayıp kendine geldi.

Fuat gülerek, "Bugünlerde illaki birimiz ölecek galiba. Kaçarı yok." dedi. İntiharın etkisiyle *The Walking Dead*'den fırlamış gibi gülüyordu.

Gözlerimi kısarak ciddi bir şey söyleyecekmişim havasını verdikten sonra, "Bir gülüşü var, kelebek görse intihar eder." dedim.

Bunun üzerine daha da şiddetli bir şekilde gülmeye başlayınca, "Güldürmeyin lan, boğazım ağrıyor." dedi. Ne var ki kopan fırtınalar güçlenmemizi sağlıyordu. Yapraklarımız uçsa da, dallarımız kopsa da olgunlaşarak toprağa kök salmaya devam ediyorduk. Daha sıkı bir şekilde birbirimize kenetlenerek...

Hâlâ aklıma takılmış olan bir soru vardı. Fuat'ın birkaç hafta içinde psikolojik olarak toparlanmasına sebep olan şey neydi? Daha fazla dayanamayıp sordum ben de. "Kanka, yanlış anlama da, ne oldu da böyle kendine geldin sen kısa sürede?"

Başı öne eğik bir vaziyette tebessüm eden Fuat şöyle dedi: "Ben dün gece bir rüya gördüm abi. Çok karmaşık bir rüyaydı. Ne manaya geldiğini bilmiyorum fakat bu rüya yaşamaya dair umutlarımın yeşermesine sebep oldu."

Yaşar da benim gibi merak etmiş olacak ki, "Ne gördün peki?" diye sordu.

Fuat, boynunun ağrısından dolayı yavaş bir şekilde geriye doğru yaslanarak, "Dedim ya, çok karmaşıktı. Bir güvercin, bulunduğu kafesin içinde çıldırmış gibi çırpınıyordu. Dışarda yağmurlu bir hava vardı. Fakat tam hatırlayamıyorum şu an. Bölük pörçük anlatmayayım. Uyanır uyanmaz telefona not aldım. Telefon yukarda, odada. Sonra okurum size." dedi.

Gerçekten çok hayret vericiydi. İntihar etmiş bir insanın başına gelebilecek en güzel şeydi bu. Bir rüya görüyorsun ve uyandığında yaşamaya dair umutların yeşermiş oluyor...

Fuat meraklı gözlerle Yaşar'a dönerek, "Bulduğumuz şişeye n'oldu? İçindeki notu çıkarabildin mi?" diye sordu.

Ben çoktan unutmuştum şişeyi. Adam intihara rağmen unutmamıştı. Hiçbir şey demeden elini cebine atan Yaşar, sararmış bir kâğıt çıkarttı ve Fuat' a doğru uzattı.

Kâğıdı eline alan Fuat, heceleyerek okumaya başladı:

"10-D Sınıfı #ŞiirDenizdeÖdevi"

Neydi bu şimdi? Fuat da, ben de şaşkın gözlerle Yaşar'a dönmüştük ki, "Arkasını çevir." dedi.

Fuat yavaşça arkasını çevirdi ve tane tane okumaya başladı:

"Tekne limanda güvendedir. Ama teknenin amacı bu değildir. -Paulo Coelho"

Mükemmel bir cümleydi. İçinde çok derin manaları barındıran mükemmel bir cümle...

Herkes beş saniye kadar birbirine baktı. Kısık bir ses tonuyla, "Beyler, sanırım bizlere bir mesaj var." dedim.

Yaşar kaşlarını çatarak, "Ne mesajı?" diye sordu.

Tam cevap verecektim ki Fuat, "Yolculuğa çıkmamız için zamanın geldiği bildiriliyor adamım. Yuvadan kaçmak için zamanın geldiği..." dedi.

Evet. Benim de aldığım mesaj tam manasıyla buydu. Fuat'ın sıkıntısı, çektiği acılar ve hayattan lezzet alamamaktı. Yaşar ise hâlâ Selin'i unutamamıştı. Pek belli etmemeye çalışsa da dostlar anlardı. Ben ise özgürlüğü arıyordum. Ailemin baskılarından dolayı yeteri kadar bunalmıştım zaten. Bir yolculuk üçümüz için de mükemmel olabilirdi. Hem Fuat iki haftadır can sıkıntısıyla cebelleşiyordu, eminim kaçacak delik arıyordur.

Yaşar, kuşkulu bir ses tonuyla, "Peki nereye olacak bu yolculuk?" diye sordu.

Beş, on saniye kadar herkes bunu düşündü. Uzaklara olmalıydı... Bu dertlerden ne kadar uzaklaşırsak o kadar rahatlayacağımızı düşünüyorduk.

Yaşar, yavaş bir şekilde ayağa kalkıp pencereden dışarıya bakarak, "Güneşin battığı bu topraklardan uzaklaşıp, doğduğu yere,

Mezopotamya'nın bağrına doğru mu gitsek? Eski kültür ve tarihler…" dedi.

Beklenen cevap bu değil dercesine sessizce birbirimizi izlemeye devam ettik.

Fuat, iyi bir fikir olmadığını bildiği halde başparmağıyla yanağını kaşıyarak, "Antalya tarafına, güneye mi bir plan yapsak?" dedi.

Aynı bakış devam ediyordu. İki, üç dakika boyunca herkes önüne bakarak bir şeyler aradı. Evet, uzaklaşmalıydık ama nereye gideceğimiz konusunda o kadar kararsızdık ki…

Fuat yanağını kaşımayı yarıda kesip söyleyeceklerinin harika bir fikir olduğunu hissettirerek bana döndü. Hafif tebessümünden ve gözlerinin yanlara doğru kasılarak parlamasından, "Tamam, harika bir fikir geliyor." dedim! Neredeyse, "Fikri söylemene gerek yok. Ben eşyalarımı hazırlamaya gidiyorum." diyecektim.

Yavaşça doğruldu. Bize arkasını dönüp ellerini belinde birleştirerek, yedi köyün ağası edasında yüksek bir sesle, gücünün yettiğince bağırmaya başladı. "Yola çıkıyoruz! Rotasız… Rotasız bir yolculuk olacak bu! GPS yok, tabelalara aldırış etmek yok! Yoldan geçen amcaya adres sormak yok! Vitese takacak ve gaza basacağız! Rotasız, çılgın ve macera dolu bir seyahate çıkıyoruz. Her türlü sürprize gebe bir macera! Var mısınıiiz!!!"

Birbirimize baktık. Sıra dışı ve herkes için makul bir fikirdi.

Yaşar pencereye doğru yürüyerek, "Peki araba işini nasıl halledeceğiz? Hem malumunuz, şoförümüz de yeni kendine geliyor. Bu halde araba kullanabilecek mi?" diye sordu. Fuat bir sene sınıfta kaldığı için bizden bir yaş büyüktü. Zaten on sekizine girer girmez ehliyeti almıştı. Yani arabayı sürebilecek tek kişi oydu aramızda.

Heyecanlı bir ses tonuyla Fuat, "Cem abimin arabasını alabiliriz. Bizimkiler bi' şey demez. Hem ben birkaç haftaya toparlarım." dedi. Sanki bu yolculuğu en çok o istiyordu.

Yaşar, "Bana uyar o zaman." deyince, ikisi birden gözlerini bana çevirdiler. Ben de, "Bana da uyar." diye karşılık verdim.

Karar alınmıştı. En kısa zamanda rotasız bir yolculuk bizleri bekliyordu. Bilinmeyene, keşfedilmeyene doğru bir seyahat... Üç seyyah, dertlerini geride bırakıp bilmedikleri bir yere doğru yol alacaktı.

"Ne olsa bundan iyidir. Bu hayattan daha kötü bir rota ne olabilirdi ki?"

Bölüm 12

Amacımız bir yere varmak değil, yola çıkmak...

Fuat'ın intihar olayının üzerinden birkaç hafta geçmişti. Yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı. Yani yolculuk için gereken her şey hazırdı. Araba, çadırlar, yataklar, abur cubur ve yeteri kadar para. Hatta işin en zor safhası olan ailelerden izin bile alınmıştı.

Bu yolculuk farklıydı. Geriye kalan bütün yolculuklardan farklı. Zira rotasız bir yolculuk olacaktı. Nereye gideceğimizi bilmediğimiz bir seyahat. Ayrıca üçümüze de bir şeyleri unutturacak olmasını ümit ediyordum. Yaşar'a Selin'i... Bana ailevi sorunlarımı, baskıyı... Fuat'a ise hayatta her şeyden sıkılmış olmasını... ve Cem abiyi...

Arabaya bindiğimizde herkes yüklü miktarda enerji doluydu. Arabayı altımızdan alsalar koşarak da giderdik yani. Fuat şoför

koltuğuna, ben yanına, Yaşar ise arkaya oturmuştu. Arabanın marşına bastığında çıkan ses özgürlüğün şarkısıydı. Ne kadar huzur verici bir ses. Şehrin yoğun trafiğinde binlerce araba vardı. Fakat hiçbiri özgürlüğün şarkısını söyleyemezdi. Hatta onların çıkarttığı sesler, esaretin çığlıklarıydı. Trafikte sıkışmış ve kendilerini trafiğe hapsetmiş insanların korna sesleri... Her gün aynı yolu gidip gelmeye tutsak binlerce araba...

Direksiyonu eline alır almaz, bir dolmuş şoförüne dönüşen Fuat, ceketinin cebinden çıkardığı tespihi vites koluna astı. Dikiz aynasından Yaşar'a doğru baktığımda elinde meşhur not defteri ve kurşun kalemi vardı. Yine bir şeyler karalıyordu şair.

Hazır enerjilerimiz kabına sığmıyorken, gür ve yüksek bir sesle, "Beeyyleeer gidiyoruz! Hem de nereye olduğunu bilmeden..." dedim.

Ritimsiz, kuralsız, özgür bir şekilde hayvan gibi kornaya abanan Fuat, "Nereye gittiğimizi biliyorum ben. Özgürlüğe gidiyoruz abi özgürlüğe!" dedi.

Arabanın sunroofundan başını dışarıya çıkartan Yaşar, avazı çıktığı kadar bağırarak "Benim her yere gidesim vaaar! Hiçbir yere dönesim yoook!" dedi.

Moraller hiç olmadığı kadar yüksekti. Rotasız bir yolculuk. Nereye gideceğimiz belli değil, fakat varacağımız yer özgürlük...

Bölüm 13

Sonsuz olmayan özgür de olamaz!

Saat 21.45 gibi yola çıkmıştık, bir buçuk saattir yollardaydık. Dün geceden uykusuzdum. Daha yolculuğun başında uyuyakalmış, yaklaşık bir saat kadar uyumuştum. Gözlerimi açtığımda on-on beş saniye kadar hareket etmeden bekledim. Uykunun en zevkli kısmıydı burası. Yavaş yavaş kıpırdamaya başladığımda Fuat tarafından fark edilmiş olacağım ki, "Uyanmışsın..." dedi.

Ben de, "Arada yapıyorum böyle hatalar." diyerek uykuya olan sevgimi dile getirdim.

Konuşmalarımıza Yaşar da uyandı. Uyanır uyanmaz, "Ulan ne şanslı adamlarsınız be!" dedi. Sanki bu cümleyi söylemek için uyanmış gibi bir hali vardı.

Fuat gözlerini yoldan ayırmadan, "Ne oldu şimdi? Neden şanslıymışız?" diye sordu.

Yamuk bir şekilde uyuduğundan boynu ağrıyan Yaşar boynunu sıvazlayarak, "Benim gibi bir arkadaşınız var oğlum. Daha ne olsun!" dedi.

Ben de ne söyleyecek diye bekliyorum. Fuat dalga geçmek için, "Harbiden ya Taha. Yaşar gibi arkadaşım var bir de intihar etmeye çalışıyorum. Ne nankör adamım lan ben..." deyince, ben de Fuat'a eşlik ederek, "Harbiden ya oğlum. Yaşar, sen bunu bize arada bir hatırlat ya. İyi oluyor he, hayata pozitif bakmaya başlıyorum." dedim.

Son cümlelerimize aldırmayan Yaşar, BİM'den aldığı "Buono" isimli çikolatasının kâğıdını yırtarak, "Geçin siz, dalganızı geçin. Bir gün gelecek Facebook'ta 'Ne iş yapıyorsun' bölümüne 'Yaşar Yılmaz'ın arkadaşlığını yapıyorum' yazacaksınız." dedi kendinden emin bir şekilde.

Fuat, "Onu bunu geç de. Şu ismini söylerken yüz felci geçirme riski taşıdığımız çikolatanın gerçeğini almaya yetecek kadar paramız varken niye yine de gidip bu çikolatadan aldın?" dedi.

Hemen söze girdim. "Neden olacak oğlum? Fakirlik ruhuna işlemiş adamın. BİM dışında bir yerden alışveriş yaptığında suçlu hissediyor kendini."

Yaşar cevap vermeye bile tenezzül etmeden, bize nispet yapar gibi ağzını şapırdata şapırdata çikolatasını yemeye devam etti.

Arabada giderken, şoförün yanında oturduğunda canın sıkılmaya başladığı zaman emniyet kemeriyle oynamaya başlarsın ya. He, aynen öyle, ben de emniyet kemerini çekiştirmeye başladım. Kaza anında ya da ani bir frende beni tutabilecek mi diye kontrol ediyordum. Fuat, emniyet kemerine ettiğim zulme daha fazla sessiz kalamamış olacak ki, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Ben de kemerle uğraşmaya devam ederken, "Kaza anında bu kemer beni tutabilir mi diye kontrol ediyorum. Fakat hiç tutabileceğe benzemiyor. Baksana çektiğim gibi geliyor." dedim.

Fuat bana doğru göz ucuyla bakarak, 'Seni gidi çömez' der gibi bir gülüş attı. Gaza yüklenerek on, on beş saniye içerisinde hızlanıp birden ani bir fren yaptı, az daha camdan çıkıyordum, emniyet kemeri tutmasaydı... Meğerse hızlı bir şekilde çekilince kendini kilitliyormuş. Sağ olsun Fuat, pratik olarak öğretmiş oldu.

Yola devam ediyorduk, fakat araba tökezlemeye başladı. Bir arıza mı vardı yoksa yakıt mı bitiyordu? Gözüm yakıt ibresine takıldı. Full gösteriyordu. Fuat'a dönerek, "Kanka, yakıt ibresini fark etmedin mi? Bindiğimizden beri hep full gösteriyor. Bir arıza mı var? Yolculuğa yürüyerek mi devam edeceğiz?" diye sordum.

Araba, bana "evet" der gibi, tökezlemeyi durdurup istop etti. Fuat, ibreye attığı anlık bakış sonrasında, "Harbiden hiç azalmadı." diye cevap verdi. Mahcup bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Cem abim vefatından önce söylemişti, 'arabanın yakıt ibresi bozuk' diye. Unutmuşum." dedi.

Yaşar, kendini geriye doğru bırakarak, "Hadi bakalım. Rotasız yolculuk kotasız kaldı yani öyle mi?" diyerek akıllara durgunluk veren bir soru sordu.

Fuat rahat bir ses tonuyla, "Bir şey olmaz oğlum yaa... Siz dert etmeyin böyle şeyleri. Fuat abiniz çözecek sizin işinizi birazdan." diyerek gönüllerimize su serpmeye çalıştı. Fakat çözüm yolunu duymadıkları için bizim gönüller hâlâ cehennem gibiydi.

"Ne yapacağız kanka peki? Bu yol çok işlek değil ve bir benzinlik emaresi gözükmüyor." diye sorduğumda, şaşırtıcı bir şekilde mantıklı ve rahatlıktan ödün vermeyen Fuat, "Abi bizim çadırlarımız yok mu? Var. Şu ilerdeki kumsala çadırlarımızı kuraırız. Patatesimiz de var, ateş yakar, kumpir yaparız bu gece. Yarın olunca da birimiz gider benzinlikten yakıt alır gelir. Sanki yetişmeniz gereken bir yer var he... Amacımız bir yere varmak değil. Amacımız yolculuk yapmak. Rahatlayın biraz ya!" dedi.

Gerçekten makul bir fikirdi. Çadırlarımız çok pratik olduğundan hemen kurmuştuk. Birkaç kulübeden başka ev olmadığından, kumsalda yapay ışık çok azdı. Tepemizde yıldızlar kum gibiydi. Hemen taşları dizdik ve patatesler için etraftan odun toplamaya başladık. Fakat odunlar hem biraz ıslak hem de kalın olduklarından tek başlarına yanmaları vakit alabilirdi.

Işığı yanan herhangi bir kulübeden gazete falan istemeyi düşündüm. En yakınımızda bulunan kulübenin kapısını çaldığımda yaşlı bir teyze açtı. Tatlı bir ses tonuyla, "Teyzeciğim, şurada ateş yakmak istiyoruz da tutuşturmak için bize verebileceğiniz birkaç parça gazeteniz var mı?" dedim.

Ya yalnızlıktan ya da çok misafirperver bir insan olduğundan, "Hemen getireyim evladım. Başka istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Yüzümde bir tebessümle, "Yok teyzeciğim. Allah razı olsun." dedim.

Gazeteyi getirdiğim gibi Fuat tutuşturmak için hemen elimden aldı. Taşlar dizilmiş, odunlar simetrik bir şekilde hazırlanmış, patatesler, tereyağı ve kaşarla bir araya gelip kumpir olmak için bekliyordu. Fuat gazeteyi tam tutuşturacakken, gazetede bir noktaya odaklandı. Gözlerini kısarak dikkatle okuyordu.

Gazete, birkaç gün öncenindi. Fuat bize dönerek, "Beeylee-er size süper bir haberim var." dedi. Yaşar da ben de ne diyecek diye merak ediyorduk ki, "Yarın akşam sekizde bir rock festivali var. Hem de bize çok uzak sayılmaz. Dağın tepesinde, insanların rahatsız olamayacağı kadar yüksekte bir dağ kampı festivali. Ne dersiniz?" diye sordu heyecanla.

Yaşar ve Fuat rock dinliyordu. Festivale gelen grup da çok sevdikleri bir gruptu. Fakat festivalin çok fazla günahlı olacağını bildiğim için ben gitmek istemiyordum doğrusu. Yaşar, "Süüpe-eer olur!" deyince ikisi birden bana baktı. "Ortamda çok günah olmaz mı be abi..." diye sorunca uzun uzun açıklamalar yapmaya başladılar. Ortamın o kadar kötü olmayacağına dair durmaksızın konuşuyorlardı. Öyle şeyler söylediler ki, rock festivaline değil de umreye mi gidiyoruz acaba dedim. Utanmasalar, "Sevabı var" bile diyeceklerdi yani. Baskılarına daha fazla dayanamayarak kenarda köşede durup sevdikleri grubun sahnesini izleyip dönmek şartıyla kabul ettim. Tabii aynı zamanda, içimden "Allah'ım hakkımızda hayırlısı değilse nasip etme..." diye koruma kalkanımı almayı da unutmamıştım.

Nihayet gazeteyle odunları tutuşturup patatesleri pişirdik. Yemeğin bolluğu diye bir gerçek vardı. Karnının doyacak olmasını bilmek bile mükemmel bir his. Hem de öyle lezzetliydi ki hayatımın en güzel yemeklerinden biriydi diyebilirim. Gerçi patatesler küçük olduğundan içine tereyağı karıştıramamıştık ama olsun. Kıtlıktan çıkmış gibi mavi çöp poşeti üzerinde sunumunu yaptığımız patateslerimizi yiyorduk ki Fuat, "Beyler bir şey söyleyeceğim ama bana kızmayın. Bu çöp poşetleri kullanılmış bebek bezinden yapılıyormuş diye duymuştum. Geri dönüşüm

hesabı…" dedi. Bunun iştahımızı tıkayıp yemeğe tek başına devam etmekle alakalı bir plan olduğunu düşünüp daha bir iştahla yemeye başladık. Tam manasıyla bir ziyafet. Deniz, yıldızlar ve saf ateşte pişirilmiş patates…

Tatlı tatlı yedikten sonra odun ekleyerek ateşin biraz daha şiddetlenmesini sağladık. Karınlarımızın doymasıyla ağırlaşmış olacağız ki her birimiz bir kenara düştük. Üçümüz de kumların üzerine sırtüstü uzanmış semayı seyrediyor, ateşin etrafında üçgen bir şekilde yatıyorduk. Ben Yaşar'ın ayağına, Yaşar Fuat'ın, Fuat da benim ayağıma. Ortamızda ise bizi ısıtan sımsıcak bir ateş… Yıldızlar kadar uzakta ve hürdük…

Şehir hayatında sadece birkaç tane gözüken yıldızlar, bu ıssız yerde kum taneleri kadar çoğalıvermişti. Kendi kendime derin düşüncelere daldım. Güneş aydınlatması batınca, birisi o ışığı kapatıp ay ve yıldızlar ışığını açıyor ki sahne değişsin ve aynı şey külfet olup sıkmasın. Milyonlarca küçük küçük lamba…

Hem ne kadar harikaydılar. Binlerce kilometre hızla dönüyor olmalarına rağmen ihtişamlarından bir şey kaybetmiyorlardı. Yaratıcı tarafından koca âlemi aydınlatabilecek kapasitede yaratılıp gökyüzüne teçhiz edilmiş lambalardı. Her biri vazifesini eksiksiz bir şekilde yerine getiriyor, yörüngelerinden çıkmadan korkutucu bir hızla dönmeye devam ediyorlardı. Hem bizim çürük ampullerimize de benzemiyorlardı, milyarlarca yıldır arızasız bir şekilde yanmaya devam ediyorlardı.

Bu fiillerin hepsi, perde arkasında sonsuz kudret sahibi bir faili tanıtıyordu bakarsan. Milyarlarca yıldız, gezegen ve galaksileri bir tespih tanesi gibi çeviriyor, karıştırmıyor, bir iş bir işe mani olmuyordu. Sonsuz ilim, irade ve güç sahibi bir Zat, yıldızlarla

gökyüzüne varlığının delillerini inşa etmişti. Derin bir nefes çekip kısık bir sesle, "Subhanallah..." dedim. İçimde tefekkürden gelen bir coşma hissi belirdi. Bu milyarlarca küreyi çeviren Güce kul ve muhatap olmak... O'na bağlanmak... Ne büyük bir şerefti! Bu imtihanı kazanmalıydım. Ne yapıp etmeli, dostlarımla ebedi hayatta da dost kalmalıydım. Sonra avazım çıktığı kadar bağırarak, "Sonsuz olmayan özgür de olamaz!" diyerek inancımın verdiği saadet, güven, emniyet ve mutluluğun huzurunu iliklerime kadar hissettim.

Bölüm 14

Düşmanla beraber sahra, bir fincan kadar dar;
Ahbapla beraber iğne deliği, bir meydan kadar geniştir.
-Risale-i Nur Lem'alar, Üçüncü Lem'a

Güneşin ısrarla taciz etmesiyle birlikte isteksiz bir şekilde uyandığımda, Fuat'ın da uyandığını fark ettim. Yaşar ise uyanmak yerine altına serdiği örtüyü yüzüne kapatarak güneşle kıyasıya bir mücadele içine girmişti. Sanki kazanacakmış gibi...

Uzandığım yerden yavaş bir şekilde doğrulurken, gözümdeki çapakları temizledim. Güneş dolayısıyla rahat bir şekilde gözlerimi açamadığım için sağ elimi güneşe karşı siper edip bir gözümü kısarak Fuat'a baktım.

Fuat, Yaşar'ın telefonunu göstererek sinsi bir gülüş attı. Uyku sersemi bir şekilde yüzümü buruşturarak ne yapmak istediğini sorarcasına yüzüne bakıyordum. Başparmağıyla, "yaklaş" diye

işaret edince, ona doğru eğildim. Kulağıma, "Yaşar'ı uyandır, neler yapacağım ona şimdi." diye fısıldadı.

Neler olacağını bilmiyordum fakat eğleneceğimizi hissettiğim için hemen uyandırdım Yaşar'ı. Uyandığı gibi elini yüzünü yıkama ihtiyacı hisseden Yaşar, akşam patatesleri yıkamak için getirdiğimiz beş litrelik su şişesine yöneldi. Su şişesinin yanına varınca yere doğru eğilip güneş yüzünden bir gözü kapalı bir şekilde, "Elime su döker misin kanka?" diye sordu. Fuat, uyandığında gözünde türemiş olan çapak gözlerini kapatırken canı acımıyorsa temizlemekle uğraşmayan bir adamdı. Bu yüzden, uyandığımda, ondan elime su dökmesini istememiştim. Fakat Yaşar da ben gibi elini yüzünü yıkamadan güne başlayamayan bir adamdı. Uyuşuk hareketlerle yerimden kalkıp suyu dökmeye başladım. Tam o sırada Fuat, Yaşar'a dönerek, "Kanka, benim telefonun şarjı bitmiş de bizimkileri aramam lazım. Seninkini versene..." dedi. Yaşar da elini cebine attı ve aylardır para biriktirip aldığı son model Iphone'unu çıkartıp verdi Fuat'a.

Uyandığımızda Fuat'ın gösterdiği telefon Yaşar'ın telefonunun aynısıydı. İçimden "Yine ne şeytanlık çeviriyor bu?" diye geçirirken kendimi olayların akışına bıraktım.

Fuat, denize doğru yürüyerek telefonla konuşmaya başladı. İnsan emek sarf ederek sahip olduğu şeylere daha fazla değer veriyor. Yaşar da satın almak için çok fazla uğraştığından, telefonuna gözü gibi bakardı. O yüzden soluksuz bir şekilde Fuat'ı izliyordu.

İlk telefonu açtığında, "Anne..." diye hitap etmişti fakat hiç annesiyle konuşuyor gibi değildi. Zira konuşma çok şiddetli ilerliyor, Fuat bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Yaşar'la neler olduğunu anlamaya çalışırken, Fuat, "Ne demek dayın vefat etti, neden haber vermiyorsunuz? Neden benim bundan yeni haberim

oluyor? Neden her şey bizim başımıza geliyor anne?" diye bağıra-rak isyan ediyordu. Konuşma, yaklaşık beş dakika kadar şiddetli bir şekilde devam etti. Fuat bir sağa bir sola doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Adeta sinir küpüne dönmüştü. Korkmaya başladık. En sonunda, "Allah kahretsin! Hiçbir şey istemiyorum artık, Al-lah kahretsin!" deyip elindeki telefonu bütün gücüyle denize doğ-ru fırlattı...

Şimdi anlıyordum meseleyi. Korku dolu dudaklarımda tebes-süm belirmeye başladı. Hemen Yaşar'dan gizleyerek tebessümü sol yanağıma yansıttım. Mona Lisa'nın erkek kardeşi gibi hisse-diyordum o an.

İçimden, "Ulan Fuat ne adamsın sen..." derken, dışımdan, "Eyvaaah!" dedim.

Yaşar kıpkırmızı olmuştu. Öyle ki, içinde volkanların patla-dığını yüzünden anlayabiliyordum. Evladı gibi baktığı telefonu az önce denizin derinliklerine atılmış, fakat o ağzını bile açama-mıştı. Zira karşısında dayısını kaybetmenin şokunu yaşayan bir arkadaşı vardı.

Yavaşça olduğu yere çöken Fuat, elleriyle yüzünü kapattı. Ağ-lıyor gibi sesler çıkartıyor, bir yandan da burnunu çekiyordu. Hızlı adımlarla ilerleyerek yanına vardım. Elimi omzuna atarak kulağına yaklaştım ve "Yine ne işler çeviriyorsun lan?" dedim.

Biraz sonra Yaşar da yanımıza geldi ve "N'olmuş kanka?" diye sordu.

Fuat boğuk bir sesle, "Dayım vefat etmiş..." dedi.

Taşlar şimdi yerine oturmaya başlamıştı. Bu delinin uyandığı-mızda gösterdiği telefon, maket telefondu. Maket telefonu denize atıp bize gerçek telefonu atmış gibi yutturdu. Fakat ne yalan söy-leyeyim, söylediği halde neredeyse ben bile inanıyordum. Yaşar zaten perişandı. Bir şey de söyleyemiyordu. Kahkaha atmamak

için kendimi zor tutuyordum. O an Yaşar'ın suratı Rönesans tablosu gibiydi. Onlarca duyguyu birden barındırıyordu. Bir yandan telefonunun gittiği gerçeğini sindirmeye çalışıyor, bir yandan Fuat'ın haline üzülüyor, iyi bir arkadaş olarak teselli etmesi gerekiyor, diğer yandan Fuat'a telefonu vermenin pişmanlığını yaşıyor, aynı zamanda Fuat'ı teselli etmesi gerekirken böyle bir pişmanlık yaşadığı için kendini ayıplıyor... Neredeyse duygu karmaşasından bayılacaktı orada. Bir de Fuat abartarak fenalaşmaya başlamasın mı? Fuat'ı kucağıma aldım ve sinirli bir yüz ifadesiyle Yaşar'a dönerek, "Oğlum ne duruyorsun orada öyle, ambulansı falan arasana..." dedim.

Garibim ne yapacağını şaşırmıştı. Kısık bir ses tonuyla kekeleyerek, "Abi arayamam. Te-telefonu attı ya..." dedi.

O an temizinden bir kahkaha atmak istedim fakat tutmak zorundaydım kendimi. Zira şaka yaptığımızı öğrendiğinde ondan olabildiğince uzak olmamız lazımdı. Yoksa çiğ çiğ yerdi bizi.

Yaşar, "Dün akşam gazete aldığımız kulübeye gideyim. Oradan ambulansı ararım." diyerek şaşkın şaşkın kulübeye doğru koşmaya başladı. Neyse ki biraz koştuktan sonra, Fuat ayağa kalkarak, Yaşar'ın telefonunu havaya kaldırıp, "Yaaşaaarr!" diye gür bir sesle bağırdı. Yaşar, Fuat'ın sesini duyunca işin içinde bir iş olduğunu anlamış olacak ki arkasını dönmeden olduğu yerde durdu. Sabahın körüydü, kahvaltı yapmamıştı, uyandığı andan itibaren kendini bir telaş içerisinde bulmuştu ve şu an duyduğu tek şey dalga sesleri ve kahkahalarımızdı.

Fuat alaycı bir ses tonuyla, "Boş ver be oğlum. 'Dünya malı dünyada kalır' derler bilirsin. Olmadı sana bir 3310 alırız onla takılırsın." dedi.

Yaşar hâlâ arkasını dönmemiş, sessiz bir şekilde beklemeye devam ediyordu. Bu sessizlik, fırtına öncesi sessizlik dedikleriydi...

Ben de inceldiği yerden kopsun diyerek Fuat'a eşlik etmek adına, "Yaaşaaar! İyi düşün olum. 3310 daha sağlam ve az maliyetli. Denize falan atıldığında yüreğin ağzına gelmemiş olur hem," dedim.

Muhtemelen o hâlâ, telefonunun maketten alınmış benzerinin denize atıldığını anlamamıştı. Yani basit bir şaka için telefonunun denize atıldığını düşünüyordu. Yavaşça bize doğru dönerken, "Kaç gün para biriktirdiğimi siz biliyorsunuz be abi..." dedi. Hâlâ telefonu denize attığımızı sanıyordu. Ta ki döndüğünde Fuat'ın elinde tuttuğu telefonunu görene kadar... O an Usain Bolt ile yarışabilirdim. O an, "durmamak" konusunda en az zaman kadar istikrarlıydım. Yaşar öyle bir kovalıyordu ki yakalasa ne yapacağını dünyanın en cani insanı bile tahmin edemezdi. Neyse ki kararlılığımız onu yıldırmıştı.

Bizi kumsalda on beş dakika kadar kovaladıktan sonra yorulup olduğu yere yığıldı. Karşılıklı konuşmalar, af dilemeler sonrasında aramızda gerçekleşen bir anlaşma sonucu yanına varma cesaretini elde etmiştik.

Uyanır uyanmaz daha kahvaltı bile yapmadan yaşadığı çok talihsiz bir olaydı bakarsan. Tüm enerjisini almıştık adamın. Fakat kahkaha atmadan da duramıyorduk. Hele telefon atıldığı andaki yüz ifadesini ömrüm boyunca unutmayacağım. Neyse ki on, on beş dakika içerisinde gönlünü almayı başardık. İyi dostlar uyku sersemiyken bile eğlenebilirler. Kahvaltı yapmamış olsalar da... Daha fazla oyalanmadan dağ kampı festivali için yol almalıydık artık...

Bölüm 15

Karanlık olmazsa ışık bilinmez.

Sabah sabah Yaşar'a mükemmel bir telefon şoku yaşattıktan sonra, yola çıkmadan önce aldığımız konservelerle hızlı bir kahvaltı yaptık. Bugün konser günüydü. Çok günahlı bir ortam olacağından korksam da bizimkilerin tadını kaçırmak istemiyordum. Zaten hassas bir süreçten geçiyorlar. Hazır yeni yeni bir şeyleri atlatmayı başarmışken, canları sıkılsın istemiyorum. Yolculuğun sonunda Selin'i unutmuş bir Yaşar ve hayata pozitif bakmayı öğrenmiş bir Fuat'ı kim istemez ki?

Arabaya yakıt almak lazım fakat kimse ne tek başına kalmak istiyor ne de tek başına gidip yakıt almayı kabul ediyordu. Bu yüzden hep birlikte giderek yakıt alıp gelecektik. En yakın benzin istasyonunun yerini sorduğumuzda, yürüyerek gidilebilecek kadar yakın olmadığı söylendi. Biz de otostop çekme kararı

aldık. Bir yandan benzin istasyonuna doğru yürüyor, bir yandan da otostop çekiyorduk.

Midesi çok hassas olduğundan, konservelerle yaptığımız o dehşet-ül vahşet kahvaltıdan sonra Yaşar'ın ayarı kaçmıştı. Biraz karnı ağrıyordu. Allah'tan evde ne var ne yoksa yolculuk için alan Fuat, sade soda bile almış olduğundan, Yaşar yine dört ayaküstüne düşmüştü. Bir yandan karnının ağrısıyla uğraşırken diğer yandan da Fuat ile uğraşmayı ihmal etmeyip, "Lan Fuat, ister misin bizi arabasına alan kişi psikopat manyağın teki çıksın. Üçümüzü de lime lime etsin..." dedi.

Yaşar'ın kaşındığını anlayan Fuat arkasını dönme zahmetinde bile bulunmadan, "Fena mı olur oğlum. Ben amacıma ulaşmış olurum, Taha bizim sorunlarımızla ilgilenmekten, dünya da senin gibi bir adamdan kurtulur." dedi.

Aradaki mesafe ve umursamaz bir ses tonuyla konuştuğundan Fuat'ın ne demek istediğini idrak edememiş olacak ki Yaşar, "Sanırım az önce bana hakaret edildi. Ne demek istediğini anlamadığım için pas geçiyorum." diyerek müthiş bir atışmanın önünü kesti.

Birbirleriyle dalaşırken edebiyat parçalamaları, yakında bu işi bir meslek olarak yapacaklar gibi hissettiriyordu. Laf sokma sanatkârları. Hiç de fena değil aslında...

Yürümeye devam ederken, bizim mahallenin iki sokak aşağısında, bahçe duvarına yazılmış bir söz geldi aklıma. Beyaz bahçe duvarına siyah spreyle, "Herkes cennete gitmek istiyor, fakat kimse ölmek istemiyor..." yazmışlardı. Aklıma geldiği gibi yüzümde bir tebessüm oluştu. Gerçekten de öyleydi. İnsan zahmetlere maruz kalmadan rahmetlere mazhar olmak istiyor. Oysa kâinatın hiçbir yerinde böyle bir şey söz konusu değil ki. Çıtalar koşmazlarsa aç kalırlar. Kim bilir, belki de bukalemun renk değiştirirken

onuru kırılıyordur. Fakat avlanmak istiyorsa renk değiştirmek zorunda. İnsan dahi mutlu olmak istiyorsa üzülmeyi bilmeli. Zira her şey zıddıyla bilinir.

Hatta bir keresinde dedemlerin bahçesinde iğde ağacına tırmandığım bir sırada yere düştüm ve dizim kanadı. Daha çok küçük olmam sebebiyle karşılaştığım en güçlü acılardan biriydi bu. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Ağlama seslerimi duyan dedem, bahçeye bakan balkona çıktı ve beni gördü. Dedeme bakarak ağlamayı sürdürdüm. Yardım çığlıklarıydı bu gözyaşları. O an dedemden telaş etmesini bekliyordum fakat garip bir şekilde dedem yüzüme bakarak tebessüm etmeye başladı. Daha sonra uyuşuk adımlarla aşağı kadar indi ve beni kucağına aldı. İçeriye götürüp pansuman ettikten sonra salonda bulunan bir vitrinden Bediüzzaman'ın "Lemalar" isimli eserini çıkarttı. Ağlamam kesilmiş, tüm dikkatimle dedemi izliyordum. İlk baskılardan olup okunmaktan yıpranan bu kitabın sayfalarını yavaş yavaş çevirdikten sonra bir yerde durdu. Ayağımı dedemin dizinin üstüne uzatmış, dudağından dökülecek kelimelere dikkat kesilmiştim. Göz ucuyla beş saniyelik bir bakış attıktan sonra tane tane okumaya başladı: "Karanlık olmazsa ışık bilinmez, lezzetsiz kalır. Soğuk olmazsa hararet anlaşılmaz, zevksiz kalır. Açlık olmazsa yemek lezzet vermez. Mide hararetі olmazsa su içmesi zevk vermez. İllet (hastalık) olmazsa afiyet zevksizdir. Maraz olmazsa sıhhat lezzetsizdir."

O gün anladım ki mutlu olmak isteyip üzülmek istememek, bir şeyin hem var hem yok olmasını aynı anda istemek gibi bir şeydi. Zira üzülmek yoksa mutluluğun bir değeri kalmıyor. Üzülmek ne kadar şiddetliyse, mutluluğun değeri o kadar anlaşılıyor. Zira sürekli mutlu olan bir insan için mutluluğun bir değeri kalmaz. "Bir şey devam etse tesirini kaybeder."

Aslında bu söylemler, "Allah neden dünyada olumsuz şeylerin olmasını engellemiyor?" sorusunun da cevabıydı. Kötülük olmasa, iyiliği bilemezdik. İyiliğin kıymetini, iyinin değerini dünyadaki kötüler ve kötülüklerle anlıyoruz. Yani kötülüğün yaratılması bile bir iyilik.

Düşünmek, en az Fuat ve Yaşar kadar iyi bir arkadaş olmalıydı. Onunlayken hiç sıkılmıyordum. Kaç dakikadır yürüyorduk, onu bile fark etmemiştim. Bizimkilere dönüp baktığımda ise iyice ümitlerini yitirmiş gördüm. Yürümenin verdiği yorgunluk ve hâlâ otostop çekmek için kalkan eller...

Aralıksız bir buçuk saat kadar yürüsek ancak varabilirdik benzin istasyonuna. Artık otostop çekmeyi bırakmış, bağıra bağıra şarkılar söyleyerek yürüyorduk ki eski model bir Mercedes yanımızdan geçerken yavaşlayarak biraz ilerimizde durdu. Bizimkilere dönerek kısık bir sesle, "Yırttık lan!" dedim.

Yaşar eski model araba sevdalısı olduğundan derin bir soluk alarak, "Mercedes Benz 230, hayalimdeki araba..." dedi.

Nihayet arabanın yanına varmıştık. Fuat cama doğru eğilince, karizmatik bir sesle yaşlı bir amca, "Beyler benzinliğe galiba?" dedi.

Fuat da, "Evet amca. Siz de o tarafa mı?" diye karşılık verdi.

Otobanda sorulabilecek en saçma soru bu olsa gerek, başka bir yön yok ki zaten. Neyse ki amcanın, o karizmatik ses tonuyla, "Evet. Atlayın bakalım." demesiyle Fuat'ı eleştirmeyi yarıda kestim.

Arabaya bindiğimizde, gayri ihtiyari, kendimi kırk yıl yaşlanmış hissettim. Eski deri koltuklar, kaset usulü bir teyp, insanın eline en çok yakışacak cinsten ince bir direksiyon... Teypte, meşhur halk ozanımız Neşet Ertaş'ın bir türküsü çalıyordu. Doğrusu tam da ortama uygun bir türküydü. Fuat ön koltuğa, ben ve Yaşar

ise arkaya geçmiştik. Amca ortalama bir hızla ilerliyor, bir yandan da Neşet Ertaş'a eşlik ediyordu.

Neyse ki şarkının bitimiyle, "Nereye böyle gençler?" diye sordu.

Fuat güler yüzle, "Belli değil amca. Öyle çıktık yola işte..." dedi.

Amca gözlerini yoldan ayırmadan kelimelerini özenle seçerek tane tane konuşmaya başladı:

"Seyahatin önündeki tek engel kapının eşiğidir. Siz eşiği aşmışsınız gençler. Ne güzel, acele de etmiyorsunuz. Hem bir düşünür şöyle der, 'Gitmeye değer yerlerin kestirmesi yoktur.' Öyle değil mi?"

Birinci sözü kumsalda yürürken Fuat'ın ayağını çarpması sonucunda, ikincisini ise yakıtımızın bitmesi neticesinde benzin istasyonuna doğru giderken yaşlı bir amcanın bizi arabasına almasıyla öğrenmiştik. Birincisi bize yola çıkma kararı aldırmıştı. İkincisi ise bu yolculukta aceleci kararlar almamamız gerektiğini hatırlatıyordu.

Kendi kendime düşünmeye başladım. Acaba rock festivaline gitmek iyi bir fikir değil miydi? Eğlenmek ve özgürlüğü bulmak için çıktığımız bu yolda aceleci ve kestirme bir yol muydu? Bizimkilere söylesem ne derlerdi acaba? Büyük ihtimalle saçmaladığımı söyleyeceklerdi. O yüzden, en iyisi hiç bahsini açmamaktı.

Bu tatlı konuşmanın ardından yaklaşık yarım saat kadar gittikten sonra benzin istasyonuna varmıştık. Amcayla selamlaştıktan sonra arabadan indik. Biz indikten sonra da amca aynı hızla, en az sesi kadar karizmatik olan arabasını sürmeye devam etti.

Gözlemlediğim kadarıyla bizim çocuklar da benim gibi etkilenmişlerdi. Zira yolculuğa çıktığımızdan beri bizimkileri ilk defa bu kadar düşünceli gördüm. Bu durum beni festival meselesini

konuşmak için biraz daha cesaretlendirmiş olsa da olayları oluruna bırakmak adına susmayı tercih ettim.

Benzin istasyonunda görevliye durumu izah ettikten sonra yakıtımızı aldık. Yakıtı aldığımız adam sıcakkanlı biri olacak ki, "Nereye böyle, depo bitirecek kadar yol yapmışsınız?" diye sordu.

Fuat, "Genel itibariyle özgür bir yolculuk diyelim. Fakat bugün bir rock festivali olacak yakınlarda. Oraya gideceğiz." dedi.

Görevli gözlerini kısıp başparmağıyla yanağını kaşıyarak, "O festival bugün müydü ya? Zaman ne hızlı geçiyor. Dediğiniz gibi festival yakınlarda. Hatta şu tepenin ardında olacak." diyerek yolun öbür tarafı olan benzinliğin karşısındaki dağı gösterdi.

Dağı görür görmez üçümüz de birbirimize döndük. Sanırım üçümüz de aynı şeyi düşünüyorduk. Görevliye teşekkür edip yola koyulurken, Yaşar, "Beyler ne dersiniz?" diye sordu.

Fuat, Yaşar sözünü bitirir bitirmez, "Bana uyar." deyince yine sona ben kalmıştım. Saatlerce araba kullanmıştık ve seyahat boyunca da kullanacaktık. Arabanın içerisinde ne kadar az vakit geçirirsek, sıkılmamak adına o kadar iyi olurdu. Yani konsere az önce gördüğümüz dağı aşarak varmak bence de iyi bir fikirdi. Yüzlerine gülerek, "Bana da uyar. Macera başlasın! Ekşıın!" dedim. Yeni bir karar daha. Festivale yaya olarak, dağ yoluyla gidilecekti.

Bölüm 16

Kaderin Daha Zeki Olduğunu Unutmak İstedim...

Geriye dönüp arabaya benzini boşalttıktan sonra benzinliğe gelmemiz gerekiyordu. Yola koyulduğumuz anda aklıma eskiler geldi. Sorunlarım ve hayatımın dönüm noktaları...

Mutlu olduğum zamanları hatırlamak, sorunlarımı anmaktan daha fazla canımı acıtıyor doğrusu. Bu yüzden, geçmişi yad etmeye babamın öldüğü günden başlarım ben. Süper kahramanımın beni şu dehşetli savaş meydanında yarım bırakıp gitmesinden... Aslına bakarsan tam bir aile olduğumuz günleri özledim. Annemin başka bir adamla değil, babamla evli olduğu, evimizin içinde başka bir adam yaşıyor hissini yaşamadığım günleri... Bir trafik kazasında öldü benim babam. O gün orada bir yanımı bıraktım ben. Eksik geldim bugünlere. Sonra bir gün annem bana, evlen-

mek istediğini, bu durumu nasıl karşılayacağımı sordu. Onun istediğine, "İstemiyorum" diyemedim... İşte o günden beri eve gitmek istemiyorum. Evim hep bir yabancı geliyor. Evin içinde tanımadığım bir adam, ne garip... Annemi üzmemek için elimden geldiğince sabretsem de bazen dayanamıyorum. Tanımadığım ve hiçbir zaman tanımak istemediğim bir adamla tartışmaktan yoruldum, belki de yolculuk ve dostlarım bu yüzden ilaç gibi geliyordu bana. Şimdi geriye dönüp bir bakıyorum da, annemin elini tutarak yürümeyi özledim, elini tutarken yüreğine sarılmayı. Babamla geçirdiğim hafta sonları ve hiç kırılmayacak sandığım oyuncaklarım. Dümdüz yol varken tümsekten yürümeyi özledim. Annemin, "Oğlum düşeceksin" derken sesindeki telaşı özledim. Taşlardan kaleler yaptığımız futbol maçlarını özledim. Herkesin oynadığı fakat kimsenin kaybetmediği oyunları. Körebe oynarken o an orada bulunan herkese güvenmeyi özledim. Şimdilerde gözlerim açıkken bile güvenemiyorum insanlara. Çocukluğumu özledim, menfaat gözetmeden düşünmeyi. Kötülük namına hiçbir şey bilmeyecek kadar cahil olduğum günleri özledim. Büyümek isteyecek kadar saf olduğum günleri... Neyse ki şartlar daha fazla hüzünlenmeme izin vermemişti. Zira teybinde Ankara havası çalan bir araba durmuştu, geri dönmek için çektiğimiz otostoplar neticesinde...

Geriye dönüp bidondaki benzini arabaya boşalttıktan sonra, benzinliğe gelip arabayı park ettik. Çantalarımızı da yanımıza alıp dağa tırmanmak için kara yolunu bitirip karşıya geçtiğimizde ormanlık bir yola girdik. Ne kadar sessizdi. Fısıldaşarak konuştuğumuzda bile birbirimizin sesini çok rahat bir şekilde duyabiliyorduk. Normal zamanlarımızı düşünerek, kendi kendime, "Ne kadar gürültülü bir hayat..." dedim. Gereksiz onca ses. Oradan oraya koşuşturan onlarca insan. Oysa dünya ciddiye alınacak

kadar önemli bir şey değil. Avucumuza doldurulmuş bir su misali. Bütün telaşımız avucumuzda bulunan bu suyu ısıtarak kalitesini artırmak. Oysa ne kadar ısıtmaya çalışırsan ellerinden akıp gitmesi o kadar hızlı oluyor. Zira ısıtacağım derdiyle nasıl akıp gittiğini fark etmiyorsun.

İş, eş, aş derken suyun ısınmaya başlıyor. Haddini aşmışlara "suyun ısındı" derler ya. Bizler de dünya için çabaladıkça suyumuz gittikçe ısınıyor. Günün birinde bir bakıyorsun ellerinde hiçbir şey kalmamış. Buharlaşmış. İhtiyarlamışsın. Evin, araban, hatta cebinde istediğin kadar paran da var. Fakat arkadaşların yok, artık Whatsapp gruplarına eklenmiyorsun. Wifi'yi açtığın gibi mesaj ya da bildirim trafiği yaşamıyorsun. İnsanlar tarafından hatırlanmayan basit bir adam haline gelmişsin. Hayat, en dinamik yaşlarında seni kullanıp işe yaramayınca bir kenara fırlatmış sanki. Bayramdan bayrama elini öpmeye gelenler var ya da yok. Satın almak için geceni gündüzüne kattığın evinin balkonunda oturmuş bir şeyler yiyerek ölümü bekliyorsun.

Avucundaki su akıp gitmiş, geriye kalan birkaç damla... O damlaları da kaybetmemek için bütün vaktini hastane köşelerinde sarf ediyorsun. O an anlıyorsun. Ebedi bir hayatı kazandıracak namaz gibi bir bilete, bir gündeki yirmi dört altınından bir altınını vermemek ne derece büyük bir hasaret. Oynamaya kalkanların her birisinin zararlı çıktığı dünya gibi bir kumara bütün altınlarını sarf etmek ne derece büyük bir yanlış. Bir saat namaz çok gelmemeliydi hiç kimseye.

Ormanın sessizliği neler düşündürmüştü bana... İlerledikçe aradığımı bulmaya yaklaşıyor gibi hissediyordum. Yollar asfalt değil, taş ve topraktı. Derin bir nefes aldığın zaman ciğerlerine arabaların egzoz dumanı değil tertemiz oksijen doluyordu.

Hepsinden önemlisi, insan elinin değmediği bu orman öyle bir uyum içerisindeydi ki içinde bulunmak bile başlı başına bir huzur kaynağıydı.

Dağa doğru yaklaştıkça hava soğuyordu. Allah'tan tahmin edip tedarikli çıkmıştık yola. Üçümüzün de ceketleri üstündeydi. Güzelce bir ter attık. Öyle ki, alnımızdaki teri kolumuzla sile sile ceketlerimizin kolu ıpıslak oldu.

Fuat kararlı adımlarla ilerliyordu. Dağı tırmanmaya başlayınca iyice dermanım kesilmişti. Fuat en önde hızlı hızlı tırmanmaya devam ediyordu. Nasıl yavaşlatırım bu kafileyi diye düşünüyordum ki yüksek bir sesle, "Şşş Fuat! Bugünler için mi yedin be o kadar?" dedim.

Yaşar da yorulmuş olacak ki, "Harbiden be birader. Sucuğa döndük terlemekten. Dur da bir soluklanalım." dedi.

Bir zamanlar hüzünlü ama kararlı bir genç vardı der gibi arkasını dönen Fuat, "N'oldu be abi? Piliniz bitti hemen." dedi.

Neyse ki başarılı olmuştum. Olduğumuz yere çöküverdik hemen. Çok fazla efor sarf ettiğimizden olsa gerek, kahvaltı yapalı çok olmamasına rağmen karnım acıkmıştı. Çantama uzanıp bir konserve çıkarttım. Benden yüz bulan Yaşar ve Fuat da çantalarına uzandılar. Kıtlıktan çıkmış gibi yemeye başladık. İlk beş dakika kimse kimseyle konuşmuyordu. Sonlara doğru karnımızın doyduğunu hissetmeye başlayınca, Fuat çantasından bir defter çıkardı. Bu defter, Yaşar'ın günlüğüydü.

Defteri havaya doğru kaldıran Fuat, "Yaşar..." diye seslendi.

Fuat'ın elinde günlüğünü gören Yaşar bir hamlede aldı günlüğü ve "Nerden buldun bunu?" diye çıkıştı.

Ne olduğunu anlamadık.

Şaşkın bir yüz ifadesiyle Fuat, "Sakin ol olum. Arabadan yiyecek bir şeyler alırken aldım yanıma. Belki şu şiirlerinden biz de nasipleriniz diye." dedi.

Sertliğinden ödün vermeyen Yaşar gözlerini kapatıp kaşlarını kaldırarak, "Hayatta olmaz. Dünyada şiir okuyacağım son insanlar sizsiniz." dedi.

Herhalde dalga geçeceğimizden korkuyordu. Oysa şiirlerini gerçekten beğeniyorduk. Ben de okumasını istediğimi belirtmek için, "Hadi be olum. Şiirlerini gerçekten beğenmesek yanımıza alır mıydık defteri?" dedim.

Yaşar defteri çantasına koyarak, "Boş verin abi. Şiir falan ne anlarsınız siz,?" deyince, fırsattan istifade, Fuat hemen başladı ajitasyona. Kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Vay, demek kardeşlerini edebiyat yoksunu odunlar olarak görüyorsun he? Eyvallah..."

Fuat'ın cümlesini bitirmesiyle hemen elinden aldım bayrağı ve konuşmaya devam ettim. "Belki şiir yazmıyorduk fakat içimizde bir şiir dinleme isteği yok da değildi. Sağ olsun şair bir kardeşimiz öldürdüğü o isteği." dedim.

Biraz daha konuşmaya devam edince, Yaşar, üzerindeki bu psikolojik baskıya daha fazla dayanamayarak teslim oldu. Çantasına uzanarak günlüğünü çıkartan Yaşar, hâlâ dalga geçeceğimiz konusunda şüpheler taşıyordu ki, bir mahalle abisi edasıyla, "Hadi be olum. Altı üstü bir şiir okuyacaksın ne eziyet çektirdin be..." dedim. Etrafını sarmıştık, kaçışı yok, okuyacaktı o şiiri.

Doğrusu çok şiir meraklısı olduğumdan değil, fakat Yaşar'ın o deftere gözü gibi bakmasından dolayı bu kadar merak ediyordum. Hem bulunduğumuz ortam da şiir dinlemek için bire birdi doğrusu. Gereksiz hiçbir ses yok. Sadece cıvıldayan kuşlar ve diğer hayvan sesleri...

Yaşar, defterinin kapağını açıp sayfaları kurcalamaya başladı. Sayfaların çıkarttığı sesler bile o kadar anlamlı geliyordu ki o an... Belli etmemeye çalışsa da kalbi ayrılığın acısıyla katre katre ağlamıştı bu yapraklara. Henüz yaraları kapanmış da değildi. Nihayet sayfanın birinde durdu ve derin bir iç çektikten sonra içten bir sesle okumaya başladı. Yavaş yavaş, tane tane:

Oksijenin yangınımı büyüttüğünü anladım, zira içimde beyaz tek bir yanım kalmadı.

Sanki her nefes alış verişimde daha da şiddetleniyor içime düşürdüğün alevin yangını...

Aynalar irkiliyor yalnızlığımdan.

Çünkü saçların kadar hür ve cesaretli esaretim...

Boynuma zinciri vurmuş istediği yere sürüklüyor, gölgem bîhaber.

Umudumu kurak arazilere ektim, yeşerme umudu bile ağır geliyor gövdeme...

Saklamıyorum bu durumu kimseden de.

Kaybetme korkusu olanlar sever gizliliği.

Şimdi anladın mı şarapçılar neden sokaklarda yaşarlar?

Doğrusunu söylemek gerekirse kaybetmek değil vazgeçmek zor geliyor...

Hata da benim bakarsan.

Kaderin daha zeki olduğunu unutmak istedim başrolünü senin oynadığın hayaller kurarken...

Sinirliyim sana biliyor musun? Öyle ki, kapılardan sığmayan öfkemi derime sindirdim.

Kaplumbağa kadar yavaş yürüyor benden sensizlik...

Sahi, toz kadar olamadığımdan mı gözüne giremedim.

Şimdi sen de herkes gibisin...

Kalbim tedaviye cevap vermeye tenezzül etmiyor.

Şimdilerde mutluluk dedikleri güneş kadar uzak, kutup kadar soğuk bana

Kör bir ressama ait olan bir tablo ruh halim

Uzaktan bakıldığı zaman canlı, içine girdiğin zaman tüm renkler soluk sana...

Şiddetli bir ıstırap, yoğun bir acının harflere dökülmüş haliydi şu şiir. Öyle ki, dinlerken dünyam kararmıştı. Yaşar bu şiiri yazana kadar neler çekmişti kim bilir...

Evet, Yaşar acı çekiyordu çekmesine, ancak dünyada ne kadar çok acı vardı... Savaşlarla terbiye edilmiş çocuklar vardı mesela. Annesini babasını evinin önünde patlayan bir bombayla kaybetmiş, uçak geçince peşinden koşmak yerine evine kaçan çocuklar...

Geçimini sömürgeyle, kanla sağlayan devletlerin yaşattığı acılar gizliydi o çocukların tebessümlerinde. Kimseye göstermedikleri acıları gizliydi yırtılmış pantolon ceplerinde...

Ya da depremlere maruz kalmış çocuklar vardı yeryüzünde. Ölümle burun buruna gelmiş; evleri, sokakları göçüklere dönüşmüş çocuklar...

Veya annesiz babasız büyümüş yetişkinler... Hep bir yanı eksik... El üstünde tutulsa da kendini hep hor görülüyor hisseden, yarım kalmış yürekler...

Dünyada ne kadar çok dert vardı değil mi? Onca acı ve ıstırabın arasında bir aşk acısı, NE KADAR BASİTTİ...

Kendi kendime düşünmeye devam ediyordum ki, Fuat, Yaşar'a dönerek, "Sen neymişsin be abi," dedi.

Yaşar eskileri hatırlamış olacak ki yüzüne bir hüzün takıldı. Yavaş hareketlerle elindeki defteri çantasına koyarken o an beni

çok etkileyen bir konuşma yaptı. Zira çektiği hiçbir acıyı saklamamıştı. Sakin ve pişman bir ses tonuyla:

"Aşk öyle bir şey ki, zehirli bir bal gibi. Ağzına attığında hoşuna giden bir tadı olduğu inkâr edilemez. Fakat bu tat dilinde kalırken zehrin acısı ayak tırnağından saç teline kadar tesir ediyor. Öyle ki, ayrılık acısı, kıskançlık acısı, karşılık görememe acısı gibi pek çok acılar birikiyor yüreğinde. Beraberken ayrılmaktan korkuyorsun, ayrılınca ayrıldığına yanıyorsun. Beraberken kıskandığın gibi ayrıldığında da kıskanmaya devam ediyorsun. Beraberken 'acaba o da beni gerçekten seviyor mu?' diye paranoyak oluyorsun, ayrıldığında sevmediğini anlıyorsun..."

Yaşar kısa ve öz konuşmuştu. Beni çok etkilemişti. Büyük ihtimalle Fuat'ı da. Zira Yaşar'ın bu konuşmasından sonra ikimizin de yüzü düştü. Düşünmüyordum zaten ama iyice soğumuştum şu haram sevda işlerinden.

Hem her şey helal dairede güzeldi. Acısız, tereyağından kıl çeker gibi. Sonuçta İslamiyet aşkı yasaklamıyor, haram sevdaları yasaklıyordu. Hem Hz. Aişe Validemiz, "Beni seviyor musun Ya Resulullah?" diye sorduğunda, "Evet, ilk günkü gibi. Kördüğüm gibi seviyorum," demişti Efendimiz (s.a.v.). Kördüğüm gibi sevmenin sünnet olduğu bir dine "sevmeyi yasaklıyor" diyebilir misin?

Bölüm 17

Her yer, her yerde...

Yediğimiz yemekler konserveden de olsa, güzel bir şiir ziyafeti çekmiştik. Tekrar yola koyulmak için çantalarımızı sırtladığımızda, içime her zamanki gibi, "acaba bir şey unuttum mu," hissi düştü. Yanıma çantadan başka bir şey de almamıştım oysa.

Kendi kendime kuruntu yaptığımı düşünerek, "unuttuysam da unuttum" deyip felsefe dünyasını altüst eden ikinci saçma cümleyi kurdum. Birincisi neydi? Dağınık odama giren annenin, "Bu ne oğlum ya! Her yer her yerde" deyişi.

Fuat'ın üstüne yemeğin ağırlığı çökmüş olacak ki bu sefer başı çekemiyordu maalesef. Yaşar alaycı bir üslupla, "N'oldu çakma Mahmut Tuncer! Yemekten sonra başı çekmeyi devrettin bakıyorum." dedi.

Fuat ise nefes nefese bir şekilde, "Gençlerin önünü açmak niyetindeyim. O yüzden böyle geriden gelmelerim." diyerek edebi bir üslup kullanarak açığını kapatmaya çalıştı.

Her adımda hem daha çok yorulmuş oluyor, hem de daha dik yerlere tırmanıyorduk. Her yorulduğumda, "yeraltında yaşayan adamlar" diye adlandırdığım bir çocukluk anım gelir aklıma. Bir gün, beş-altı yaşlarımdayken mutfak camından sokağı seyrediyordum. Mutlu mesut bir şekilde elimdeki Çokokrem tüpümü emerken birden ablam geldi yanıma. Mahallede doğalgaz çalışması yapan, yeşil yağmurluklu, sarı çizmeli, çukurda çalışan adamları göstererek, "Biliyor musun Taha, o adamlar yeraltında yaşıyorlar. Hatta aileleri de oradalar, çok yaklaşırsan seni de aşağı götürürler." dedi. O an çok korkmuştum. Aynı zamanda çok da gizemli gelmişti bu yeşil yağmurluklu, sarı çizmeli adamlar. İzlemeye devam ederken içlerinden bir tanesi bana doğru baktı ve tebessüm etti. Bir hamlede pencerenin olduğu bölgeden kaçtım ve annemin eteğine sarıldım. Zira o an, o tebessüm, "Yeraltına gelmek ister misin?" manası taşıyordu benim için.

Ertesi gün annemle beraber pazara gittik. Çocukluk âdetlerimdendir, her pazar dönüşü eve gelene kadar annemin bana özel aldığı kuru pastaları yerdim. Yine o gün elimde kuru pastalarla önden yürüyordum. Annem de komşularımızdan biriyle muhabbet ede ede peşimden geliyordu. Kuru pastaların verdiği mutlulukla annemi unutmuş bir şekilde seke seke gidiyordum. Annem de muhabbete dalmış olacak ki aramızın açıldığını fark etmemişti. Evimizin olduğu sokağa girdiğimde annemler farklı bir sokaktaydı. Poşetin içine bakıyor, en sevdiğim kuru pastayı arıyordum. Tam o sırada duvara toslarmış gibi bir adama tosladım ve yere düştüm. Kuru pastalar bir yana... Ben bir yana... Karşımda yeşil yağmurluklu, sarı çizmeli, bir eline üç tane kafamın sığacağı, iki

metre boyunda, dişleri sararmış bir adam, tepeden bakarak bana gülümsüyordu.

Gece yatarken karabasan gelir de kıpırdayamazsın, bağırmak istersin sesin çıkmaz ya. Aynı o durumu yaşıyordum o an. Yere doğru eğilip kocaman elleriyle beni havaya doğru kaldırmak istediğinde, gölgesi kara bir bulut gibi çökmüştü üstüme. Sırtım gökyüzüne bakar bir şekilde havaya kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak, "Sen ne tatlı şeysin öyle..." dedi. O an yeraltına kaçırılacağımı düşünüyordum ve hayatımda hiç olmadığı kadar korkmuştum.

Beni yavaşça yere bıraktığında hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. Ayaklarım yere değer değmez, "Annnnnneeeeeee!!" diye bağırarak, ağlaya ağlaya, annemlerin geldiği yöne doğru koşturmaya başladım. Mükemmel bir korku, bağırmak ve ağlamak. Koşarken bu üçlüyü bir arada kullandığımdan mıdır nedir, annemin yanına vardığımda o kadar yorulmuştum ki ayakta duracak halim yoktu. Korktuğunda sığınıp kendini yüzde yüz güvende hissedeceğin sıcacık kolların olması ne rahatlatıcıydı.

Çocukluk anıları tatlı ve su gibiler, şerbet gibi. Düşünürken her şeyi unutuyor insan. Zira anılardan kafamı kaldırdığımda iyice kan ter içinde kalmış buldum kendimi. Bizimkiler de öyle tabii. Hatta biraz sonra Fuat teslim olur gibi ellerini havaya kaldırarak, "Beyler bize vücudun dörtte üçü su diye öğretmişlerdi ya. O normal şartlarda abi. Çünkü şu an ben sudan daha ıslağım. Abartısız tamamım su şu an ya." diyerek beyaz bayrak çekti.

Yaklaşık iki saattir yoldaydık fakat çoktan pertimiz çıkmıştı. Bir yandan ter, bir yandan yorgunluk, bir yandan yolun daha yarısında bile olmayışımız...

Dinlenmek için oturduğumuzda yaklaşık on dakika boyunca üçümüz de hiç konuşmamıştık. Sadece nefes almakla meşguldük.

Sanki soluk alışverişlerimiz kendi aralarında muhabbet ediyorlarmış gibi...

Biraz biraz kendimize gelmeye başlayınca Yaşar yavaşça ayağı kalkarak, sağ tarafa doğru bulunduğumuz noktanın uç kısmına kadar ilerledi. Etrafı süzen Yaşar biraz sonra heyecanlı bir şekilde tüm vücuduyla bize doğru dönerek, "Beyler size güzel bir haberim var." dedi. İçimden, "Helikopter mi gördü acaba?" diye geçiriyordum ki Yaşar kelimeleri tam telaffuz edemeyecek kadar hızlı bir şekilde konuşarak, "Burada mükemmel bir göl var. Hem de şu an bize çok yakın." dedi.

O an vinç gelse bizi olduğumuz yerden kaldıramazdı. Fakat "göl" kelimesini duyar duymaz kalkmıştık yerlerimizden. Üstümüz başımız leş gibiydi. Arınmak istiyordum. Ter, toz, pis koku, bitkinlik, sıcak... Yaşar ile aramızda yedi-sekiz metreden fazlası olmamasına rağmen koşarak vardık yanına. Aman Allah'ım mükemmel bir göl ile karşı karşıyaydık! Yüzmek kesinlikle üçümüzün de ata sporu olmalıydı. Zira genlerimizde olmasa bu kadar sevmemiz imkânsız olurdu.

Gölü görür görmez kimse birbirine danışmadan göle doğru koşturmaya başladı. Resmen uçurum kenarından koşarak geçiyorduk. Fakat göl kenarına varınca istemsizce durmak zorunda kaldık. Neyle yüzecektik? Hava da dağı tırmandıkça soğuyordu, ya hasta olursak? Peki bunlar bizi yüzmekten vazgeçirebilir mi? Tabii ki hayır!

Nasıl olsa ceket, mont her şeyi almıştık yanımıza. Yolculuk sırasında bir yerde durup yüzeriz diye şort da almıştım yanıma. Tahmin ettiğim gibi bizimkiler de öyle. Hem de çantanın en alt kısmına koyduğumuzdan dağa çıkarken şortları çantadan çıkartmaya üşenmiştik. Allah'ım şükürler olsun, şortlarımız bile vardı!

Üçümüz de bir ağacın arkasına geçip üstümüzdekilerden kurtulup şortlarımızı giydik. Ortaya çıktığımızda Yaşar'ın elinde bir şampuan vardı. Coşkulu bir şekilde, "Beyler, konsere daha canlı saçlarla çıkmaya ne dersiniz?" diye bağırdı. Sanki konseri biz yapacaktık...

Göl kenarında durarak daha suya girmeden hasta olmamak için hemen attık kendimizi. Su soğuk muydu? İlk başta enstrümantal kısımları dişlerimizin gıcırtılarından oluşan mükemmel bir koro çalışması yapmış olsak da yavaş yavaş alışmaya başlamıştık. Suya alıştıkça yüzümüzdeki tebessüm de artıyordu. Öyle ki kahkahalar eşliğinde yüzmeye başladık. Göl, yüzmek için en idealiydi aslında. Ne havuz kadar küçük ne de deniz gibi tuzlu...

Biraz sonra Yaşar göl kenarından şampuanı alıp yanımıza tekrar geldi. Yeni açılmış şampuanı üçümüzün kafasında eşit bir şekilde paylaştırarak sıktıktan sonra eliyle yüzümüze, gözümüze iyice yedirdi. Gözümüzü açamıyorduk, tadı çıksın diye suya da sokmuyorduk kafaları. Tam bir curcuna sahnesiydi o an... Pislikten arınıyorduk!

Yer değiştirip ellerimizle, yüzlerimizden birbirimizi tanımaya çalışıyor, bu şekilde iyice gözümüzü, burnumuzu şampuanla dolduruyorduk. Fuat şampuanın gözünü yakmasından kıvranırken, "Yaaşaaar, oğlum 'Dalin' yok muydu lan?" dedi ve daha fazla dayanamayarak daldı suyun içine. İki üç defa "Fuat.. Fuat..." diyerek suya daldı mı dalmadı mı diye teyit ettikten sonra daha fazla dayanamayarak biz de daldık suya. Kahkahalar eşliğinde kafalarımızı sudan çıkarttığımızda herkes o kadar mutluydu ki sanki gölü satın almışız. Etrafımız bembeyaz, köpük köpük olmuştu.

Yaşar yavaşça avuç içleri gökyüzüne bakar bir şekilde iki elini birden havaya doğru kaldırdı. Parmak uçlarından damlayan su

damlacıkları birer birer atlayarak yurtlarına dönerken, sesini tüm dünyaya duyurmak istermişçesine çığlık sesiyle "wuhuuuu!!" diye bağırdı. Göç etmeyi başarmış kuşlar gibi.

Bölüm 18

Neredeyse hiçbir şey, varken değerli değildi.

Hasta olmamak adına dualar eşliğinde gölden çıkarken, ağzıma özgürlük namına bir lokma daha attığımı düşünüyordum. Öyle lezzetli ki, hiç doymuyor insan.

Donma ihtimalimizi göz önünde bulundurarak olabildiğince hızlı bir şekilde giyindik. Tekrar yola koyulmak üzere hazır olduğumuzda, havanın yavaş yavaş kararmaya yüz tuttuğunu fark ettim. Bizimkilere dönerek, "Acele etmezsek hem konsere yetişemeyeceğiz, hem de geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız. Biraz daha hızlı." dedim. Onlar da benle aynı fikirde olacak ki, daha hızlı hareket etmeye başladılar.

İçimi iyice bir korku sarmıştı. Benzinlikten dağa baktığımızda dört-beş saatte aşılabilir gibi gözüküyordu. Oysa yaklaşık üç saat

kadar bir vakit geçmesine rağmen çok az mesafe kat etmiştik. Hava da kararmaya başlayınca iyice tedirgin oldum.

Telaşımı gizler bir şekilde, "Yanımıza el feneri aldık mı?" diye sordum, bizimkiler birbirlerine bakınca almadıklarını anlamış oldum. İster istemez onlar da telaş etmiş oldu. Zira gölden ayrılalı yaklaşık on beş dakika olmuştu. Hava iyice kararmaya başlamıştı, önümüzü zar zor görüyorduk. Yürüdüğümüz yol dik ve taşlı olduğundan çabucak yoruyordu. Sanırım artık üçümüz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Havanın kararmaya yüz tutmasıyla kararması arasında çok bir zaman geçmemişti. Böyle olacağını hesap edemezdik. Şu dakikada herkes konseri unutmuştu. Zira cevaplanması gereken bir soru vardı. "Burada mı kaldık?" Korku dolu bir ormanda donmayı mı bekleyecektik?

Yorulmuştuk fakat mola veremiyorduk. Kim bilir kaç tür hayvan vardı bu dağda. İyice korku senaryoları kurmaya başladım kafamda.

Yaşar daha fazla dayanamayarak, "Ne güzel yolumuza devam edecektik. Gidebileceğimiz binlerce harika yer varken neden bu dağa yöneldik? Konser fikri çok aptalcaydı." dedi.

Soluk soluğa olduğundan yürümeyi bırakarak konuşmaya başlayan Fuat, "Ulan konser varmış dediğimde havalara uçan sen değil miydin? Zaten gerginim. Moraller bozuk. Zorla mı getirdik seni? Ne konuşuyorsun boş boş at kafası!" dedi.

Dağı aşamayacağımızı anladığımızdan sinirler iyice gerilmişti.

Yaşar, sırtındaki çantadan bir hamlede kurtularak, "Düzgün konuş Fuat! Kalbini kırmayayım. dedi.

Tam Fuat da cevap verecekti ki tartışma daha fazla büyümesin diye araya girerek, "Beyler sakin olun. Karar yanlışsa hepi-

mizin bu. Sizi anlıyorum. Karanlık ve korku dolu bir ormandayız. Telefonlarımızın şarjı yok. Biz bizeyiz. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Kendi aramızda tartışacağımıza ne yapacağımızı düşünelim." dedim.

İyice hava kararadığından adım attığımız yeri bile göremez olmuştuk. Mecburen durmak zorunda kaldık ve yere çömeldik. Fuat da Yaşar da az önceki tatsız konuşmalardan dolayı pişman olmuş olacak ki birbirlerinin yüzlerine bakamıyorlardı.

Beş dakika kadar bir sessizlikten sonra Yaşar daha fazla dayanamayarak, "Özür dilerim kardeşim. İşler sarpa sarınca dengesizlik yaptım." dedi.

Fuat da elini omzuna atarak, "Sorun değil." deyince içime bir ferahlık geldi. Zira dağın başında bir de kendi aramızda ikilik çıkarsa hiç iyi olmazdı.

Yüzlerine gülerek, "Bırakın da şimdi bunları, ne yapacağız bir fikri olan var mı?" dedim.

Yaşar dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde oturuyordu. Ayaklarını öne doğru uzatıp elindeki taşı olabildiğince uzağa fırlatarak, "Bu saatten sonra konser falan yalan oldu. Dağı hafife aldık. Mecburen geri döneceğiz." dedi.

Aslında yürümeye devam etsek çok küçük bir ihtimal de olsa konsere yetişebilirdik. Fakat göz gözü görmüyordu ki.

Fuat derinden bir of çekerek, "Ne yapalım, geri döneceğiz o zaman." dedi.

Ben de aynı fikirdeydim fakat bu karanlıkta dağı tırmanmak imkânsız olduğu gibi geri dönmek de imkânsızdı. Elim kolum bağlı bir şekilde, "Ne yapalım, bu geceyi burada geçireceğiz artık." dedim.

Fuat da çaresiz bir ses tonuyla, "Başka şansımız mı var? Çadırlarımız da aşağıda kaldı. Çantaları yastık yapıp uyuyacağız mecburen." dedi.

Bu ıssız bucaksız yerde bir gece geçirmek hiç kolay olmamalıydı. İçimdeki korku haklı çıkmıştı maalesef. Yarın buradan kurtulacağımızı düşünmekten başka bir fikrim yoktu o an için.

İş başa düştü deyip beş on dakika kadar düz bir zemin bakındık. Nihayetinde o an için bulabileceğimiz en iyi yeri bulmuştuk. Atletlerimizi pantolonumuzun içine ve paçalarımızı da çoraplarımıza soktuk. Zira börtü böceğinden tut yılan ve akrebe varana kadar ne ararsan bulabilirdin burada.

Çantamı yatacağım yerin baş kısmına doğru atıp sivri bir taş falan batmasın diye yavaş hareketlerle yere uzandığımda kendimi çok nankör hissetmeye başladım. Zira bir nevi yatağımdan kaçmıştım bu yola çıkarak.

Neredeyse hiçbir şey, varken değerli değildi. Soğuğu iliklerine kadar hissedince özlüyorsun yorganını. Çoğu şey böyle. Yorgan, basit bir örneği sadece.

Bölüm 19

Felaketler...
Ardışık sayılar gibi...

Çektiğim acıdan dolayı hava henüz açmamışken uyandım. Sabah namazı vaktiydi fakat namaz için ayağa kalkacak mecalim yoktu. Vücudumun neredeyse hiçbir uzvunu kıpırdatamıyordum. İlk bir on, on beş dakika kendimi zorlasam da başaramayacağımı anladım. Kıpırdamayı denedikçe daha kötü oluyordum.

Hastalığım hiç aklıma gelmemişti. Her soğuk aldığımda vücudum tutulur benim. Gece boyunca soğuk yemiştim ve boynum bile tutulmuştu. Can havliyle bizimkilere seslenmeye başladım. Neyse ki birkaç denememden sonrasında Yaşar uyandı.

Uyku sersemliğiyle ilk başta ne olduğunu anlamayan Yaşar, boynunu sıvazlayarak ayılmaya çalıştı. Belli ki onun da vücudunda

ağrıları vardı. Uzandığı yerden doğruldu ve elleriyle gözlerini ovarken, "Yerini sevdin galiba. İstersen bir gece daha kalalım." dedi.

Sesim gırtlak kanseriymişim gibi çıkıyordu. Ölüm döşeğindeki bir adamın son sözlerini söylemesi gibi, "Ne yeri oğlum? Soğuktan her yerim tutulmuş, kıpırdayamıyorum." diyebildim.

Yaşar, uykulu gözlerini kısarak şaşkın bir ifadeyle, "Nasıl yani? Sen şu an kıpırdayamıyor musun?" diye sordu.

Neredeyse gözlerimden yaş gelecekti. Konuşamayıp kaşlarımı yukarı kaldırmakla yetindim. Birden panikleyen Yaşar, bir hareketle dizlerinin üstüne geçti. Uyandırmak için Fuat'ı dürtüyor ve aynı zamanda üzerindeki montu çıkartmaya çalışıyordu. Biraz sonra Fuat da uyandı. Doğrulurken bir eliyle belini diğer eliyle boynunu tutuyordu. Sağa doğru baktığında uzanmış halde, acıdan gözlerimi sımsıkı sıktığımı gördü.

Yaşar gibi o da ilk başta idrak edemedi. Boğuk bir sesle, "N'oluyor Taha?" diye sordu.

Yaşar, üstündeki montu çıkarmış üzerime kapatırken bir yandan da meseleyi izah etmeye başladı. "Taha'nın çocukluğundan kalma hastalığı var ya..."

Yaşar daha sözünü bitiremeden başını ellerinin arasına alarak sıkıştıran Fuat, "Lan! Biz bunu nasıl unuturuz?" dedi. Telaşlı biriydi Fuat. Ayağa kalkıp başımızda volta atmaya başladı. Bir ileri bir geri gelip, "N'apacağız şimdi? Nasıl döneceğiz geri?" deyip duruyordu sürekli.

Ayağa kalkamasam da bir ağaca hafifçe sırtımı vererek bir parça toprakla teyemmüm yaptım. İmaen namazımı kıldım. O an acizliğimi en dip noktada hissettim. Ayağa bile kalkamamak... Secdenin sıcaklığını hissederken avuçlarının içinde yer küreyi hissedememek... Bir mikroba yenilen insanoğlu ne kadar da acizdi

ve bunu ne kadar hızlı unutuyordu. Çok net... Allah olmadan ben bir hiçtim...

Namazı bitirdiğimde ne yaptığımızı inceledim o an. Ben yerimde hiç kıpırdamadan bekliyorum. Fuat telaşlı bir şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Yaşar ise dizlerinin üstünde, gözleri bana bakar açıda, fakat beni görmüyordu. Buz kesmiş gibi duruyordu. Beş dakika kadar bu sahne devam etti. Daha sonra hiç başını kıpırdatmadan Yaşar, ayakta dolanıp duran Fuat'ın elinden tutarak durdurdu, telaşlı bir ses tonuyla, "Sen burada kal." dedi.

Elini tutmasıyla olduğu yerde duran Fuat, yüzünü buruşturarak, "Ne?" dedi.

Yaşar travma geçiriyordu sanki. "Taha'yla kal, ben de gidip birilerinden yardım isteyeyim." dedi.

Hâlâ kendini toparlayamayan Fuat, onaylar bir şekilde kafa sallayarak, "Olur... Olur..." dedi.

Sanırım konser hakkımızda hayırlı olanı değildi. Dağı aşabileceğimiz süreyi yanlış hesaplamamız, arabada olmasına rağmen yanımıza el feneri almayışımız ve yolculuk sırasındaki uyuşuk davranışlarımız... Hiçbiri tesadüf değildi. Peki bu son olay... Başımıza gelen bu son hadisenin sebebi neydi?

Çantasını da yanımızda bırakarak Yaşar alelacele bir şekilde ayağa kalktı. Tam arkasını dönüp birkaç adım atmışken, Fuat ürkek bir ses tonuyla, "Yaşar..." diye seslendi. Bize doğru dönünce "Geç kalma..." dedi. Şu dakika itibariyle anahtar kelimem sabır. Bu anahtarın açacağı doğru kapıyı bulana dek, sabır... Sinirlenip isyan edersem hem anahtardan olmuş olurum hem de açılacak olan o kapıdan...

Bölüm 20

Ölmeyecekmiş gibi yaşamak,
hiç kabre girmeyecekmiş gibi davranmak,
ne büyük bir cesaret!

Yaşar gideli saatler olmuştu. İyice panik olmuş, ne yapacağımızı şaşırmıştık. Telefonlarımız daha yolun başında kapanmıştı. Kapanmasa da burada çekeceğini sanmıyorum ya. Saatlerdir dua ediyor, bulunduğumuz şu durumdan kurtulmak istiyordum. Fuat ise benden beter bir haldeydi. Kuşkularımızın giderek artması ise cabası. Zira Yaşar'ın şu ana kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi ama hâlâ ses seda yoktu. Acaba onu tek başına göndermek iyi bir fikir değil miydi? "Yukarı tükürsen bıyık aşağı tükürsen sakal" derler ya, heh aynen öyle işte.

Gökyüzünü izliyor ve derin nefesler alarak avutuyordum kendimi. Eğer yardım gelmezse ne yapacaktık bir başımıza bu dağda?

Düşüncesi bile o kadar kötü ki. Şu halimle bu soğukta bir gece daha geçirmek intihar olur resmen.

Çektiğim ağrılar yetmezmiş gibi düşüncelerimin baskılarına da maruzum şu an. Yaşar benim yüzümden tek başına gitti ve durumu meçhul. Fuat ise saatlerdir montsuz bir şekilde başımda bekliyor. Açlık had safhada. Benim yüzümden onlara bir şey olursa bu sefer her şey iki kat daha acı verici olur.

Boynumu hafifçe kaldırıp Fuat'a doğru baktığımda başı öne eğik bir şekilde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş bir vaziyette tam karşısındaki kozalağa odaklanmış, gözlerini ayırmadan izlediğini gördüm. Ne kadar aciz varlıklar olduğumuzu hatırladım ve tebessüm ettim. Gözle görülmeyen bir mikrop, birkaç saat içerisinde en güçlülerimizi dahi yerle bir edebilirdi. Veya bir soğuk her şeyimi elimden alabilirdi.

Yüzümdeki tebessüm eşliğinde, "Fuat!" diye seslendim. İlk anda duymamış olsa da birkaç defa daha seslenince bitkin bir ses tonuyla yavaşça başını bana dönerek, "Efendim kardeşim?" dedi.

Ağzım kurumuştu, yutkunduktan sonra, "Cebinde kaç para var?" diye sordum.

Hiç kıpırdamadan, "1300-1500 TL civarı..." dedi. Soruyu neden sorduğumu anlamıştı. Şöyle devam etti: "Hiçbir şeye yaramayan, kocaman bir 1500 TL..."

Şimdi o da benim düşündüklerimi düşünüyordu. İliklerine kadar aciz olduğunu hissetmeye başlamak... Para, şan, şöhret ve dahası... Burada hiçbir mana ifade etmeyen kelimeler. İnsan, yaratılmışlar içerisinde en aciz ve ihtiyaçlı olanı. Oysa şu dünya hayatı nasıl da unutturuyor böyle bir hakikati? Ölmeyecekmiş gibi yaşamak, hiç kabre girmeyecekmiş gibi davranmak, ne büyük bir cesaret! Haram helal demeyerek Allah'a inanıp Allah yokmuş gibi yaşamak... İşte böyle zamanlar, insana benliğini hatırlatıyor.

Aynaya baktığında kendini aslan suretinde gören bir kedi misali insan. Böyle zor zamanlarda ayna çatlıyor ve her şeyin farkına varıyorsun.

Fuat, başını gökyüzüne kaldırarak, "Şu yaşadıklarımız, başımıza gelen bunca şey kaderimiz mi oluyor?" dedi.

Asıl sormak istediği soru bu değildi. Kısa ve öz bir cevap olması niteliğinde, "Kader, Allah'ın her şeyi sonsuz ilmiyle bilmesidir." diye yanıtladım.

Alay eder gibi kaçamak bir gülüş atarak, "İrademizin ne önemi var o takdirde? Allah her şeyi biliyorsa, benim seçimlerimin ne önemi var ki? Allah çizmiş, biz oynuyoruz işte..."

Cevabı kolay bir soru olduğunu hissettirerek, "Bilmek suç olmasa gerek... Allah'ın bilmesi, seçimleri senin yaptığın gerçeğini değiştirir mi?" dedim.

Ne demek istediğimi tam manasıyla anlayamayan Fuat, "Nasıl yani?" diye sordu.

Daha iyi anlayabilmesi için bir örnek vererek devam ettim; "Karlı bir havada sizin evin balkonundan evin karşısındaki caddeyi izlediğini farz edelim. Çok uzak bir yerden dürbünle caddeyi seyrediyorsun. Bir amca, karşıdan koşarak geliyor. Dengesiz bir şekilde koşuyor. Dört-beş metre sonra buz olan ama üzeri kar olduğu için buzu belli olamayan yerden geçecek. Ve sen, 'Birazdan amca düşecek.' diyorsun. Hatta bunu bir kâğıda yazıyorsun. Biraz sonra gerçekten de amca yere düşüyor. Yani sen amcanın düşeceğini biliyorsun ve gerçekten amca, senin bildiğin şekilde düşüyor. Bu olay üzerine kapı çalıyor. Kapıyı açtığında karşında polisi buluyorsun. Polis, 'Fuat Bey, sizi az önce ölen amcanın öleceğini bildiğiniz için tutukluyorum. Suçlusunuz.' diyor. Böyle bir suçlamayı kabul eder misin? Yani bildiğin için suçlu olur musun? O amca, sen bildiğin için mi öldü? Senin

ilminle ve bilginle bunu bilmen onu zorlayıcı ve iradesini alıcı bir faktör mü oldu?"

Gözlerini kısarak söze giren Fuat, "Tabii benim bilmem, onu zorlayıcı ve iradesini alıcı bir faktör değil." dedi.

Kafamı sallayarak cevabını doğruladıktan sonra devam ettim konuşmaya; "Aynen öyle. Bilmek suç olmasa gerek. Allah'ın her şeyi bilmesi ile bizim tercihlerimiz arasında hiçbir bağlantı yok. O öyle bildiği için biz böyle tercih etmiyoruz, biz nasıl tercih edeceksek, O'nun ilmi o kadar yüksek ki, ne yapabileceğimizi biliyor." dedim. "Bununla birlikte, bazen başımıza bir musibet gönderip bizi imtihan da edebilir tabii."

Cevabım onu mutlu etmemişti fakat tatmin oldu. Zira insan, yaptığı hatalı tercihlerin sorumluluğunu üstlenmek istemiyor. Elini bir bardağa çarpıp devirdikten sonra, "Bu bardağın, burada ne işi var?" diyen bir baba gibi.

İkindi vaktine yaklaşmıştık. Yaşar, uyandığımız gibi, yani sabah namazında çıkmıştı yola. Yaklaşık sekiz-dokuz saat olmasına rağmen hâlâ gelmemişti. Başına bir şey geldiğinden emin olmaya başlamıştım, fakat telaş etmemesi için Fuat'a itiraf etmiyordum. Uzandığım yerde acılarımla, geçmişimle, yaptıklarımla, yapmadıklarımla yüzleşiyordum.

Güneş yavaş yavaş çekilmeye başladığından korkularım artmıştı. Zira bir gece daha burada geçirmeye kalkarsak, belim iflah olmaz bir hal alırdı. Sıcağa ihtiyacım vardı. Her yer ıslaktı. Yerler ıslak olduğundan ateş yakmayı da beceremiyorduk. Dün de bugün de, o filmlerde gördüğümüz ateş yakma yöntemleri işe yaramıyordu. Fuat oturduğu yerden kalkarak, "Bu böyle olmayacak. Hazır biraz biraz kıpırdamaya başlamışken seni ben sırtıma alayım. O şekilde yavaş yavaş gidelim. Yoksa burada bir gece daha geçirmek zorunda kalacağız." dedi. Birilerine yük olmak en nef-

ret ettiğim şeydi, en yakınım bile olsa. Fakat başka çarem yoktu. Mecburen kabul ettim. Güneşin sıcaklığıyla biraz biraz ağrılarım azalmıştı, çok sınırlı ölçülerde kıpırdayabiliyordum. Ellerimi öne uzatıp boynuna doladım. Hafifçe eğilerek bacaklarımdan kavradı. Bir hamle ile yukarı çekerek ayağa kalktı. Elinden geldiğince yavaş ve nazik davranmaya çalışsa da daha sırtına alırken bile o kadar canım yanmıştı ki bayılacağım sandım.

Aşağı doğru indiğimiz için yavaş adımlar atmak zorundaydı. Bir gecede ne hale gelmiştim. Fuat'ın sırtında olduğum için fısıldayarak konuşsam bile duyabiliyordu. "Gitmeye değer yerler bulduk da kestirmelere mi başvurduk ne?" diye sordum.

Sırtında seksen kilo taşımanın verdiği ağırlık ve zor yol şartlardan dolayı tedbirli adımlar atma sorumluluğunun verdiği ciddiyetle, "Birader, kestirme dediğin yolu kısaltır. Bizimkisi kestirme olmasa gerek." dedi.

Gülerken bile canım acıdığı için gülmemeye çalışarak, "İster misin şu yaşadıkların maket telefon şakasının intikamı olsun. Yaşar'la tezgâhladığımız bir şey çıksın." dedim.

O ana kadar bunu hiç düşünmemiş olduğundan, Fuat'ın aklına yeni bir pencere açmıştım resmen. Birkaç saniye duraksadı, sanki yürürken aynı anda düşünemiyor gibi. Hınzır bir üslupla, "Öyle bir şey varsa bunu hayatım boyunca unutmam haberiniz olsun. Dağdan aşağı inerken sırtımda 80 kilo taşıyorum lan şu halimle. Yemin ederim yapacaklarımı tahmin bile edemezsiniz." dedi.

Ortada şaka olmadığı halde korkmuştum resmen. Ne yapacağı belli olmazdı çünkü. Tüm ciddiyetimle, "Sakin ol! Şaka falan yok." dedim.

Yaklaşık yarım saat kırk beş dakikadır ilerlememize rağmen çok az mesafe kat etmiştik. Zira hızlanırsa hem sarsıntılardan

dolayı benim açımdan iyi olmazdı, hem de dağdan aşağı indiğimiz için dengemizi kaybedip düşebilirdik. İyice mahcup duruma düşmüştüm. Bir yandan Yaşar'a ne olduğunu bilmememiz, bir yandan ağrılarım, bir yandan Fuat'a karşı hissettiğim mahcubiyet duygusu. İyice işin içinden çıkılmaz bir hal alıyordu her şey. Vücudum kaskatı kesilmişti.

Fuat'a durmasını söyledim. Yavaşladı ve söyleyeceklerime odaklandı. Kulağına fısıldayarak, "Sen de, ben de biliyoruz ve belli etmemeye çalışıyoruz ki işler yolunda gitmiyor. Bir çıkış kapısı görünmüyor. Aç, susuz, hasta ve aciz bir haldeyim. Kimse kaybolduğumuzu bilmiyor. Yaşar ortalıkta yok. Bu, mutlu sonla bitme mecburiyeti olan bir Hollywood filmi değil. Eğer bu geceyi çıkaramazsak hakkım herkese helaldir, bilesin."

Bölüm 21

Dost, göze sezdirmeden gözyaşı silendir.

Yavaş yavaş hava kararmaya başlamış, Fuat da iyice yorulmuştu. Gayri ihtiyari, bir yere oturmak zorunda kaldık. Fuat yavaşça beni yere indirmiş, sırtımı bir ağaca yaslamıştı. İkimiz de bütün bütün bitmiş durumdaydık. Özellikle Yaşar'a ne olduğunu bilmemek psikolojimizi altüst etmişti. Çantalarımız yukarıda kalmış, hava kararmış, rüzgâr başlamıştı. Her şey belli olmuştu aslında, bizimkisi boşa bir çabaydı. Karanlık çökmeden buradan ayrılmamız imkânsızdı. Burada bir gece daha geçirmek zorundaydık. Ölmek üzere olan birisi son namazlarını nasıl kılıyorsa, öyle ibadet ediyordum Allah'a. Samimiyet ve içtenlikle. Allah ile konuşuyormuşum gibi. Kurtulmaya dair dualardan çok, ahiretim için dualar etmeye başlamıştım. Zaman zaman, hazin

bir ses tonuyla Hüvallahüllezi okuyordum ağlayarak ama ağladığımı belli etmemeye çalışarak.

Fuat, yılgın fakat sinirli bir üslupla, "Bunlar neden başımıza geliyor? Altı üstü bir haftalığına yolculuk yapmak istemiştik. Neden mutlu olmamıza izin verilmiyor? Neden bunlar hep bizi buluyor?" dedi.

Sakin bir üslupla, "Sağlıklı düşünebilecek kadar iyi değiliz. Biraz dinlenelim hem..." diyerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştım.

Gözleri kan çanağı gibiydi. Öfkesi artarak avuç içleriyle toprağı tokatladı ve "Ne zaman sağlıklı düşünebiliyorsun? Haydi konuş Pollyanna! Allah şu anda bizi görüyor mu? Bizi kurtarmaya gücü yetmiyor mu? Yoksa bu halde olmamızdan memnun mu?" dedi ve sustu. Kullandığı kelimelerin ağırlığının farkına vardı fakat belli etmek istemedi. Gözyaşları istemsizce ve yavaşça süzülüyordu. Yanağını geçerken hızlanarak devam etti damlalar. Yaşlı gözlerle masum bir şekilde bana baktı. Ben ise hiç kıpırdamadan sakinleşmesini bekliyordum. Başımı ondan çevirip karşıya bakarak şöyle dedim:

"Az önce Fuat konuşmadı. Fuat, şeytanın sesini kendi düşüncesi sandı ve seslendirdi. Bu sebepten, sana kızmıyorum..."

Yüzüme takındığım bir tebessüm eşliğinde, rahat bir üslupla konuşmaya başladım:

"Her şey yolundayken kaç defa şükrettin ki şu birkaç gün yüzünden şikâyet ediyorsun?"

Dizlerini karnına çekti ve kollarını göğsünde birleştirdi. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ederken, "Benim hayatımda hiçbir zaman her şey yolunda gitmedi ki. Ben hep bir yanım eksik yaşadım. Yarıda kalan umutlar gibi hep kaçarak büyüdüm." dedi. Çok nankörce bakıyordu uzaklara. Fuat'a yakışmıyordu bu hal.

Devam ettim: "Dünya üzerinde milyonlarca yetim, evsiz, sakat, savaşlara, kazalara maruz kalmış insan varken ve bu insanların bulunduğu durumlar onları şükretmekten alıkoymuyorken, doğduğun andan itibaren milyarlarca nimete sahipsin, standardın üzerinde bir yaşamın var, fakat şükretmek için yeterince sebebin yok he? İyiymiş..." dedim şaşkın bir tavırla.

Cevap aldıkça memnuniyetsizliği artıyor gibiydi. Uzaklara bakarak konuşurken bana döndü ve "Peki... Diyelim ki benim mükemmel bir hayatım var. O halde bahsettiğin o yetimlerin, evsizlerin ne suçu var he?"

Rahatlığımdan ödün vermeyerek şöyle dedim:

"Kim bir tokat yiyip bir Ferrari almayı kabul etmez ki? Hem 'Musibet cinayetin neticesi, mükâfatın mukaddimesidir. (başlangıcıdır) [Bediüzzaman]' Bir Müslüman'ın başına gelen en ufak bir musibet bile onun günahlarına kefaret hükmünde. Eğer başına musibet gelen kişi günahsız bir çocuk ise gelecekteki günahlarına kefaret olur, eğer bu çocuk ergenliğe girmeden vefat edecekse cennetteki makamını yükseltir. Yani hiçbir şey boşuna değil. Hepsi bir hikmete binaen var. Hem musibet dediğin mutlak bir kötülük değildir ki bakarsın altından hiç tahmin edemeyeceğin kadar güzel bir şey çıkar..."

Söylediklerimden pek hoşnut olmayan Fuat, "Ne iyimser bir adamsın sen ya. Yaşar gitti ve başına ne geldiğini bilmiyoruz. Şu haline bak. Burada bir gece daha kalmak zorundayız ve başımıza ne geleceği hakkında ikimizin de en ufak bir fikri yok. Sen hâlâ, 'bakarsın altından hiç tahmin edemeyeceğin kadar güzel bir şey çıkar' diyorsun."

Gözlerime bakarak şu sert cümle ile devam etti:

"Şu durumda başımıza gelebilecek en güzel şey acısız bir ölüm olur."

Konuşarak daha fazla sinirlendirmek istemediğim için susmayı tercih ettim. Zira şu an ona ne söylesem ters tepecekti. Neyse ki beş dakikalık bir sessizlik sonrasında Yaşar'ın, giymediğim fakat sıcak tutması için üstümde bulunan montunu düzelterek, "Kusura bakma. Sen haklısın, gerginim biraz." dedi. Nasıl gergin olmasın ki...

Tebessüm ederek, "Sorun değil kardeşim. Seni anlayabiliyorum." dedim.

Biz bunları konuşurken hava tekrar zifiri karanlık halini almıştı. Elleriyle yerden destek alarak ayağa kalkan Fuat, "Bir gece daha burada geçirirsek kalıcı bir sakatlık yaşayabilirsin. En azından hareket etmeli veya rüzgârsız kuytu bir yere geçmeliyiz." dedi.

Tekrar sırtına almak için bir elini bacaklarımın altından geçirdi. Havaya doğru kaldırırken yüzüme bakıyordu. Canım acıyor mu diye kontrol ediyordu. Ben de acımı belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Dost, göze sezdirmeden gözyaşı silendir. Şu halimle onlarca arkadaşım beni bırakıp giderdi. Fakat hakiki bir dost, tek başına da kalsa seninle. Dost, gölge gibidir. Eğilsen de, doğrulsan da, düşsen de asla peşini bırakmaz!

Hava soğudukça kemiklerim sızlıyordu. Zifiri karanlıkta göz gözü görmezken biz aşağı doğru ilerliyorduk. Fuat'ın inadı tuttu mu ne yaparsan yap faydası yoktur o andan sonra. Gerçi haklıydı da fakat bu karanlıkta nasıl devam edebilirdik ki?!

Dengeli adımlar atmaya çalışıyor, bu ise onu daha fazla yoruyordu. Yola koyulalı beş dakika olmasına rağmen nefes nefese kalmıştı bile. Zira o da dün gece bu dağın soğuğunu yemiş ve bütün gün beni sırtında taşımıştı.

Yola devam ediyorduk ki birden dengemiz sarsıldı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Fuat sırtüstü bir şekilde yere kapaklandı. Tutunacak kadar bile vücudumu hareket ettiremediğimden

yuvarlanmaya başladım. Zifiri karanlıktı, gücüm kalmamıştı ve taşlı bir zeminden aşağı doğru yuvarlanıyorum. Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı. Çocukluğum, mahallem, lise hayatım, yolculuğa hazırlanırken yaptığımız konuşmalar... Vücudumun dört bir yanına iğneler saplıyorlardı sanki. Bir yere tutunamıyor, çaresizce yuvarlanıyordum. Ölüme ilk defa bu kadar yaklaştım. Gözlerimi kapattım ve "Ölüme hazır mıyım?" diye düşünmeye başladım, cevabın "Hayır" olduğunu bildiğim halde.

Bölüm 22

Fabrika ayarlarına dönmek için can atan
binlerce ruh tanıyorum ben.

Bir ağaca çarparak durmuştum. Kendime geldiğimde neler olduğunu anlayamadım. Hiçbir yerimi kıpırdatamıyor, hatta yarım nefesler alıyordum. Yutkunmak bile öyle canımı acıtıyordu ki... Bir nefes, bir ömürden uzun...

Fuat avazının çıktığınca, "Taahaa... Taahaaa..." diye bağırıyordu. Fakat benim fısıldayacak kadar bile halim yoktu.

Her şey zıddıyla biliniyormuş sahiden. Hiçbir şeyin değerini bilmediğimi fark ediyordum. Sıcak bir yatak ne kadar değerliymiş oysa. Vücudunu yönetebilmek ne kadar değerli...

Gücümün yettiğince ses çıkartmaya çalışıyordum. Dümdüz yuvarlandığım için Fuat bana doğru geliyordu. Bağırmayı bı-

rakmış sesimi duymaya çalışıyordu ki çok geçmeden iniltilerimi duymayı başarmıştı.

Hızlı bir şekilde yanıma geldiğinde alnım kanıyordu. Başımı kaldırıp dizinin üstüne koydu. Gözlerinden damla damla yaşlar akıyor, "Özür dilerim kanka istemeden oldu. Birden dengemi kaybettim." tarzında cümleler kuruyordu. Kendimi tam manasıyla felçli bir insan gibi hissetmeye başlamıştım. Hiçbir şey yapamamak öyle bir duygu ki kelimeler kifayetsiz.

Fuat kendi montunu çıkartıp başımın altına koyarak benim için yastık yaptı. Üstümde mont vardı fakat aynı zamanda Yaşar'ın montunu da üstüme atıyordum. Hatta Fuat beni sırtında taşırken de üstüme atılıydı, düştüğümüzde o da düşmüş olmalıydı.

Fuat, telaşlı bir şekilde davranıyor, benim için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ayağa kalkarak, "Hemen... Hemen geliyorum. Düşürdüğümüz montu da bulup geliyorum." dedi ve ellerini de kullanarak yukarı doğru tırmanmaya başladı.

İçimden, 'Bu dağ hepimizin sonu olacak' diye geçirdim. Belki de Rabbim bizi yanına alarak gerçek özgürlüğe kavuşturmak için bu dağa çekti. Dertlerimizi sıfırlayacaktı üçümüzün de... Tabii cennetine alırsa... Şükürler olsun namaz kaza borcum yoktu. Hatalarım vardı ama tövbelerim de...

Keşke Fuat ve Yaşar da ibadetlerine dikkat etseydi ne olurdu diye düşündüm. Yapabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bütün umutlar, sırtımızdan bıçaklıyordu bizi.

Biraz sonra Fuat birkaç dakikalığına kayboldu. Yüzünde bir telaş ve umutla beliriverdi. Gözleri büyümüş ve heyecanlı bir şekilde, "Yakınlarda bir kulübe var galiba. Bir ışık parıldıyor. Bu bizim son şansımız kanka, ha gayret, gözünü seviyim dayan." diyerek tekrar beni sırtına almak istedi.

Canım o kadar acıyordu ki konuşabilsem, "Gitmeyelim, yeter ki kıpırdamayayım." diyecektim. Fakat bunu söylemekten bile acizdim.

Her zamankinden daha nazik bir şekilde kaldırdı beni. İyice dermanım kalmadığından boynuna sarılamıyordum bile. Bu yüzden biraz daha eğilmesi gerekiyordu. İlk adımı attığı andan itibaren korkularım başlamıştı. Zira bir kez daha düşersek, dayanamazdım. Hayatım boyunca ettiğim en samimi duaları ediyordum o an. Bir kez daha anlamıştım, insanı benliğinden uzaklaştırıp Rabbine yakınlaştıran en etkili yollardan biri, başımıza gelen musibetler oluyordu. Ne kadar gafletteymişim. Allah'la hiç konuşmuyormuşum. Konuşsam da samimiyetsiz, prosedürü yerine getiriyor gibi dualar ediyormuşum.

Gücünün azlığını anladıkça, hadsiz kudret sahibi bir Zat'a ihtiyaç duyuyor insan. Ben daha kolumu kıpırdatamazken, O, içlerinde milyarlarca yıldız bulunan milyarlarca galaksiyi aynı anda idare, tedbir ve terbiye ediyor. İhtiyaçlarını ve o ihtiyaçlarına elinin yetişmediğini fark ettikçe her şeyin sahibi olan Allah'a ne kadar muhtaç olduğunu hissediyorsun. Varlığına ve sağlığına kast eden; soğuk, sıcak, açlık, hastalık, yorgunluk, milyarlarca hayvan ve benzer düşmanlarını tanıdıkça ve o düşmanlara tek başına karşı koyamayacağını anladıkça, seni bütün düşmanlarının saldırılarından koruyan Ezel ve Ebed Sultanı'na yakınlaşmaya başlıyorsun. Başımıza gelen musibetlerin hayırlı neticeleri olmasaydı, musibetlere en çok maruz kalanlar peygamberler olur muydu?

Işığa doğru ilerledikçe heyecanım artıyordu. Fakat hâlâ ışık çok zayıftı. Rüzgâr estikçe "Vuuuuuuu" diye bir ses çıkıyordu. Kulaklarıma, "Bu dağ sana büyük bir mezar olacak" diye fısıldıyordu bu ses. Karınlarımız açtı, ben kıpırdayamıyorum, Fuat ise

sabahtan beri beni sırtında taşıyordu. Soğuk bir yandan, açlık bir yandan, yorgunluk bir yandan, iyice perişan olmuştu. Hem de bu sefer düşmemem için olabildiğince eğilerek taşımak zorundaydı. Bu ise onu iki kat daha fazla yoruyordu. Dizlerinin titrediğini hissedebiliyordum.

Ben ağrılarımdan dolayı derin derin inlerken, Fuat yorulduğundan hızlı ve derin nefesler alıyordu. Benim iniltilerimin çıkarttığı sesle onun nefes alış verişlerinin çıkarttığı ses birleşiyordu. Fakat korkutucu bir sesti bu. Ölüm marşıydı sanki.

Öyle bir durumdaydık ki olumsuz giden herhangi bir şey normal zamanlarda bir yıpratıyorsa şu anda on yıpratıyordu. Birden Fuat durdu. Ayakları titriyordu. Daha fazla devam edemeyecekti belki de. Işığın kaynağına varmamıza en az 250 metre vardı oysa. En az 300 adım daha atması gerekiyordu. Üstelik vardığımızda ne olacağı da belli değildi.

İçimden, "Fuat'ı motive etmek adına birkaç cümle söylemeli miyim?" diye geçirdim. Fakat bunu söylemeye ne gücüm ne de yüzüm vardı. Biraz sonra Fuat tekrar yürümeye başladı. Göğsünde sağ elimin başparmağını sol elimle kavradıktan sonra, kalan tüm enerjimle "Doğrul!" diyebildim. Temkinli bir şekilde biraz daha doğruldu. Böylesi onun için daha iyi olacaktı.

Yaklaşık beş dakika sonra göz ucuyla karşıya baktığım sırada ışığın geldiği yerin bir kulübe olduğunu fark ettim. İlerledikçe belirginleşiyordu iyice. Fuat da görmüştü ve adımlarını istekle atmasına sebep olmuştu.

Kapı eşiğine dayanan iki-üç basamaklı bir merdiveni vardı. Çatısı kiremittendi ve bacasından dumanlar yükseliyordu. Pencereleri küçüktü ve önlerinde saksıda çiçekler vardı. Dışı ahşaptı, oldukça eskiye benziyordu.

İyice yaklaşmıştık. Fakat artık Fuat adımlarını zikzak bir şekilde atıyordu. Soluk alış verişleri birbirine karışmıştı, kalbi duracak diye korkuyordum. Yaklaşık yirmi adım kalmıştı kapısına varmaya. Utana sıkıla, "Ha gayret..." dedim. Gücünün son damlalarını kullanıyordu resmen. Adımları küçülmeye başladı fakat adım atmaktan vazgeçmiyordu.

Biraz sonra kulübenin kapısına vardık. Beni sırtından bırakmadan kapıyı çalmaya başladı. Boyası kalkmış eski tahta bir kapıydı. Şu kapının eşiğinden içeriye girmeyi o kadar istiyordum ki...

Birkaç defa çalmamıza rağmen kapıyı kimse açmadı. Olumsuz bir şey düşünmek istemiyordum. Fuat birkaç kez daha kapıya vurdu fakat ne kapı açılıyordu ne de içeriden bir ses geliyordu. Işık vardı ama kapı niye açılmıyordu!? Gerekirse kıracaktık.

Kısılmış sesimle, "Beni yere indir." dedim.

Çok yorulmuştu ve indirmek zorundaydı. Tam indirmek için yeltenmişti ki kapı açıldı. Saçı sakalı birbirine karışmış bir adam belirdi kapıda. Sakalları simsiyahtı, heybetli bir havası vardı. Tebessüm ederek, "Geldiniz demek..." diyerek içeriye davet etti.

Bizi tanıyor muydu? Hiçbir şey anlamamıştım söylediklerinden. İçeriye girdiğimizde parmağıyla işaret ederek bizi bir odaya yönlendirdi. Kendisi de dış kapıyı kapatarak diğer odaya geçti. İki oda vardı zaten.

Fuat'ın sırtında odadan içeriye girdiğim anda karşılaştığım manzara gözlerimin dolmasına yetmişti. Vücudu yara bere içinde kalmış bir halde Yaşar da buradaydı. Bizi gördüğünde onun da gözleri doldu. İkimiz de ıslak gözlerle birbirimize bakıp kelimeleri kullanmadan konuşmaya başladık yine. İkimiz de öleceğimizi düşünmüşken yaşadığımızı görerek ruhen rahatlamıştık. Birbirine sarılmak için can atan ama bedenleri izin vermeyen iki samimi dost...

Fuat, başımın altına yastık koyarak dengeli bir şekilde uzanmamı sağladı. Bulunduğumuz kulübe dağın başındaydı. Geceleri epey soğuk olduğundan, sahibi sobayı yakmayı ihmal etmemişti. Sıcak vesilesiyle kemiklerimin rahatladığını hissediyordum resmen. Gözlerim dolu dolu, "Sıcağa alışınca, nimet olduğunu unutmuşum yıllarca. Şimdi hatırlar oldum." dedim kendi kendime.

Biraz sonra elinde bir tepsiyle amca da geldi. Tepside iki tas çorba, iki kaşık ve bir parça da ekmek vardı. Ne büyük mutluluktu şu tepsi, şu mütevazı yaşam!

Başımızı secdeden kaldırmamamız gerektiği kadar, her şeyimiz varken nankörlük edip çıktığımız şu yolda, şu mütevazı yaşamla bir ders veriyordu Allah. Bıktığımız, iğrendiğimiz o eski hayatlarımız, şimdi ulaşamadığımız hayallerimiz olmuştu. 'Nankör! Nankör! Nankör!' diye bağırdım içimden.

Bizim içindi bu servis belli ki. Kendisi içmek yerine bana çorba içirmeye kalkınca, Fuat'ın elinden kaşığı da çorbayı da alan amca, kendi eliyle çorba içiriyordu bana. Ne kadar mahcup olmuştum. Sıcacık, içimi ısıtan bir çorba...

Durmadan konuşacağımız meseleler varken, ölümüne bir sessizlik vardı. Nankörlüğün pişmanlığı mıydı bizi susturan?

Biraz sonra Fuat bitkin bir ses tonuyla Yaşar'a dönerek, "Ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sordu.

Kıpırdayınca yaraları acısa da yavaş bir şekilde bize doğru dönmeye çalışarak, "Bir önemi var mı? Şu anda buradayız." dedi Yaşar.

Onun sözünü bitirmesiyle yaşlı adam başladı konuşmaya. Sakindi. "Bugün öğlen vakti dağ böğürtleni toplamaya çıkmıştım. Baktım bitkin bir halde yerde yatıyor öyle. Ben de sırtlayıp getirdim bizim fakirhaneye. Kendi de siz gelmeden az evvel

uyandı zaten. Uykusunda sayıkladığı gibi, uyandığı gibi ilk sizi sordu. Gelmeseydiniz yarın gündüz gözüyle aramaya çıkacaktım." dedi.

"Kâinatta tesadüfe tesadüf edilmez." derdi dedem. Düşünürdüm her zaman. Şu yaşadıklarımız... Tesadüf olmamalıydı...

İnsan özgür iradesiyle seçimler yapar. Sonuçlardan da kendisi sorumludur. Fakat seçimleri sırasında Allah tarafından karşısına çıkarılan birtakım şeyler oluyor yolunu bulmasını sağlayan. Bu tıpkı, bir şehrin içindeki levhalar gibi. Peki bizim levhalarımız nelerdi? Şu yaşadıklarımız neyi ifade ediyordu? Yön bulması gereken hangimizdi?

Bölüm 23

Kader hiçbir ayrıntıyı atlamaz.

Sabah gözlerimi açtığımda herhangi bir yerimi kıpırdatmaya çalışmadan önce içimden samimi bir dua ettim. Sonra el ve ayak parmaklarımdan başlamak üzere vücudumun uzuvlarını yavaş yavaş oynatmaya çalıştım. Zor da olsa oynatabiliyordum. Tişörtümü sıksan yarım litre ter suyu akacak olsa da, gece boyunca sobanın yanmış olması işe yaramıştı. Kolumda kırık veya çıkık vardı. Bir ağaç dalı ile destekledik. Ağrılarım çok acıtsa da yürüyebiliyordum.

Kendimi çok da zorlamadan yavaşça ayağa kalktım. Ayaklarımın üzerine basabilmek ne güzel bir histi! Odayı incelemeye başladım. Kulübesinin küçüklüğüne aldırmadan, büyük bir kitaplık yapmayı unutmamıştı amca. Kuran-ı Kerim başta duruyordu. Oldukça yıpranmış ve kullanılmış olduğu belliydi kitaplarının.

Altında ise İslam büyüklerinin kitapları vardı. Eski kâğıtlardandı kitapların hepsi. Kokladığında tarih kokan eski ama eskimez kitaplar.

Tereddüt etmeden gecenin bir saatinde bizi evine alan amca, biraz sonra kapıyı tıklatarak kahvaltıya davet etti. Bizimkileri uyandırdım hemen. Zira amcayı bekletmek olmazdı. Sobanın üzerinden aldığımız güğümle kulübenin kapısına çıkarak elimizi yüzümüzü yıkadık. İçeriye girdiğimizde çaylarımız doldurulmuştu ve amca da masadaydı. Kulübesi gibi mütevazı bir kahvaltı hazırlamıştı. Köy peyniri, dolgun yeşil zeytin, köy ekmeği ve sıcacık çay.

Yemeye başladığımızda, bir yandan bir şeyler atıştırıyor bir yandan da amcanın yaşantısını inceliyordum. Dağın tepesinde bir başına, küçük bir kulübede yaşamak... Kitapların, sen ve birkaç parça eşyan. Şaşaalı şehir hayatımızdan ne kadar uzak. "Yeni bir daire almalıyım" derdi yok mesela. Ya da ne bileyim, "Arabayı satıp daha iyisini almam gerekiyor. Zira karşı komşum öyle yaptı." diye düşünmüyordur hiç. Zira ne arabası ne de bir komşusu var. Telefonu var mı onu bile bilmiyorum.

Herkes doyduğunu belli eder bir şekilde arkasına yaslandığında, amca, yüzünde bir tebessüm eşliğinde, "Anlatın bakalım. Nedir öykünüz..." dedi.

Üçümüz de birbirimize baktık bir an ve ben söze girdim:

"Üçümüz de tanıştığı günden beri başımızı kaldırmadan bir karınca çalışkanlığıyla özgürlüğü arıyoruz aslında. Nerden bilebilirdik ki özgürlüğün çatık kaşlı, takım elbiseli bir İstanbul beyefendisi olduğunu. Öyle değil mi?"

Tebessümünde oluşan bir artışla beraber, yavaşça oturduğu sandalyeden kalkarak kitapların olduğu odaya doğru giden amca, birazdan eline *Lem'alar* kitabını alarak geri geldi. Eski basım bir

kitaptı. Belki elli sene öncenin basımı. Sayfaları karıştırırken, kitap kokmaya başlamıştı oda. Bir yerde durdu ve tane tane okumaya başladı. Öyle yavaş ve tatlı okuyordu ki, ağzından bir sonraki kelimeyi çıkarması için yalvaracaktım neredeyse.

"Ey insan! Fâtır-ı Hakîmin (hikmetle ve benzersiz olarak yaratan Allah) senin mahiyetine koyduğu en garip bir hâlet şudur ki: Bazen dünyaya yerleşemiyorsun, zindanda boğazı sıkılmış adam gibi 'of, of' deyip dünyadan daha geniş bir yer istediğin halde, bir zerrecik, bir iş, bir hatıra, bir dakika içine girip yerleşiyorsun. Koca dünyaya yerleşemeyen kalb ve fikrin o zerrecikte yerleşir. En şiddetli hissiyatınla o dakikacık, o hatıracıkta dolaşıyorsun."

Kitaptan başını kaldırdı ve konuşmaya devam etti:

"Sizler de dünyaya sığamayanlardan mısınız? Öyleyse ne hoş! Fakat dikkat edin, civciv yumurtasından çıkmak için acele ederse, ayağını sakatlayabilir. Hem özgürlüğü arıyorum diye dik kafalı bir adam olmak da zararlıdır. Zira kılıç, kınından doğruyu görmez pas tuttuktan sonra; elmas, saflığını yitirirmiş yontulduktan sonra. Ne kılıç gibi keskin olmak lazım ne de elmas gibi sert. Yaşadığınız olaylar hocanız olsun. Yoksa hayatınız boyunca talebe kalmaya devam edersiniz. Evet, özgürlüğü aramanız güzel. Birçok asri genç gibi şeytanın her dediğini yapacak kadar şeytanın kölesi olmak yerine özgürlüğü seçmek bir erdemdir. Bazen insan doğruyu ararken yanlışı bulur. Yanlış dört şıkkı bulunca geriye kalan doğruyu bulur." dedi.

Yaşlı amcaya dönerek, "Sonsuz olmayan özgür olamaz." dedim.

Gülümseyerek beni tasdik etti ve ekledi:

"Sizin dünyada aradığınız sonsuz, dünyaya sığmaz ama, Allah isterse onun anahtarını dağda bir kulübenin içine koyar. Bazı zaman olur ki bir anahtar bir hazineden ziyade ehemmiyetli olur."

Üçümüz de soğuk bir ter atmıştık. Her bir cümle bize hitap ediyordu. Göz ucuyla üçümüz de birbirimize bakıyor, gözlerimizle etkilendiğimizi itiraf ediyorduk. Biraz sonra ayağa kalktık ve yola koyulmak üzere amcadan yol tarifi istedik. Dümdüz aşağı gitmemizin yeterli olacağını söyledikten sonra helallik almak üzere elini öpmeye çalıştık, fakat izin vermedi. Elimizi sıktı ve bize sarıldı. Çantalarımız yukarıda kaldığı için üstümüze hiçbir şey almamıştık. Yolda şarjları biten telefonlarımızı da kulübede şarj etmiştik ama telefon çekmiyordu. Kim bilir annemler kaç defa aradı. Kapıya kadar çıkmış, merdivenlerde ayakkabılarımızı giyerken, amca, "Güzel bir dostluğunuz var, kaybetmeyin..." dedi. Bizler de onaylar bir şekilde tebessüm ettikten sonra yavaş yavaş yola koyulduk.

Taşlı bir yoldu yürüdüğümüz. Aşağı doğru ilerlerken kimse konuşmuyordu. Herkes kendi iç muhakemesini yapıyor olsa gerekti. Fakat Fuat bir farklı dalgındı. Attığı adımların nereye denk geldiğini bile görmüyordu. Sağ elini çenesinde gezdirirken, gözlerini kısmış bir şeyler düşünüyordu.

Yürümeye devam ederken, "Rüya..." diyerek duraksadı bir anda. Gözleri büyümüştü. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Heyecanını yatıştırmak için yere çöktü. Ellerimizi tutup bizi de oturttu. Ağzı açık, gözleri hayret içerisindeydi. Yaşar'la birbirimize baktık. Neler olduğunu anlamaya çalışırken, "İntihara teşebbüs ettiğim gece bir rüya gördüğümü söylemiştim size. Hatırladınız mı?" diye sordu.

Yaşar da "Evet." diye karşılık verdi. Hatta moralinin birden nasıl düzeldiğini sorduğumuzda "Garip bir rüya gördüm, o rüya yeniden bir yaşama sevinci aşıladı içime." demişti. Fakat rüyayı anlatmamıştı.

İyice merak etmeye başlamıştık ki, Yaşar, "Ne görmüştün o rüyada?" diye sordu.

Cebinden telefonunu çıkartan Fuat, 'notlar' bölümüne girdi. Unuturum diye rüyasını not almıştı. Karmakarışık, anlamsız bir rüya olduğunu söylemişti. Buz kesmiş bir sesle rüyasını okumaya başladı:

"Cem abimle birlikte hafif karanlık bir odadayız. Sarı, loş bir ışık var içeride. Duvarda birbirinden güzel yağlı boya tablolar var. Odanın köşesinde eski bir radyo çalar duruyor. Diğer köşede ise bir güvercin, kafesin içinde sert bir şekilde başını sağa sola vuruyor, kafesten kurtulmaya çalışıyordu. Bir anda kafesin altı parçalandı ve güvercin yerdeki gazete kupürünün üstüne düştü. Tam o anda odanın ampulü söndü ve her yer zifiri karanlık oldu. Sadece pencere tarafında ışık vardı. Pencere açık, yansıyan ışık ise Ay'a aitti. Güvercin, çıkarttığı kanat sesleriyle birlikte havalandı ve pencereden dışarıya çıktı. Odadan çıkıp gitmişti fakat ben hâlâ onu izleyebiliyordum. Kafesten çıkabildiği için zaferini kutlarcasına taklalar atarken bir kartal takıldı arkasına. Kartalı görmemle beraber şiddetli bir şimşek çaktı ve yağmur başladı. Kartal, güvercine saldırmaya başladı ve güvercini iki kanadından da yaralamayı başardı. Güvercin, penceresinden çıktığı odaya geri dönmeye çalışıyordu fakat kartal yüzünden dönemiyordu. Aldığı yaralardan ve şiddetli bir şekilde yağan yağmurdan dolayı iyice takatini kaybetmişti. Yere düşercesine yalpalıyordu fakat pes etmiyordu. Kartal ise gittikçe daha hırslı hamleler yapıyordu. O sırada güvercin birden ağaçlara yapılan ahşap kuş kulübelerinden birinin içine girdi. Güvercinin girmesiyle kartal hızla uzaklaştı..."

Buz kesmiştik. Gördüğü rüya, başımıza gelen olayların farklı bir surette anlatılmış haliydi.

Yaşar bana dönerek, "Nasıl yani? Biz bütün bunları yaşamadan önce rüyasında her şeyi gördü mü?" dedi.

Heyecanla rüyayı açmaya başladım:

"Güvercin özgürlüğün simgesidir. Bizler de özgürlüğü bulmak adına çıktığımız bu rotasız yolculukta aynı o güvercin misali başımızı bir o yana bir bu yana vurup binlerce nimet karşısında şükretmek yerine nankörlük yapıp kaçmaya çalıştık."

Fuat Yaşar'a bakarak hızlı hızlı devam etti:

"Yolculuğumuza ilk şekil veren şeyse, kumpir yapmak için yakmak üzere elimize aldığımız gazete oldu. Gazetede gördüğümüz bir haber üzere, konsere gitme kararı aldık. Aynen öyle de, güvercin yuvasının kırılmasıyla bir gazetenin üstüne düştü ve bu evreden sonra pencereden dışarıya çıkarak kartalı kendine musallat etti. Bizler sahilde bulunan onlarca ev arasından bizlere en yakın olup ışığı yanan bir evden bir gazete istedik. Bizlere gazeteyi veren teyze, onlarca gazete arasından o gazeteyi vermişti. Ben gazeteyi yakmak üzere iken konser ilanı gözüme ilişti ve konsere çıkacak grup en sevdiğimiz gruptu."

Fuat'ın sözünü keserek devam ettim:

"Nasıl ki rüyadaki güvercin, gazeteye düştüğü gibi dışarı kaçarak kartalın tacizlerine, saldırılarına maruz kaldı, bizler de gazeteden öğrendiğimiz bir bilgi neticesinde o kartal misali hadiseleri kendimize musallat ettik. İpuçlarını takip ettikçe, hiçbir şeyin tesadüf olmadığını anlıyor insan. Güvercin, kartalın pençeleriyle iki yanından yaralanıp, nankörlük ettiği nimetlere muhtaç kalıp geriye dönmeye çalışsa da başarılı olamıyor. Bizim de başımıza gelen musibetler neticesinde evimize dönmek isteyip sıcak bir yatağı arar hale gelmemize işaret ediyordu. Ayrıca güvercinin aldığı iki yara, biri ben, biri Yaşar'dı. Fuat ise iki kanadından birden yaralanmasına rağmen pes etmeyen güvercinin

kendisiydi. Güvercinin ani bir hamleyle ağaçlara yapılan kulübe şeklindeki kuş evine girmesi, sığındığımız amcanın kulübesini gösteriyordu."

Şaşkın bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Hiçbir şey tesadüf değildi. Kâinat ve içindeki hiçbir şey başıboş değildi. Allah, sonsuz ilmiyle başımıza gelecek hadiseleri biliyordu ve bu hadiseleri garip bir rüyaya çevirerek Fuat'a göstermişti. Hem de bu rüya intihara teşebbüs etmiş bir adama yaşama ümidi sağlamıştı.

Üçümüz de beynimizden vurulmuşa döndük. Olduğumuz yerde kalakalmıştık. Öyle şaşkındım ki ağlayamıyordum bile.

Yaşar'ın, ürpermiş bir sesle, "Beyler, şu an kâinatın Yaratıcısı bizi izliyor." demesiyle irkildik.

Fuat ise ikimizden de daha fazla etkilenmişti. Zira rüyayı gören oydu. Ve Allah ile ilgili manevi gelgitler yaşıyordu bu ana kadar. Çömeldiği yerden yavaşça ayağı kalkarak küçük adımlarla yanıma geldi, "Hatırlıyor musun, başımıza gelen olaylar yüzünden isyan ettiğimde 'Hem musibet dediğin mutlak bir kötülük değildir ki, bakarsın altından hiç tahmin edemeyeceğin kadar güzel bir şey çıkar' demiştin." dedi. Kaşlarımı çatarak dikkatli bir şekilde dinlerken, onaylar şekilde kafamı salladım. Fuat konuşmaya devam etti: "Çıktı... Altından tahmin edemeyeceğim kadar güzel bir şey çıktı. Size söylemeye çekiniyordum, Cem abimin ölümüyle inançlarımı tamamen yitirmiştim ben. Fakat bugün eskisinden çok daha sağlam bir inanç nasip oldu. Of! Az daha itikatsız bir şekilde intihar edecektim! İntihar olayı, gördüğüm o rüya ve o rüya ile yeniden hayata tutunma çabalarım ve bu yaşadıklarımızla yaşama ümidimi yeşerten o rüyanın bire bir örtüşmesi... Bunların hiçbiri tesadüf olamaz..." dedi.

Çektiğim bütün acılara değerdi şu cümleler. Zira öz kardeşim gibi sevdiğim bir insanın ebedi hayatı kurtulmuştu. Daha konser

fikri ilk ortaya atıldığı anda "Allah'ım hakkımızda hayırlısı değilse nasip etme." demiştim. Hakkımızda hayırlı olmayanı vermeyen Rabbime şükürler olsun!

Bölüm 24

Dostluk, pusula kadar inatçıdır...

Bir ay sonra...

Hepimiz her zamankinden daha iyiydik. Acılarımızı dindirmek için çıktığımız yolculuk, acılarımızdan daha büyük dertler çıkarmıştı karşımıza. Daha büyüklerini görünce küçükleri aklımızdan ve kalbimizden silip atmıştık. Öyle ya, baş ağrısı olan birisi bacağına bıçak saplandığında ve kanadığında baş ağrısını hatırlar mıydı?

Hayatta her şeyden sıkılan ve abisini kaybeden Fuat hayatının anlamını bulmuştu. Rabbini... Ben üvey babama hâlâ ısınamasam da tüm yaşananlardan sonra baskı görmüyordum artık. Ailem bana daha müsamahakâr davranıyordu. Yaşar haram sev-

dasını unuttu mu? Sanırım hayır ama artık eskisi kadar canını yakmadığı aşikâr.

Üniversite tercihleri yapma zamanı gelmişti. Fakat bir sorun vardı. Yaşar ve Fuat aşağı yukarı aynı puana sahipken, benim puanım ortalama altmış puan kadar daha fazlaydı. Ailem puanıma uygun bir tercih listesi yapmamı istiyordu. Ama dostlarım benim kazanacağım yere gelemedikten sonra kazanmış sayılacak mıydım? Hayır! Ne mi yaptım?

Dostluk, eskiden beri fedakârlık isteyen bir kavramdır, sadakat gibi. Bir araya gelip hangi bölüme gideceğimiz hakkında konuştuğumuzda, Yaşar da Fuat da seçim hakkını bana bıraktılar. Mezun olduğumuz lise meslek lisesiydi ve biz elektrik alanında öğrenim görmüştük. Fakat üçümüzün de elektrikle alakası yoktu.

İğde ağacıyla tanıştığımdan beri kendi kendine düşünmeyi seven biri oldum ben. Bu yüzden felsefe ilgimi çeker olmuştur hep. Hem bizimkiler için de makul bir fakülte olacağını düşünüyorum. Tercihleri, Eskişehir Anadolu Üniversitesi başta olmak üzere felsefe bölümü olan diğer üniversitelerle sıralamıştık. Yeni bir şehir, yeni bir düzen, yeni bir hayat... Her zaman olduğundan daha yakın olacaktık artık. Zira aynı evi paylaşıp aynı masada yemek yemeye başlayacaktık.

Üç kafadar olarak, ani bir karar üzerine yaptığımız bir yolculuk üçümüzün de hayata bakış açısını değiştirmişti. Dünya bütün şaşaasıyla gözümdeki değerini yitirmiş, değer verdiğim şeylerin sıralaması değişmişti. Boşu boşuna yaşayan insanlar olamazdık artık. Zira ahiretin varlığına, sonbaharda dökülen yaprakların ilkbaharda hayat bulması kadar kesin bir surette iman ediyorduk. Allah'ın her şeyi bildiğine bizzat şahit olmuştuk. Fuat'ın intihar girişimi olayı üzerine onu hayata yeniden bağlayan bir rüya ve yaşadıklarımızın bu rüya ile bire bir örtüşmesi...

Allah her şeyi biliyor ve kâinat üzerinde an ve an tasarruf ediyor... Böyle bir hakikate şahit olmuşken, hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi yaşayamazdık. Hem dünya ve içinde bulunan her şey fani ve geçici ve birçoğu aldatıcı iken hiçbiri, sonsuza müşteri olan kalbimizin alakasına değmiyordu. Böyle bir kalbe öyle bir Zat gerekli ki hem Baki olsun hem de beka versin. Hem ebedi bir hayat söz konusuyken şu dünya hayatında hangi mesele önem arz edebilir ki?!

Üç kafadar, bulunduğumuz her yerde, tanıştığımız bütün insanlara dağda bize kendini apaçık tanıtan Rabbimizi anlatmalıyız! Dostluğumuz dünya ile sınırlı ve geçici olmamalı! Ebediyen devam etmeli ve sonsuzda birleşmeli. Zira dostluk, sadakat temellidir. Sadakate ara verilmez. Sadakat, beklemeyi sevmez, bir kere kırıldı mı bir daha birleşmez. Dostluk dahi öyledir, mutlu ya da mutsuz hiçbir sonu kabul etmez, sınırları olmaz, sımsıkı bir şekilde ebede bağlıdır.

Sonsuza giden bu dostluğun şimdiki durağı felsefe bölümüydü. Bizleri nelerin beklediğini bilmiyorum. Fakat şunu biliyorum ki dağların tepesindeki çiçeğe rengini vermeyi, okyanusların derinliklerindeki balığa rızkını ulaştırmayı unutmayan Allah, bizlere de bilmediğimiz ve merak ettiğimiz bu rotada yol gösterecektir. Allah bir şeyin olmasını dilerse olur. Zamanı ve ne şekilde olacağı bizce bilinmez ama bütün dünya birleşse onu engelleyemez.

Özgeçmiş:

Daha samimi olsun diye kendim yazmak istedim. Özgeçmişte geçmişimi yazmam gerekir ama 20 yaşına kadar olan geçmişimde hatalarla yoğrulmuş bir hayat yaşadığım için anlatmaya değer az şeye sahibim.

Hızlı bir hayat sonunda yorgun düşen bir ruh... Kafasını duvara toslamanın acısıyla, "Ben nerede hata yaptım?" diye hayatında hiç düşünmediği kadar düşünmeye başladığı o an...

Sorular... Sorular... Sorular... Bir çıkış kapısı aradım ruhumu sebepli ve sebepsiz yere gırtlaklayan manevi sıkıntılardan sıyrılmak için...

Derdi veren, dermanı da verir ya... Öyle oldu. Ruhumu sıkan labirentten çıkmak için ipuçları fısıldandı hayatıma.

Sorulara, cevaplar... Sorunlara, devalar verdi Rabbim.

Artık, baki bir insan gibi yaşamalıydım... Ve yaşıyorum inşaallah...

Ailemin ayakkabı üzerine olan ticaretini geliştirir düşüncesiyle Ege Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatını bitirdim. Nereden bilebilirdim ki, kaderin benimle ilgili bambaşka planları olduğunu...

İslami konularda ciddi araştırmalar yaptım uzun bir süre. Sorularıma cevaplar buldum. Gel zaman... Git zaman derken... Bu orijinal tespitleri bu asrın genç nesillerinin anlayacağı tarzda anlatan bir YouTuber olarak buldum kendimi... Sonra YouTube kanalı (Sözler Köşkü) Türkiye'nin en büyük İslami YouTube kanalı oldu. Şaşkın bir şekilde 700 bin olduğumuz günleri hatırlıyorum. Birkaç YouTuber arkadaşla birlikte yaptığımız videolar o kadar çok hayatın değişmesine vesile oldu ki nefsim "Sen yaptın bak, sen yaptın." dese bile inanamayacağım kadar ileri noktalara vardı. Hani az bir yükseliş olsaydı belki nefsim oynardı. Ama belli ki burada Allah'ın bir yardımı vardı.

İngiliz Dili ve Edebiyatı ne işe yaradı? Bu videoları İngilizce anlatmam varmış kaderin planında.

Bazen sempatik, bazen alabildiğince ciddi bir tarzda yaptığımız bu videolar devam ederken, "Neden kitap yazmıyorsunuz?" sorusu geldi. Sonra da yazarlık hayatım başladı.

Not: Normal bir özgeçmiş gibi "Şu tarihte doğdum, şu tarihte öldüm..." yazmadım. Böyle içimden geldi. Biraz sıra dışı, resmiyetten uzak olsun istedim.

Özgeçmişim böyle... Rabbim özgeleceğimi daha hayırlı kılsın...

Yazarın Diğer Eserleri:

Seviyorsan Git Konuş Bence
Cennete Gidemezsek Yandık

FatihYagciResmi

fatih.yagci.resmi

FatihYagciResmi

Sözler Köşkü

"Umutları vardı, gerçekleşmek için can atan. Fakat umut dedikleri, gözlerimiz açıkken gördüğümüz rüyalardır. Hem de öyle rüyalar ki yanlarında kâbusların masum kaldığı. Zira kâbuslar, uyandığında kurtulduğun rüyalardır. Umutlar ise, uyandığında başlayan kâbuslar..."

indigo kitap

FATİH YAĞCI

Şimdi geriye dönüp bakıyorum da annemin elini tutarak yürümeyi, elini tutarken yüreğine sarılmayı, babamla geçirdiğim hafta sonlarını ve hiç kırılmayacak sandığım oyuncaklarımı... Dümdüz yol varken tümsekten yürümeyi özledim ben. Annemin "Oğlum düşeceksin." derken sesindeki telaşını özledim. Taşlardan kaleler yaptığımız futbol maçlarını özledim. Herkesin oynadığı fakat kimsenin kaybetmediği oyunları... Körebe oynarken o an orada bulunan herkese güvenmeyi özledim. Şimdilerde gözlerim açıkken bile güvenemiyorum insanlara. Çocukluğumu özledim, menfaat gözetmeden düşünmeyi... Kötülük namına hiçbir şey bilmeyecek kadar cahil olduğum günleri özledim. Büyümek isteyecek kadar saf olduğum günleri...

₺16

ISBN 978-605-9144-87-2
9 786059 144872
www.indigokitap.com
indigo kitap
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

FATIHYAGCIRESMI